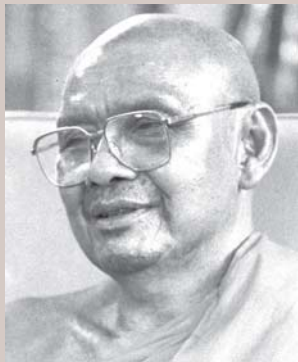

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

วิธีฝึกกรรมฐาน ด้วยตนเองแบบง่าย ๆ

ตอนที่ ๔

เรื่อง ความมุ่งหมาย ในการเจริญสมาธิ

ความมุ่งหมายในการเจริญสมาธิ

การที่เจริญสมาธิมีความมุ่งหมายดังนี้คือ
สมเด็จพระลัทธิธรรมเจ้าทรงมีพระพุทธรูป
ประสงค์ **เพื่อให้พ้นจากความทุกข์**

มีการเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย
สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น

ถ้าจะเกิดก็ต้องการให้เกิดเป็นมนุษย์ชั้น
ดี มีรูปสวย เสียงไพเราะ มีโรคน้อย มีอายุ
ยืนยาวจนถึงอายุขัย

มีทรัพย์สมบัติมากมีความสุขเพราะ
ทรัพย์สิน และทรัพย์สินไม่ถูกทำลายเพราะ
โจร ไฟ น้ำ ลม

มีคนในปกครองดีไม่ฝ่าฝืนคำสั่ง
มีเสียงไพเราะ ผู้ที่ฟังเสียงไม้อิ่มไม่เบื่อ
ในการฟัง พูดเป็นเงินเป็นทอง คือรวยเพราะ
เสียง

ไม่มีโรคประสาท หรือโรคบ้าบกวน
มีหวังพระนิพพานเป็นที่ไปแน่นอน
หรือมีจะนั้นเมื่อยังไปนิพพานไม่ได้ ไป
เกิดเป็นพรหมหรือเทวดาก่อนแล้วต่อไปนิพพาน
แต่ความประสงค์ของพระพุทธรูปคือมีพระ
พุทธรูปประสงค์ให้ไปพระนิพพานโดยตรง

เกิดดี ไม่มีการไปอบายภูมิ

เมื่อยังต้องเกิดก็เกิดดีไม่มีการไปอบายภูมิ
ท่านให้ปฏิบัติดังนี้

เราเป็นนักสมาธิคือมีอารมณ์มั่นคง
ถ้ามุ่งแต่สมาธิธรรมดาที่หนึ่งหลับตาปฏิบัติ
ความดีไม่ทรงตัวได้นานต่อไปอาจจะสลายตัว
ได้ มีมารายแล้วที่ทำได้แล้วก็เสื่อม

และก็เสื่อมประเภทเอาตัวไม่รอด คือสมาธิ
หายไปเลยในอดีต เช่น **พระเทวทัต** ขนาด
ได้อภิญญาอย่างเสื่อมแล้วก็ลงอเวจี

ในปัจจุบันนี้ที่ได้แล้วเสื่อมก็มีมาก เพื่อ
เป็นการป้องกันการเสื่อม และเป็นผู้มีหวังใน
การเกิดที่ดีแน่นอน ท่านให้ทำดังนี้

ท่านให้ทำจิตให้ทรงตัวในอารมณ์ต่อไป
นี้คือ

(๑) คิดว่า **ชีวิตนี้ต้องตายแน่** แต่เรา
ไม่ทราบวันตาย ให้คิดตามที่พระพุทธรูปเจ้าทรง
สอนไว้ว่า

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

"เธอทั้งหลาย จงอย่าคิดว่าความตายจะเข้ามาถึงเราในวันพรุ่งนี้ ให้คิดว่าอาจจะตายวันนี้ก็ได้"

เมื่อคิดถึงความตายแล้วไม่ใช่ทำใจห่อเหี่ยว คิดเตรียมตัวว่าเราตายเราจะไปไหน

จงตัดสินใจว่าเราต้องการนิพพาน

ถ้าไปนิพพานไม่ได้ขอไปพักที่พรหมหรือสวรรค์ ถ้าต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์จะต้องไม่ลงอบายภูมิ แล้วพยายามรักษากำลังใจให้ทรงตัวในความคิดที่เป็นที่พึ่ง เพื่อให้เราเข้าถึงได้แน่นอนตามที่เรากำลังต้องการ

(๒) ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าด้วยความเคารพ โดยปฏิบัติใน **พุทธานุสสติ** ตามที่แนะนำมาแล้วอย่าให้ขาด

(๓) เคารพในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยใจนึกถึงความตายอย่างไม่ประมาท ทรงอารมณ์ไว้ใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** และกรรมฐานข้ออื่นๆ ที่ทำได้แล้วเป็นปกติ

อย่าให้กรรมฐานนั้นๆ เลื่อนหายจากใจ ในยามที่ว่างจากการงาน

เวลาทำงาน ใจอยู่ที่งาน

เวลาว่างงาน ใจอยู่ที่กรรมฐาน

(๔) ยอมรับนับถือพระอริยสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ด้วยการปฏิบัติตามพระธรรมของพระพุทธเจ้า ที่พระสงฆ์นำมาแนะนำ และเลือกปฏิบัติตามที่พอจะทำได้

(๕) ปฏิบัติและทรงกำลังใจใน **ศีล** และ **กรรมบถ ๑๐** อย่างเคร่งครัด ไม่ยอมละเมิด **ศีล** และ **กรรมบถ ๑๐** อย่างเด็ดขาด เว้น

ไว้แต่ทำไปเพราะเพลินไม่ตั้งใจ

ผลของศีลและกรรมบถ ๑๐

สำหรับ **ศีล** และ **กรรมบถ ๑๐** ท่านให้ปฏิบัติดังนี้

อันดับแรก จงมีความเข้าใจว่าการปฏิบัติคือการใช้อารมณ์ให้เป็นสมาธิ หมายถึงจำได้เสมอ ไม่ลืมว่า **ศีล** และ **กรรมบถ ๑๐** มีอะไรบ้าง เมื่อจำได้แล้ว ก็พยายามเว้นไม่ละเมิดอย่างเด็ดขาด ใหม่ๆ อาจจะมีการพลั้งเผลอละเมิดไปบ้างเป็นของธรรมดา

เมื่อชินคือชำนาญที่เรียกว่า **"จิตเป็นฌาน"** คือปฏิบัติระวังจนชินกระทั่งไม่ต้องระวัง ก็ไม่ละเมิด อย่างนี้ท่านเรียกว่า **"เป็นฌานในศีลและกรรมบถ ๑๐ ประการ"**

ผลที่ทำได้ก็มีผลในขั้นต้นก็คือ ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม หรือมาเกิดเป็นมนุษย์ชั้นดีตามที่กล่าวมาแล้ว

ผลของ **ศีล** และ **กรรมบถ ๑๐** มีดังนี้

(๑) เว้นจากการฆ่าสัตว์และทรมานสัตว์ **ให้ได้รับความลำบากตลอดชีวิต**

ถ้าเว้นอย่างนี้ได้ ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ใหม่จะเป็นคนมีรูปสวยมาก ไม่มีโรคเบียดเบียน และมีอายุยืนยาวครบอายุขัย ตายไปไม่ต้องลงอบายภูมิต่อไป จนกว่าจะเข้านิพพาน

(๒) เว้นการถือเอาทรัพย์สินที่คนอื่นไม่ได้เต็มใจให้ หรือขโมยของเขาตลอดชีวิต และมีการให้ทานตามปกติ

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ถ้าเว้นตามนี้ได้ และให้ทานเสมอตามแต่จะให้ได้ ถ้ายังไม่มีพอจะให้ก็ได้ ก็คิดว่าถ้าเรามีทรัพย์เราจะให้เพื่อเป็นการสงเคราะห์อย่างนี้ถ้าตายไปจากชาตินี้ ก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม หมดบุญจากเทวดาหรือพรหมมาเกิดเป็นคนจะเป็นคนร่ำรวยมาก มีความปรารถนาในทรัพย์สมหวังทุกอย่าง ทรัพย์ไม่ถูกทำลายเพราะ โจร ไฟ น้ำ ลม และจะรวยตลอดชาติ

(๓) เว้นจากการทำชั่ว ลูกเขา ผัวเขา เมียเขา ตลอดชีวิต

ถ้าเว้นอย่างนี้ได้ตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม แล้วลงมาเกิดเป็นคนจะมีคนในปกครองดีทุกคน จะไม่หนักใจเพราะคนในปกครองเลย

(๔) เว้นจากการพูดปด

(๕) เว้นจากการพูดคำหยาบ

(๖) เว้นจากการพูดยุให้ชาวบ้านแตกร้างกัน เว้นจากการพูดวาจาที่ไม่เป็นประโยชน์ตลอดชีวิต

ถ้าเว้นอย่างนี้ได้ หลังจากเป็นเทวดาหรือพรหมแล้วมาเกิดเป็นคน จะเป็นคนที่มีความรักเป็นที่รักของผู้รับฟัง ไม่มีใครอิจฉาหรือเบียดเบียน การฟัง ถ้าพูดตามภาษาชาวบ้านท่านเรียกว่ามีความวาจาเป็นมหาเสน่ห์ หรือมีเสียงเป็นทิพย์ คนชอบฟังเสียงที่พูด การงานทุกอย่างจะสำเร็จเพราะเสียง ทรัพย์สินต่างๆ จะเกิดขึ้นเพราะเสียง ถ้าพูดโดยย่อก็ต้องพูดว่า รวยเพราะเสียง หรือเสียงมหาเศรษฐีนั่นเอง

(๗) เว้นจากการดื่มน้ำเมาที่ทำให้เสีย

สติทุกประเภท ตลอดชีวิต

ถ้าเว้นได้ตามนี้ เมื่อเกิดเป็นคนใหม่จะไม่ มีโรคปวดศีรษะ ไม่เป็นโรคประสาท ไม่มีโรค บำมารบกวน เป็นคนมีมันสมองดีตลอดไปรุ่งในอารมณ์ เป็นคนฉลาดมาก

(๘) เว้นจากการคิดอยากได้ทรัพย์ของผู้อื่นเอามาเป็นของตน

ข้อนี้ไม่ได้ขโมยและไม่คิดว่าจะขโมยด้วย เป็นการควบคุมอารมณ์ใจ

(๙) ไม่คิดประทุษร้ายจองเวรจองกรรม จองล้างจองผลาญใคร มีจิตเมตตาคือความรักในคนและสัตว์เหมือนรักตัวเอง

(๑๐) ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า และปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสั่งสอนทุกประการ ไม่สงสัยในคำสอนและผลของการที่ปฏิบัติตาม คำสอนแล้วมีผล ความสุขจะปรากฏขึ้น

ผลของการเว้นในข้อ ๘, ๙, ๑๐ นี้ เมื่อเกิดใหม่จะเป็นคนมีอารมณ์สงบสุข ไม่มีความทุกข์ทางใจอย่างใดอย่างหนึ่งเลย และเป็นผลที่ทำให้เข้าถึงพระนิพพานง่ายที่สุด

เมื่อท่านเว้นตามนี้ได้ การเว้นควรเว้นแบบนักเจริญสมาธิ คือมีอารมณ์รู้เพื่อเว้นตลอดเวลา เมื่อเว้นจนชิน จนไม่ต้องระวัง ก็ไม่ละเมิด อย่างนี้ถือว่าท่านมีฌานใน คีล และกรรมบท ๑๐ ท่านเรียกว่า "เป็นผู้ทรงฌานในสี่ลานุสสติกรรมฐาน"

อานิสงส์ที่ได้แน่นอน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

อานิสงส์ คือผลของการปฏิบัติได้ครบถ้วน และทรงอารมณ์คือไม่ละเมิดต่อไป ท่านบอกว่าเมื่อตายจากความเป็นคนชาตินี้ **ไม่มีคำว่าตกนรก** เป็นต้น ต่อไปอีก ในระยะแรกก่อนปฏิบัติท่านจะมีบาปหนักหรือมากขนาดใดก็ตาม บาปนั้นหมดโอกาสลงโทษท่านตลอดไปทุกชาติจนกว่าท่านจะเข้าพระนิพพาน

เมื่อไรจะไปนิพพาน

ในเมื่อท่านปฏิบัติตามนี้ครบถ้วนแล้ว จะไปนิพพานเมื่อไร ท่านตรัสไว้ดังนี้คือ

(๑) ถ้ามี **อารมณ์เข้มข้น** คือบารมีเข้มแข็ง **บารมี** คือ **กำลังใจ** มีกำลังใจมั่นคง ปฏิบัติแบบเอาจริงไม่เลิกลถอนหรือย่อหย่อน แต่ไม่ทำจนเครียดเอาแค่นี้ก็ได้เต็มใจทำจริง อยู่ในเกณฑ์อารมณ์เป็นสุข อย่างนี้ท่านบอกว่าตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมลงมาเกิดเป็นมนุษย์ชาติเดียว ในชาตินั้นเองเป็นพระอรหันต์ไปนิพพานในชาตินั้น

(๒) ถ้ามีบารมี คือ **กำลังใจปานกลาง** ทำไปไม่ละแต่การทํานั้นอ่อนบ้างเข้มแข็งบ้าง อย่างนี้เกิดเป็นมนุษย์อีกสามชาติไปนิพพาน

(๓) ประเภท **กำลังใจอ่อนแอ** ทำได้

ครบจริง แต่ระยะการกระตือรือร้นมีน้อย ปล่อยประเภทช่างเถอะตามเดิม จันรักษาได้ไม่ขาดก็แล้วกัน อย่างนี้ท่านบอกว่ามาเกิดเป็นมนุษย์อีกเจ็ดชาติไปนิพพาน

รวมความแล้วคือ

ประเภทแข็งเปรี้ยะไปนิพพานเร็ว

ประเภทแข็งบ้างอ่อนบ้างไปนิพพานช้า
ชนิดหนึ่ง

ประเภทอ่อนไม่ค่อยจะแข็ง แต่ไม่ยอมทิ้งความดีที่ปรากฏได้ เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า **ถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง** อย่างนี้ถึงช้าชนิดหนึ่ง

แต่ก็ต้องถือว่าเป็นผู้มีโชคดีเหมือนกันหมด คือคงโทษบาปที่ทำมาแล้วทั้งหมด มีกำหนดเข้าพระนิพพานแน่นอน

ถ้ายังไปนิพพานไม่ได้แต่เมื่อมาเกิดเป็นคน ก็เป็นคนพิเศษ มีรูปสวยรวยทรัพย์สิน เป็นต้น ตายจากคนก็เป็นเทวดา นางฟ้า หรือพรหม ต้องถือว่าโชคดีมาก

เป็นอันว่า **วิธีฝึกกรรมฐานปฏิบัติด้วยตนเองแบบง่ายๆ** แต่ไปถึงนิพพานได้ ก็ยุติกันเพียงเท่านี้ ต่อไปก็มีพระสูตรให้อ่าน เพื่อเป็นตัวอย่างในการรับผลของการปฏิบัติ สองสามเรื่องเพื่อแก้เหงา **สวัสดี***

หินขจุใจปี เจ โหติ อุฏฐาตา ธิติมา นโรอาจารย์ลสมฺปนฺโน นิเส อคฺคิวิ ภาสติ.

“คนเราถึงมีชาติกำเนิดต่ำ แต่หากขยันหมั่นเพียร มีปัญญาประกอบด้วยอาจารย์และศีล ก็รุ่งเรืองได้ เหมือนไฟถึงอยู่ในคินมืดก็สว่างไสว”

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

หลวงพ่อเล่าให้ฟัง

เรื่อง พุทธพยากรณ์

ท่านผู้ฟัง และท่านผู้อ่านทั้งหลาย
สำหรับวันนี้ตรงกับ **วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๓** รู้สึกว่าเสียงจะเบาไปมาก ทั้งนี้เพราะว่าเวลานี้กำลังปวดเท้ามาก ร่างกายก็รู้สึกว่ไม่ดี ก็ไม่เป็นไร ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็มาคุยกัน วันนี้จะขอคุยเรื่อง **"พุทธพยากรณ์"**

คำว่า **"พุทธพยากรณ์"** ไม่ได้หมายความว่า พระพุทธเจ้าพุทธพยากรณ์ไว้ก่อนนิพพาน พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๘

เพราะว่าในระหว่างนั้น ก่อนหน้านั้น ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๑ อาตมาได้รับพระราชดำรัสจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ที่ **พระราชวังสวงจิตรลดา** ว่า ขอให้ตั้ง **ศูนย์สงเคราะห์บุคคลผู้ยากจนในถิ่นทุรกันดาร** ก็ทำตามรับสั่งของท่านเรื่อยมา

ก็มีบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย โดยถ้วนหน้า ต่างก็สละทรัพย์สินเป็นเงินบ้าง เป็นวัตถุบ้าง เป็นอาหารบ้าง เป็นผ้าผ่อนท่อนสไบบ้าง เป็นข้าวบ้าง ก็ช่วยกันบริจาคมาเป็นจำนวนมาก เป็นการบรรเทาทุกข์เฉพาะเวลาแก่ท่านทั้งหลายที่กำลังตกอับ

เวลานั้นฝนแล้งมาก ข้าวปลาไม่ได้กัน

หลวงพ่อบอลาตาย

หลังจากนั้นมา ปีพ.ศ. ๒๕๒๕ ก็เริ่มป่วย มีอาการไข้เพราะการเข้าป่า ถ้าพูดตามภาษาชาวบ้าน เขาเรียกว่า **"ไข้ป่า"**

ไข้ป่ากินมาแล้วทางท้องก็กำเริบ มันไม่ถ่าย ไข้ยาแบบไหนก็ไม่ไหว ใช้หม้อรักษาแบบไหนก็ไม่ลด มันเอาหนัก สภาพที่เรียกว่า **"เอากันขึ้นตาย"**

เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๒๘ เวลานั้นอาการเครียดมาก วันหนึ่งออกไปจากร่างกาย ไปยืนดูประสาธ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

การไหลวนไปมาของเลือดเป็นอย่างไรบ้าง มันไหลได้น้อยและช้าเต็มที่ เท่าที่สังเกตว่า คนที่เขาจะตายจริงๆ เลือดไหลเร็วกว่านั้น

และที่ประสาทบางส่วน เลือดเกือบจะไม่ไหล มีอาการไหลซึมๆ ก็คิดว่า อาการอย่างนี้ไม่ใช่อาการของคนอยู่ แต่เป็นอาการของคนตาย จึงกราบทูลองค์สมเด็จพระจอมไตร คือ พระพุทธเจ้าว่า

"ในเมื่อร่างกายมันเป็นอย่างนี้ มันทนไม่ไหว ขอลาตาย คือลาจากร่างกายนี้ ไปอยู่ในสถานที่ที่ควรจะไป"

แต่ทว่าองค์สมเด็จพระจอมไตรตรัสว่า

"เอาไว้ก่อน ยังจะไปก่อนไม่ได้ ฉันต้องการจะใช้ร่างกายของเธอทำงานต่อไป ขออยู่ช่วยงานกันก่อน"

ก็ถามท่านว่า "จะอยู่ช่วยงานอย่างไร นี่มันไปไม่ไหวแล้ว"

พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่า

"ฉันจะเอาไว้ให้ได้"

รายชื่อแพทย์ที่มารักษาหลวงพ่อ

หลังจากนั้นท่านก็บอกยา ยาก็เป็นยาแพทย์แผนปัจจุบัน บอกยาขนานนั้นบ้าง บอกยาขนานนี้บ้าง นายแพทย์ก็ช่วยกัน

ในระหว่างนั้น **นายแพทย์ประสิทธิ์ พุตระกุล** กำลังทำการรักษาอยู่ ท่านก็ช่วยทุกอย่าง เมื่อมีอาการหนักขึ้นมาเมื่อไร ก็ปรากฏว่า **นายแพทย์ประสิทธิ์** มาทันทีทันใด

หลังจากนั้นก็ยังมีแพทย์มาช่วยกันหลายคน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานี้ แพทย์ก็ช่วยกันมาก เช่น

นายแพทย์จรรยา ปิระะวรารักษ์

แพทย์หญิงแสงโสภณ ปิระะวรารักษ์

นายแพทย์ชนะ สิริยานนท์

นายแพทย์มนตรี อมรพิเชษฐกุล

นายแพทย์วัฒนะ ฐิตะดิลก

แพทย์หญิงพงศ์ภารดี เจาตะเกษตรินทร์

นายแพทย์นพพร และแพทย์หญิงเตือนใจ กลั่นสุภา นีฝ่ายพัน

และนายแพทย์พิเชษฐ์ จันท์อิสสระ กับ ภรรยาท่านเป็นแพทย์เหมือนกัน ที่ อยุธยา

ต่างคนต่างก็ช่วยกันอย่างหนัก พระท่านบอกยาอะไรมา หมอก็ทำตามนั้นมาให้ อาการโรคอย่างไหน หมอก็มาให้ การที่มีแพทย์รักษาหลายๆ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทไม่เชื่อว่าจ่ายเงินมาก นายแพทย์เป็นคนจ่ายทั้งหมด ที่พูดมานี้ทั้งหมด แพทย์เป็นคนจ่ายและไม่จ่ายเฉพาะค่ายา ค่ายรถ จ่ายสตางค์ให้กินให้ใช้ด้วย มันก็ดีขึ้นมาไม่ได้ มันมีแต่จะตกอับไปทุกที ลดตัวลงไปทุกที อาการหนักขึ้นมามากๆ แต่ว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เวลาที่พบหน้ากัน มีหลายคนบอกว่าไม่เห็นมีอาการป่วย

นี่ก็ขอพูดตรงๆ ว่า เป็นลีลาของพระ ถ้าจะถามกันอีกทีว่า

"พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว นิพพานมีสภาพสูญ ไม่มีอะไรทั้งหมดจะพบพระพุทธเจ้าได้อย่างไร?"

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ในตอนนั้นก็ไม่ต้องตอบ ไม่ขอเถียงใคร เพราะถ้าเถียงกันทั้ง ๒ ฝ่าย ก็จะกลายเป็นคนบ้าทั้ง ๒ ฝ่าย ตอนนี้อาตมาขอบ้าคนเดียว บ้าฝ่ายเดียว บ้าพบพระพุทธเจ้าได้ก็แล้วกัน ในเมื่อพระพุทธเจ้าท่านบอกว่า "ฉันจะเอาไว้ให้ได้"

ท่านก็หาแพทย์มา และแพทย์ต่างๆ ก็มาตามความต้องการของท่าน และก็ตรงกับจุดของโรคที่เป็น แพทย์ก็เก่งจริงๆ หายาได้ตรงกับโรค แต่โรคก็ได้แต่ทรงตัว นานๆ ไปก็ทรุดนิดหนึ่ง ดีไม่ดีก็ทรุดตัว

จิตออกจากร่างพบพระพุทธเจ้า

ต่อมา เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๑ เดือนธันวาคม เวลานั้นอาตมาไม่สบายมาก อาการเครียดจัด ดูเหมือนว่าท่าทางจะไม่ไหว ร่างกายนอนอยู่ที่เตียง แต่ว่าจิตใจไปนอนที่นิพพาน

นี่พูดกันตรงๆ นะ ใครไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ ถ้าอยากเชื่อก็เชื่อ พูดกันอย่างพระ

และในที่สุดก็ตัดสินใจว่า วันนี้เราจะไม่กลับ เวลานั้นเวลาประมาณตีสองเศษๆ เรียกใครเขาก็ไม่ไหว อาการทางร่างกาย ท้องก็อืดขึ้นมา มันอืดขึ้นจนหน้าอก ไม่มีอาการเสียด แต่มีอาการเพลียมาก ก็คิดว่าปล่อยให้ร่างกายมันตายไปเถิด ขออยู่ที่นี้ดีกว่า

เวลานั้นก็พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่า

"อย่าเพิ่งตัดสินใจแบบนั้น การตัดสินใจแบบนั้นไม่ถูก เพราะฉันต้องการร่างกายของ

เธอทำงานต่อไป"

วันนี้เสียงแห่งมาก โยม

ก็ถามท่านว่า "จะทำงานไหวหรือ?"

ท่านบอกว่า "ต้องไหว"

เลยบอกว่า "อาการนี้มันจะตายอยู่แล้วนะครับ"

ท่านบอกว่า "ตั้งแต่เดือนธันวาคมนี้เป็นต้นไป อีก ๒ ธันวาคม คือถึงธันวาคมปีพ.ศ. ๒๕๓๑ ร่างกายของเธอดีเป็นปกติ จากนั้นไปถึงเดือนมีนาคม ร่างกายจะดีขึ้น ถึงเดือนเมษายนจะดีขึ้น เดือนพฤษภาคมจะดีขึ้น แต่ว่ากรรมบางอย่างที่เป็นอกุศลที่ทำไว้ มันก็จะริดรอนในระหว่างนั้นเป็นธรรมดา"

พระพุทธเจ้ามาบอกการรักษา

และก็ตามมา เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๒ ท่านก็มาบอกยา ให้หมอไปหา ก็ หมอจรรยา กับ หมอชนะ เป็นคนไปหา หมอจรรยา หมอชนะ กับ หมอมนตรี ด้วยล่่มั้ง ไปช่วยหาหาที่ พระท่านบอก ก็ได้มาแล้ว ๒ หลอด

ท่านบอก "อาการที่เป็นอยู่นี้ อาการใช้มันไม่ได้คลายตัว มันเกาะกินอยู่ข้างใน ให้ใช้ยานั้นมาจืดทำลายเชื้อใช้ เชื้อใช้มันกินมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๕"

หมอไปหาหาได้แล้ว

ต่อมาก็หาเพิ่มมาอีก ก็จืด จืดจนอาการใช้นั้นคลายตัว แต่มันก็ยังไม่ได้ดีขึ้นนัก

ต่อมาท่านก็บอกยาอีกขนานหนึ่ง

ความจริงเวลานอนธรรมดา มันจะไม่หลับ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ต้องใช้ยาช่วยให้หลับ อาการไม่หลับนี้ ความจริงถ้าไม่มีงานประจำ ไม่ใช่ของแปลก เราที่อยู่ด้วยธรรมปฏิบัติ สบายๆ จะเป็นอะไรไป

ที่นี้เวลาเช้าจะต้องมีงาน เวลาบ่ายจะต้องพบกับแขก งานมันก็นักเกินตัว ก็ต้องใช้ยาช่วยให้หลับ ไม่อย่างนั้นร่างกายจะแย่

พอได้ยาประสาทนานี้มา รู้สึกว่าประสาทในร่างกายดีขึ้นมาก ค่อยๆ ดีขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งเห็นว่าประสาทในร่างกายใกล้เคียงจะสมบูรณ์ แต่ทว่าอาการรบกวนทางร่างกายยังมีอยู่มาก อูจจะถ่ายมันก็ไม่ค่อยจะออก ก็ต้องใช้การสวนกัน ใช้วิธีสวนกันมาตั้ง ๓ ปี บางทีสวนทุกอาทิตย์ ท่านทั้งหลายลองคิดว่า มันจะไหวไหม

แต่ต่อมาก็ถามท่านว่า

"ยาขนานนี้เป็นยาถึงที่สุดแล้วหรือยัง?"

ท่านบอกว่า "ยัง จะต้องมียาสมุนไพรอีกชุดหนึ่ง จึงจะหาย"

ก็พอดีเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ประมาณ ๒-๓ วันนี้เอง ก็พบท่านเจ้าของยามีลูกสาวแนะนำว่า แม่ของเธอเป็นโรคอาการคล้ายคลึงแบบนี้ อาการแย่เต็มที่ แม่ของเธอหายด้วยยาขนานนี้ แต่ว่าลูกสาวคนนี้ก็ดี หมอก็ดี ไม่ต้องการให้ประกาศตัว เขาไม่ต้องการให้ประกาศว่า เธอคือใคร หมอคือใคร

นี่ก็แปลกเหมือนกัน ระหว่างนี้ก็ใช้ยาแพทย์แผนปัจจุบันที่ท่านบอก ที่หมอสั่งไว้ก็ดี แล้วยาสมุนไพรนี้ใช้มา ๓-๔ วัน รู้สึกว่าอาการจะดีขึ้นมาก ค่อยๆ ดีขึ้น

ท่านก็บอกว่า ร่างกายอย่างนี้จะถือว่าดี ยังไม่ได้ เพราะยังต้องบังคับการขับถ่ายอยู่ ยังกินไม่ค่อยได้ นอนไม่ค่อยหลับ การจะหลับก็ต้องใช้ยา

หมอบอกว่า ยาที่ให้มานี้ เป็นยาปรับปรุงร่างกายเสีย ๗๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วเป็นยารักษา ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะร่างกายเรารวนมาก ประสาทเรารวนมาก ต่อไปเมื่อประสาทไม่เรวนแล้วก็จะให้ยารักษาโดยตรง

เมื่อรักษาหายดีแล้วให้ยาบำรุง เห็นว่าถ้าเป็นอย่างนี้จริงก็คงจะหายกัน เดือนธันวาคม ๒๕๓๓ ตามพุทธพยากรณ์

นี่เป็นอันว่า พระพุทธพยากรณ์ที่ทรงพยากรณ์ไว้ตรงทุกอย่าง บรรดาท่านพุทธบริษัท

นิพพานมีสภาพไม่สูญ

ที่นี้หากมีคนเขาเถียงว่า

"พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วพบได้อย่างไร?"

ตอนนี้ก็ขอตอบว่า มีพระมาก พระสมัยก่อนซึ่งไม่นานนักอย่าง หลวงพ่อโหน่ง ก็ดี หลวงพ่อเนียม ก็ดี หลวงพ่อปาน ก็ดี หลวงพ่อจง ก็ดี ที่อาตมาอยู่ใกล้ชิด หรือว่า พระครูอุดมสมาจารย์ (พระครูสังข์) วัดน้ำเต้า อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็ดี นี่เป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อปาน

ท่านใช้คำว่า "พระ" ท่านจะทำทุกอย่าง ต่อเมื่อพระสั่ง หรือพระยินยอมให้ทำ

เมื่อถามท่านแล้ว ท่านก็บอกว่า

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

"พระ คือ พระพุทธเจ้า"

ที่นี้สำหรับพระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว
นักวิชาการต่างๆ เขาเถียงว่า

"นิพพานมีสภาพสูญ"

อาตมาก็ไม่ขอเถียงกับพวกนักวิชาการ
ขอพูดเฉพาะบุคคลผู้ปฏิบัติได้ผลเท่านั้น
นักปฏิบัติที่ปฏิบัติได้ผลตรงตามคำสั่งสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริงๆ เอากัน
ตั้งแต่หลักสูตร **วิชาสาม อภิญญาหก
ปฏิสัมภิทาญาณ** สามส่วนนี้

ถ้าทั้ง ๓ ส่วนนี้ละก็ เขาจะยืนยันว่า

"นิพพานมีสภาพไม่สูญ"

และถึงแม้ว่า ท่านสุกขวิปัสสโก ท่าน
จะไม่เห็นนิพพาน ท่านก็ยืนยันว่า

"นิพพานมีสภาพไม่สูญ"

แต่ท่านอาจจะไม่เถียงกับใครเขา โดย
เฉพาะ **พระวิชาสาม** ก็ดี **พระอภิญญาหก**
ก็ดี **พระปฏิสัมภิทาญาณ** ก็ดี ถ้าอย่างนี้ไป
พูดกับท่าน ถ้าพูดอย่างอวดรู้ท่านก็คงจะไม่
ตอบ ท่านคงจะนิ่ง

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าท่านทราบว่า
คนที่พูดนี้มันบ้า ทั้งหูหนวก และทั้งตาบอด
ด้วย ทั้งนี้เพราะอะไร

คำว่า **"หูหนวก"** หมายความว่า **ฟัง
เสียงที่เป็นทิพย์ไม่ได้ยิน**

ตาบอด ไม่เห็นสภาพที่เป็นทิพย์

ท่านก็บอกว่า นิพพานปราศจากขันธ ๕
อันนี้ก็ยอมรับ

ที่นี้เรามาคุยกันอีกที พวกที่บอกว่า

นิพพานสูญ เขายืนยันว่า นรกมีจริงไหม สวรรค์
มีจริงไหม พรหมโลกมีจริงไหม

ถ้าเขาบอกว่า มี

ก็ถามเขาดูทีสิว่า **"นรกมีชั้น ๕ ไหม
เปรตมีชั้น ๕ ไหม อสุรกายมีชั้น ๕ ไหม
เทวดา นางฟ้า พรหมมีชั้น ๕ ไหม"**

ถ้าใครคนไหนตอบว่า มี

ก็ทราบว่ คนนั้นบ้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์
เพราะท่านทั้งหมดพวกนี้ ท่านไม่มีชั้น ๕

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคเทวดามีร่างกาย
เป็นทิพย์ ภาคนรกเป็นร่างกายของบาป ไม่
มีชั้น ๕ เช่นเดียวกัน

ในเมื่อเทวดา นางฟ้า หรือพรหม ท่าน
ไม่มีชั้น ๕ แต่ว่าคนที่มีความสามารถมองเห็น
เห็นได้ คนที่มีความสามารถฟังเสียงท่านได้

ตามปกติแล้วคนที่มีความเป็นทิพย์ของ
จิตเขาสามารถจะคุยกับเทวดา กับพรหม กับ
นางฟ้าได้

ที่นี้เรามาพูดกันถึงนิพพาน

นิพพานก็ไม่มีชั้น ๕

ถ้าเขาบอกว่า นิพพานไม่มีเมืองก็อย่าไป
เถียงเขาเลย การเถียงคนบ้า ท่านจะบ้าไป
ตามเขาด้วย ในเมื่อคนบ้าพูดอะไรมา เป็นที่
ไม่ถูกไม่ต้องตามท่านองคละงกรรม ก็ต้องนิ่ง
เสีย ถ้าท่านไปเถียงเข้า แสดงว่าท่านยอมรับ
ความเป็นบ้าของเขา ท่านก็บ้าด้วย

ที่นี้ในเมื่อเทวดากับพรหม ท่านมีความ
เป็นทิพย์ มีวิมานเป็นที่อยู่ได้ แล้วก็นิพพาน
มีความเป็นทิพย์สูงกว่า สะอาดกว่าเทวดา

ธัมมวิโมกข์

หรือพรหม เทวากับพรหมมีจิตสะอาดชนิดหนึ่ง
คือว่ามี **hiri** และ **โอตตปปะ** อาจจะทำบาป
หลายๆ แต่ว่าเวลาใกล้จะตาย จิตใจนึกถึงบุญ

**ถ้านึกถึงบุญมีกำลังใจอ่อนน้อยหนึ่ง
ก็สามารถเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าได้**

**ถ้านึกถึงบุญมีกำลังใจเข้มข้น มีความ
เข้มแข็ง ที่เรียกกันว่า "ฉาน" ก็สามารถ
ไปเป็นพรหมได้**

**ทีนี้ถ้าคนที่ถึงนิพพาน มีจิตสะอาดที่สุด
ทำไมจะไปนิพพานไม่ได้**

ในเมื่อเทวากับพรหม ซึ่งมีบุญญาธิการ
น้อยกว่านิพพาน มีวิมานที่เป็นทิพย์อยู่ได้ คนที่
จะไปนิพพานมีความสะอาดของจิตมาก มี
บุญญาธิการมาก ทำไมจะมีวิมานอยู่ไม่ได้

นิพพานเป็นธรรมว่างอย่างยิ่ง

เวลานี้แม้แต่เด็กเล็กๆ ก็รู้จักนิพพาน
คนแก่ที่ยากจนขี้ใจก็รู้จักนิพพาน คนหนุ่ม
คนสาวก็รู้จักนิพพาน เขารู้จักกันเยอะ

แล้วพวกที่สอนคนให้ไปสวรรค์ ไปพรหม
โลก สามารถจะไปนิพพานได้ไหม รู้จักนิพพาน
ไหม ถ้าไม่รู้จักนิพพานก็พึงทราบเถิดว่า สภาวะ
ของท่าน หรือการปฏิบัติของท่าน ความรู้สึก
ของท่าน ตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้า คือว่า
ไม่ปฏิบัติตามธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน
จริง ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะติดตำรา

ตำราที่เขาเขียนถูก แต่กำลังใจของท่าน
มีความเข้าใจไม่ถูก ที่บอกว่า

"นิพพานัง ปรมัง สญญัง"

มักจะอ้างกันว่า "นิพพานมีสภาพสูญ"

ถ้าอ้างอย่างนี้ก็แสดงว่า ไม่มีความรู้เลย

คำว่า **"สูญ"** เขาแปลว่า **ว่าง**

นิพพานัง ปรมัง สญญัง นี่แปลว่า

นิพพานเป็นธรรมว่างอย่างยิ่ง

คือว่า **ธรรมว่างอย่างยิ่ง**

ไม่ใช่สภาวะว่างอย่างยิ่ง

คำว่า "ว่าง" ก็หมายถึง ว่างจากกิเลส
คือความชั่ว ความชั่วในใจชนิดหนึ่ง ที่เป็นความ
ชั่วทางความรักก็ดี ความโลภก็ดี ความโกรธ
ก็ดี ความหลงก็ดี ความติดในร่างกายของ
เราก็คือ ของคนอื่นก็ดี ติดในวัตถุก็ดี ติดใน
ภพในชาติก็ดี ไม่มีกับบุคคลผู้นั้น

ถ้าอาการอย่างนี้มีอยู่กับบุคคลผู้ใด
บุคคลนั้นสามารถเข้าถึงนิพพานได้

ถ้า **สวรรค์** ก็แค่มีจิตเป็นบุญชนิดหนึ่ง
ไปสวรรค์ได้

ถ้า **พรหมโลก** มีจิตเป็นฌานชนิดเดียว
ก็ไปพรหมโลกได้

ก็รวมความว่า พุทธพยากรณ์ ท่านจะเชื่อ
หรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน

วันนี้มาพูดกันให้ฟังที่ท่านพยากรณ์บอกว่า
จะต้องมีياسมนไพรอีกขนานหนึ่ง เข้ามาช่วย
กับยาที่หมोजัดมาให้ และร่างกายจะดีขึ้น

ความจริงพอกินเข้าไปประมาณ ๓ วัน
มันก็เริ่มดีขึ้น จนกระทั่งวันนี้ก็รู้สึกว่าร่ากาย
ดีขึ้นมาก แต่ว่าเสียงมันแห้ง เป็นของธรรมดา

ทั้งนี้เพราะว่า ก่อนที่จะมาพูดนี้ไปชิม
แล้ว คอมันก็แห้ง เสียงมันก็แห้ง แต่ก็จำ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เป็นต้องพูด ถ้าไม่พูดเกรงว่าหลายวันจะลืมไป เเพ็ญเมื่อคืนนี้โทรศัพท์กับคนที่เขาติดต่อหมอ เขาบอกว่า ห้ามออกชื่อเขา เขาไม่อยากจะปรากฏชื่อในการช่วยเหลือ ก็น่าแปลก เพราะหมอเองก็ไม่อยากจะปรากฏชื่อ

และหมอกำลังคิดจะเตรียมยา จะจัดยา มาอีก หมอจะมาตรวจให้อีก

เป็นอันว่า ทั้งหมอ แพทย์แผนโบราณ กับแพทย์แผนปัจจุบันช่วยกัน ก็มีผลด้วยกัน ทั้ง ๒ ฝ่าย แพทย์แผนปัจจุบันประทับประคองมาหลายปี จนกระทั่งประสาทเริ่มมีกำลังขึ้น

เวลานี้แพทย์แผนโบราณมาช่วยอีกชั้นหนึ่ง ก็อาศัยยาทั้ง ๒ ประเภทนี้ร่วมกัน ร่างกายค่อยๆ ดีขึ้น ค่อยๆ มีกำลังขึ้น

ฉะนั้น การพุทธรพยากรณ์ บรรดาท่านพุทธบริษัท ก่อนจะจบ เหลือเวลาประมาณสัก ๔ นาที ก็ขอยืนยันว่า

"เรื่องของนิพพานมีสภาพไม่สูญ"

ใครเขาจะว่าสูญที่ไหน ก็เชิญเขาสูญไปตามชอบใจของเขา แต่อาตมาขอยืนยันว่า

"พระนิพพานมีสภาพไม่สูญ"

ครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อก

ถ้าถามว่า ใครบอก

ก็ต้องตอบว่า

(๑) หลวงพ่อปาน เป็นองค์บอก

(๒) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

(หลวงพ่อด) เป็นองค์บอก

(๓) หลวงพ่อเนียม วัดน้อย เป็นองค์

บอก

(๔) หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน เป็นองค์บอก

(๕) หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก เป็นองค์บอก

(๖) พระครูอุดมสมาจารย์ (พระครูสังข์) วัดน้ำเต้า เป็นองค์บอก

แล้วก็ในเมื่อท่านบอก ท่านไม่บอกเฉยๆ ท่านสอนให้ ลีลาการสอนของท่าน ก็สอนตามแนวของท่าน ซึ่งมันไม่ลำบากเลย ใช้ลีลาการปฏิบัติต่างๆ ทำแบบเบาๆ ใช้กำลังใจไม่แน่นัก แต่ใช้กำลังใจพอดีพอควรที่เรียกว่า **"มัชฌิมาปฏิปทา"**

ในที่สุดพวกเราก็สามารถ คำว่า "เรา" ขออภัยนะ คณะของอาตมา ๒-๓ องค์ ก็สามารถไปนิพพานได้

หลวงพ่อยึดพระนิพพานเป็นที่พึ่ง

และก็เวลานี้ก็อาศัยนิพพานเป็นที่พึ่ง ก่อนจะหลับ หัวถึงหมอน ทำกรรมฐานนิ่งๆ ไม่ไหวแล้ว มันแยะเต็มที ลูกก็ไม่ค่อยจะขึ้น

พอนั่งก็ลุกไม่ค่อยจะไหว

พอหัวถึงหมอนปั๊บ ก็จับ **อานาปานุสสติ** กับคำภาวนาตามความต้องการ

คำภาวนานี้เอาแน่นอนไม่ได้ ตามใจชอบ เวลาจิตชอบอะไร ทำตามนั้น

หลังจากนั้นก็ออกจากร่างกาย ก็สนทนาปราศรัยกับท่านท้าวมหาราชบ้าง ท่านอินทกะบ้าง เทวดาอื่นบ้าง ลุงทั้งสองบ้างตามสมควร

บางที่ท่านทั้งหมดท่านก็แนะนำต่างๆ
หลังจากนั้นก็ไป พระจุฬามณีเจดีย์สถาน
ไปไหว้พระที่นั่น ออกจากที่นั่นก็ไปหาโยม
(พระอินทร์) ที่ บันฑุกัมพลศิลาอาสน์

แล้วก็ไปหาท่านผู้มีคุณทั้งหมดที่ระหว่าง
บันฑุกัมพลศิลาอาสน์ กับ พระจุฬามณีเจดีย์
สถาน นมัสการท่านผู้มีคุณ และคุยกับท่าน
เป็นที่สมควร

หลังจากนั้นก็ไปที่อยู่ทีนิพพาน ไปสวดย
ความสุขที่นั่น ไปที่นั่นมีอารมณ์โปร่ง มีจิต
เป็นสุข นี่เราพูดกันอย่างคนใกล้จะตาย ท่าน
ฟังเสียงก็คงจะทราบ ว่า อาตมานี้ใกล้จะตายเต็ม
ทีแล้ว เสียงก็แห้ง คอก็แหบ แต่ก็พยายาม
พูด ทั้งนี้ก็พูดเพื่อความเป็นจริง

เวลานี้อายุก็ ๗๐ ปีกว่าแล้ว มันใกล้
จะตาย มันควรจะตายนานแล้ว

แต่ว่าองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว
ท่านบอกว่า ยังไม่ควรตาย และท่านก็สามารถ
เอาไว้ได้ อย่างนี้ถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง
บรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิงต้องเชื่อว่า

พระพุทธเจ้าตรัสอะไรแล้ว จริงทุกอย่าง
เวลานี้พอลงคำว่า "จริงทุกอย่าง"

เวลาบอกหมดเวลาก็ปรากฏ

เมื่อสัญญาบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว
ก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล
สมบุญพรพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธ
ศาสนิกชนผู้รับฟัง และผู้อ่านทุกท่าน **สวัสดิ์***

โอวาทหลวงพ่อวัดท่าซุง เรื่อง วิปัสสนาญาณ (๒)

ใช้สังขารเปกขาญาณเป็นปกติ

ขอท่านทั้งหลายผู้หวังดีกับตัวเอง
พิจารณาทุกลมหายใจเข้าออก เตือนใจของตนเอง
ไว้ว่า วันไหนมันหลงในร่างกายของเราบ้างไหม
ว่าร่างกายของเราแข็งแรงก็ดี สวยสดงดงาม
ผิวพรรณผ่องใสมีไหม

ถ้ามีจงรู้ว่า นั่นโง่เต็มทีแล้ว เป็นอารมณ์
ของอบายภูมิ

วันไหนที่เราเห็นว่าร่างกายคนอื่นมันสวย
มีไหม ถ้ามีก็แสดงว่าเราโง่เต็มที

เราเพิ่งคิดไปว่า ไอ้เจ้าโง่ตัวนี้เราไม่คบ
เพราะร่างกายมันเป็นอย่างไรเรารู้อยู่แล้ว เรา
ก็สกปรก คนอื่นก็สกปรก ร่างกายมันไม่ใช่
เรา มันเป็นบ้านเช่าชั่วคราว

สังขารเปกขาญาณ ใช้ให้เป็นอารมณ์
วางเฉยต่อสิ่งที่จะเข้ามากระทบ มีจิตใจจับเฉพาะ
อย่างเดียวคือพระนิพพาน

ทำศีลให้บริสุทธิ์

ทำสมาธิให้ตั้งมั่น

**ใช้ปัญญายอมรับนับถือกฎของความ
เป็นจริง ไม่ดีนรณ มีอารมณ์สบาย**

ถ้าทำได้แค่นี้ ท่านก็เป็นอรหันต์ มันไม่
ยาก คิดไว้เสมอทุกวัน ทุกลมหายใจเข้าออก
ตื่นขึ้นมาแล้วก็

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ดูกายสกปรก

ดูกายไม่เที่ยง

ดูกายเป็นทุกข์

ดูกายเป็นอนัตตา

อารมณ์มันจะชิน จะเป็นปกติ

ในที่สุดมันก็เปลี่ยนได้

ใช้ **สังขารูปেকชาญาณ** เจยทั้งอาการ
ที่เข้ามากระทบกระทั่งจิต ในด้านของโลกีย์
วิสัย

เจยทั้งคำชม เจยทั้งคำนิทา

เจยทั้งได้มา เจยทั้งเสื่อมไป

เจยหมด ไม่มีอะไรสนใจ

คำนินทาว่าร้ายเกิดขึ้นกระทบใจแผล็บ
ปล่อยหลุดไปเลย ช่างมัน จันไม่ยุ่งอารมณ์
และอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกาย จะป่วย
ไข้ไม่สบาย มันจะแก่ มันจะตาย ก็ช่างมัน

แต่การรักษาพยาบาล การบริหารร่างกาย
เป็นของธรรมดา ถือว่าทำตามปกติ

ถ้าเขาจะถามว่า "ถ้าทำจิตได้อย่างนี้
ยังสุขบุญไหม ยังกินหมากไหม ยังจะต้อง
ใช้ของที่เคยใช้กับร่างกายไหม"

ก็ต้องตอบว่า ใช้ตามปกติ เขาไม่ได้ติด
แต่ร่างกายต้องการ

เหมือนกับพระพุทธเจ้าที่เป็นพระพุทธเจ้า
แล้วยังฉันภัตตาหาร

เรื่องอะไรที่ประสาทต้องการเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่ต้องบำรุงประสาท เพื่อเราจะเอาไว้
ใช้เป็นประโยชน์

เหมือนกับคนที่ลงเรือเร็วเพื่อหวังจะข้าม

ปาก ถ้าขณะใดที่ยังอาศัยเรืออยู่ เมื่อน้ำมัน
เชี่ยวขึ้นมาเราก็ต้องอุด มันผุดตรงไหนก็ต้องทำนุ
บำรุง ซ่อมแซม ไม่ใช่ว่าปล่อยให้มันเชี่ยวให้
มันพังไปจนกว่าเราจะขึ้นฝั่งได้

ใช้สังขารูปেকชาญาณเป็นวิปัสสนาญาณ

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เธอจงถือกำลัง
ใจใน **สังขารูปেকชาญาณ** เป็นอารมณ์ อะไร
จะเกิดขึ้นแก่ร่างกายก็ถือว่าเฉยไว้

เขาจะชมก็เฉย เขาจะด่าก็เฉย

แล้วร่างกายจะเจ็บไข้ไม่สบายก็ทำใจ
สบายๆ เฉย ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา
ธรรมดามันเป็นอย่างไรร

คิดว่าร่างกายของเรา มันต้องเป็นอย่าง
นั้น อย่าใช้อารมณ์ฝืนกฎของธรรมดา

แล้วอารมณ์จิตของเธอก็จะเป็นสุข

จงวางอารมณ์เสีย ใครเขาจะอย่างไรก็ช่าง
เขาจะดี เขาจะชั่ว เขาจะเลว เขาจะอย่างไร
ก็ตามเถอะ ไม่สนใจ

เห็นหน้าคนเราคิดไว้เสมอว่า เป็นคนที่
เราควรแก่การปรานี

เห็นหน้าสัตว์เราก็คิดว่า เป็นสัตว์ที่เรา
ควรแก่การปรานี

พยายามไม่ถือตน คนและสัตว์ก็ตามถือ
ว่ามีธาตุ ๔ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม
ธาตุไฟ เสมอกัน มีอาการ ๓๒ เหมือนกัน

มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น

มีความเปลี่ยนแปลงไปในท่ามกลาง

มีการสลายตัวไปในที่สุดเหมือนกัน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

สร้างอารมณ์ให้เป็น **สังขารูปกษายาณ** ในวิปัสสนาญาณอย่างนี้ การระงับการถือตัว ถือตนย่อมเป็นของไม่ยาก

ใช้ทั้งสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนา

ความรักที่มันเกิด เราเข้าใจว่ามันดี เข้าใจว่ามันสวย เข้าใจว่ามันสะอาด อารมณ์อย่างนี้เป็น **อารมณ์ของตัณหา** ดึงให้เราไป อบายภูมิมีนรกเป็นต้น

นี่พระทุกองค์ เณรทุกองค์ ฆราวาสทุกท่านจงทำจิตอย่างนี้เป็นปกติ จะสังเกตได้ว่า ใครสนใจหรือไม่สนใจ คนที่สนใจเขาไม่สร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น

เพราะอะไร เพราะต้องดูตัวไว้เสมอว่า เรามีจุดบกพร่องขนาดไหน อย่าปล่อยให้กิเลส มันล้นจากใจ ถ้าจะเลวอยู่แค่ในใจ

ความรักจะพึงเกิดขึ้นในเพศก็อยู่แค่ใจ อย่าให้มันไหลมาทางตา อย่าให้มันไหลมาทางปาก อย่าให้มันไหลมาทางกาย อย่างนี้เขาเรียกว่า "ซังรัก" เป็นแค่กำลังของสมาธิ เป็น **สมถภาวนา**

แต่ถ้าทำลายอารมณ์รักภายในใจเสียได้ นี่เป็นอารมณ์ของ **วิปัสสนาญาณ**

เขาทำกันอย่างนี้นะ มีอารมณ์ให้ทรงอยู่ เป็นปกติ

จงเว้นจากเดรัจฉานคาถา

จงจำไว้ว่าอารมณ์ใดที่ประกอบไปด้วยความรัก ประกอบไปด้วยความโลภ ประกอบ

ไปด้วยความโกรธ ประกอบไปด้วยความหลง อันนั้นพระพุทธรเจ้าทรงกล่าวว่าเป็น **อารมณ์ของเดรัจฉาน**

คำว่า "**เดรัจฉาน**" ก็หมายความว่า ไปขวางๆ

เดรัจฉาน นี่เขาแปลว่า ไปขวางๆ คือมันขวางจากความดี มันไม่ตรงดี เพราะอาการอย่างนั้นเป็น **อาการของเดรัจฉาน** ใจคิดเป็นใจของ **เดรัจฉาน**

วาจากล่าวเป็น **เดรัจฉานคาถา** เป็นวาจาของ **เดรัจฉาน**

อาการทำเป็นอาการของ **เดรัจฉาน** ใช้ไม่ได้ พระพุทธรเจ้าไม่มีความประสงค์

ศีล สมาธิ ปัญญา

บางท่านบอกว่า "**สุขขวิปัสสโก** ไม่ต้องใช้สมถะเลย ใช้แต่วิปัสสนาญาณตัวเดียว" อันนี้ผิด ถ้าพูดอย่างนั้นก็แสดงว่า "ท่านผู้พูดไม่ได้อะไรเลย"

ความจริงศีลก็ดี สมาธิก็ดี ปัญญาที่ดี สามประการนี้จะแยกกันไม่ได้

อันดับแรกปรับปรุงศีลให้ดี

เมื่อปรับปรุงศีลดีแล้ว สมาธิก็ทรงตัว

เมื่อสมาธิทรงตัว ปัญญามันก็เกิด

นี้เป็นพื้นฐานของการเจริญวิปัสสนาญาณ

ใช้นิพพิทาญาณเป็นวิปัสสนาญาณ

ถ้าทำใจสบาย จิตเข้าถึงฌาน ๔ หรือ ฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ก็ตาม เวลาที่

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

จิตสังัด ปัญญามันจะเกิดเอง มันจะบอกชัด มันจะมีความเบื่อหน่ายในร่างกายขึ้นมาเอง มีความรู้สึกว่าร่างกายนี้มันไม่เป็นสาระ ไม่เป็นแก่นสาร ไม่มีการทรงตัว

เพราะอะไร เพราะเมื่อมีความเกิดขึ้นแล้ว ก็มีความป่วย ความตาย

ในขณะที่ทรงกายอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ หาความสุขไม่ได้ เราจะบริหารร่างกาย ในขณะที่ทรงกายอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ หาความสุขไม่ได้ เราจะบริหารร่างกายสักเพียงใดก็ตามที่ ร่างกายก็เต็มไปด้วยความทรุดโทรมอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิด **นิพพิทาญาณ** ความเบื่อหน่ายในชั้น ๕ คือร่างกายเสีย

นี้ตัวปัญญามันจะเห็น ปัญญามันจะสอนต่อไปว่า ถ้าหากว่าเราไม่ต้องการการเกิดต่อไปแล้ว ก็ต้องตัดรากเหง้าของกิเลสทั้ง ๓ ประการทิ้งเสียให้หมดคือ

ตัดอำนาจของความโลภด้วยการให้ทาน
ตัดรากเหง้าของความโกรธด้วยการเจริญเมตตาบารมี

และตัดรากเหง้าของความหลงด้วยการพิจารณาหาความจริงของชั้น ๔

ปัญญามันจะเห็นชัดว่า ร่างกายเป็นแต่เพียงธาตุ ๔ ไม่มีการทรงตัว มีการเปลี่ยนแปลง ภายในเต็มไปด้วยความสกปรก

นี่มันจะบอกชัด ปัญญามันดีกว่านี้มาก ถ้ามันทำได้ถึงจริงๆ

ควบคุมกำลังใจของเราในด้านของ **นิพพิทาญาณ** พิจารณาดูร่างกายของเราที่ดี

ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ร่างกายของสัตว์ก็ดี แล้วก็วัตถุทั้งหลายในโลกก็ดี พิจารณาทั้งหมดว่ามันไม่ดีตามความเป็นจริง

ความเป็นจริงมันเป็นอย่างไร

ร่างกายของเรามันไม่มีการทรงตัว เกิดขึ้นมาแล้วมันก็เสื่อมไปทุกวันๆ

พอ **เป็นเด็ก** มันก็คลานเข้าไปหาความเป็นหนุ่มเป็นสาว

พอ **เป็นหนุ่มเป็นสาว** มันก็คลานไปหาความเป็นคนแก่

พอถึง **ความเป็นคนแก่** มันก็คลานไปหาความตาย

ตัดความโลภ ความโกรธ ความหลง

เมื่อพิจารณากายของเราไม่ดี ไม่ทรงตัว แล้วความรักด้วยอำนาจของตัณhamันก็น้อยไป ดีไม่ดีมันก็หมดเลย เขาตัดตรงนี้

ความโลภ จะตะเกียกตะกายไปเพื่อประโยชน์อะไร เราตายแล้วมันก็ไม่ไปกับเรา ความโลภมันก็ตัดได้

ความโกรธ อยากจะฆ่าเขา เราจะต้องตาย เขาก็จะต้องตายเหมือนกัน จะไปฆ่าทำไม ที่นี้ **ความหลง** นั้นเป็นของกู นี่เป็นของกู แม้แต่ร่างกายของเรามันยังไม่เป็นของกูเลย แล้วร่างกายคนอื่น วัตถุอื่นมันจะเป็นของเราหรือ

วิธีที่จะถอนการเกิด

เมื่อเราจะถอนความเกิด เราก็ต้องถอน

ธัมมวิโมกข์

รากของความเกิดทั้ง คือใช้กำลังใจและสมาธิให้ทรงตัว พิจารณาว่า วัตถุธาตุทั้งหลายมันไม่ใช่เป็นปัจจัยให้เราทรงความสุข

ความสุขที่จะมีอยู่ได้ในปัจจุบันก็คือ

"การเกื้อกูลซึ่งกันและกัน"

และถ้าจิตใจของเราไม่ติดอยู่ในทรัพย์สินนี้จนเกินไป หมายความว่าไม่มีชีวิตอยู่ เราจำเป็นต้องหา เราจำเป็นต้องใช้ ถ้าตายแล้วก็แล้วไป ไม่ห่วงใยในมัน จิตจะคิดอย่างนี้ได้ก็อาศัยใจที่มีความดี คือมุ่งการให้ทานสงเคราะห์บุคคลอื่นให้มีความสุข ตามฐานะที่เราจะพึงเกื้อกูลได้ จนกว่ากำลังใจของเรามีความชุ่มชื้นพอใจในการสงเคราะห์ อนุเคราะห์

เมื่อมีทรัพย์สินพอจะสงเคราะห์ อนุเคราะห์ได้ เห็นใครมีความลำบาก จะเป็นคนหรือสัตว์ก็ตาม เราพร้อมให้ด้วยจิตชื่นบาน

จิตใจของเรานี้มันก็คิดไว้เสมอว่า

การให้เป็นปัจจัยของความสุข

เขามีความสุข เราก็คงมีความสุข

ไม่หวังผลในการตอบแทน

จิตใจเมื่อคิดถึงการให้เมื่อไรใจก็สบาย อารมณ์ชื่นบาน อย่างนี้เราก็สามารถตัดรากเหง้าของความโกรธ นี่ตัดอันดับแรกได้แล้ว

เฉยต่ออาการต่างๆ ที่เข้ามากระทบ

ขอพูดย่อๆ อารมณ์ที่ทำนี้ ไม่ใช่ต้องนั่งหลับตา ท่านเดินไปเดินมา นั่งทำอะไรอยู่นอนอยู่ ยืนอยู่ แล้วก็เดินอยู่ ทำอะไรก็ตาม มองดูสภาพของความจริง

เห็นต้นหญ้าที่มันร่วงโรยลงไป ก็คิดว่า "โอหนอ..ชีวิตของคนเราก็คงเป็นแบบนี้เหมือนกัน"

ก็คิดมันวนไปวนมา ถอยกำลังใจให้มันคิด คือว่าเมื่ออาการอย่างนั้นเกิดขึ้น เราเห็นอะไรเกิดขึ้น ถ้าอาการของความทุกข์เกิดขึ้น ความขัดข้องเกิดขึ้น เราก็เฉย ที่เรียกกันว่า **"สังขารูปেকขาญาณ"** มันอะไรจะมากี่ข้างมันมันจะแก่ก็เฉยแก่ ใจสบายๆ ถือว่าหนีความแก่ไม่ได้

ถ้าความป่วยไข้ไม่สบายมันเกิดขึ้น ทุกขเวทนามันมีเราก็คงต้องรักษา ใจเราก็เฉย รักษาหายก็หาย ถ้าไม่หายก็ช่างมัน

อยากจะตายเมื่อไหร่ก็เฉย เราเกิดมาเพื่อตาย

ใครเขาตำใครเขานินทาเราก็คงเฉย

ไอ้การชมการสรรเสริญก็ดี

การตำการนินทาก็ดี

เราไม่ได้เป็นไปตามปากของเขา

เราจะดีหรือจะชั่วมันอยู่ที่กำลังใจของเราเท่านั้น

รวบรวมกำลังใจไว้อย่างนี้ขอรับ

เราก็คงต่ออาการทั้งหมด

หนุ่มก็เฉยไม่ตีใจในความเป็นหนุ่ม

แก่ก็เฉยไม่เสียใจในความเป็นคนแก่

มันจะตายก็เฉยเพราะว่าเราจะต้องตายตายแล้วไปไหน เราภูมิใจได้ว่า

"ตายแล้วเราไปนิพพาน"

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ฉบับธรรมทาน

ฉัณฺณวิโมกข์

สนทนาที่ชิลากา

เรื่อง....อานิสงส์ของการ

เจริญอานาปานุสสติ

(วันศุกร์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๗)

อานิสงส์ของการเจริญอานาปานุสสติ

คือการกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเป็น การระงับความเปลี่ยนแปลง และก็ระงับทุกขเวทนา คืออาการป่วยไข้ไม่สบาย

อย่าลืมลมหายใจเข้าออก ถ้าเราสามารถ ทรงอารมณ์ได้ถึง **อุปจารสมาธิ** หรือ **ฌาน** เบาๆ นิดๆ สบายๆ อันนี้มันจะดับทุกขเวทนาถึง ๗๐ เปอร์เซ็นต์กว่า ความปวดนี้มันจะน้อยลงไปเหลือ หน้อยเดียว

ถ้าจิตเป็น **ฌาน** จะไม่รู้สึกรู้สิดเลย

อันนี้อะไรทั้งนั้น พระพุทธเจ้าเองก็ตรัสว่า

"ตถาคตเองก็มากไปด้วยอานาปานุสสติ"

บุคคลตัวอย่างในสมัยพุทธกาล

อย่างท่าน **พระอัสสชิ** ท่านจะนิพพานร้อง อ้อยๆ เป็นโรคอะไรร้องอ้อย คือมันเสียดมันแน่น พระนี้เป็นโรคกระเพาะ ๔๔.๔๔ เปอร์เซ็นต์ เหลือเปอร์เซ็นต์เดียว พระตาย

คือว่าท่านก็เป็นโรคกระเพาะอาหาร ทั้งจุททั้งเสียด มันทนไม่ไหว นี่พระอรหันต์นะ

เบื้องต้นก็ส่งพระไปอาราธนาพระ พุทธเจ้ามา บอกว่า

"ขออาราธนา ขอให้มาโปรด **อัสสชิ** ด้วยเถิด"

ท่านนอนโคนไม้ที่แคระ ต้องนอนแคระ อีกข้างหนึ่งมันต่ำ

พระพุทธเจ้าเสด็จมา ท่านจะลุกขึ้น

พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า

"นอนนั่นแหละ **อัสสชิ** ตถาคตจะนั่งในที่ เขาจัดไว้ให้"

ก็ต่ำกว่า ก็ท่านป่วยนี่ไม่เป็นไร

พระอัสสชิ ก็กราบทูลถามว่า

"ความดีที่ข้าพระพุทธเจ้าได้ นำกลัว จะหมดเสียแล้ว **อรหันต์** เลื่อม **อรหันต์** หาย"

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"หายหรือไม่หายพิจารณากันก่อน"

ท่านถามว่า "**อัสสชิ** เธอถือว่าร่างกายเป็นของเธอหรือ?"

พระอัสสชิ บอกว่า "ไม่ใช่"

ท่านถามว่า "เธอมีร่างกายหรือ"

พระอัสสชิ บอกว่า "ไม่ใช่"

ท่านถามว่า "ร่างกายมีในเธอหรือ"

พระอัสสชิ บอกว่า "ไม่ใช่ ไม่ใช่ทั้งหมด"

ท่านบอกว่า "ถ้าความรู้สึกเป็นอย่างนี้ ความดีไม่สลาย ไม่เลื่อม ยังทรงอยู่"

คือความเป็นอรหันต์ไม่ได้อยู่ที่สมาธิ ความรู้สึกต่างหาก เพราะร่างกายมันเป็นธาตุ ๔ เข้ามาประชุมกัน ไซ้ไหม เกิด แก่ เจ็บ ตาย มัน เป็นของธรรมดา จิตไม่ได้ตายไปด้วย

แล้วท่านก็เข้า **นิพพาน**

ตอนต้นพระพุทธเจ้าถามว่า

"อัสสชิ" เธอระงับกายสังขารไม่ได้หรือ คือ **อานาปานุสสติ** ดับไม่อยู่หรือ"

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พระอัสสชิ บอก "ไม่ไหวพระพุทธเจ้าข้า"
อันนี้อย่าลืมนะจำให้ตึ้นะ ถ้าใครที่เขา
ป่วยไข้ไม่สบาย หรือจะตาย เจริญกรรมฐาน
วิปัสสนาไปแล้ว อย่าไปนึกว่าเขาไม่ร้องนะ

พระอรหันต์ ยังร้อง ใจความเจ็บปวดเป็น
ของธรรมดา แต่ว่าจิตของเขานะมันมีความมั่นคง
ตรงนั้นะ อย่าไปคิดว่าเขาป่วยร้องอ้อยๆ อย่างนี้
อย่าไปนึกว่าเขาเปลี่ยน

ความเจ็บของร่างกาย พระอริยะทุกองค์
เจ็บเท่าคน แต่ว่า **พระอรหันต์** เจ็บมากกว่า
คนธรรมดา คือว่าประสาทไวมาก **พระอรหันต์**
ประสาทไวมาก สติสมบูรณ์ คำว่าเปลือยในเรื่อง
ของประสาทนี้ของท่านไม่มีเลย

แต่ทำไมท่านไม่บ่น ท่านถือว่า เป็นเรื่อง
ธรรมดา เกิด แก่ เจ็บ ตาย อันนี้มันเป็นสมบัติ
ของมัน ทุกคนหนีไม่ได้ ไข้ไหม

ไอ้การพลัดพรากจากของรักของชอบใจ
ก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา ก็วางลง

ญาณต่าง ๆ ให้ถามพระพุทธเจ้าโดยตรง

ที่นี้สำหรับ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ**
อยากรู้ให้ถามพระพุทธเจ้าโดยตรง อย่าไปรู้เอง

ญาณต่อไปก็ **อภิสัมมุตตญาณ** รู้เหตุการณ์
ในอดีต ก็ถามอย่างนั้น ถามหมด

ญาณสำคัญ คือ **ยถากัมมตาญาณ**
ถ้าเราฝึกรู้เองนะเหนื่อยมากอย่าไปฝึก ถามเลย
คนที่เขาฝึกแล้วเขาก็ถาม **พระอรหันต์** ที่
ได้คล่องแล้วก็ถาม

พระอรหันต์ นี่ไม่ใช้อารมณ์ของท่านเลย
นะ ถ้าท่านที่บอกว่าใช้อารมณ์ตนเองนะ ไม่ใช่ **พระ**

อรหันต์ ยังแบ่งอยู่ อ้วนเก่ง ไข้ไหม ถ้ายังอ้วนเก่งอยู่
ไม่ไหว **พระยายมราช** คอยอยู่

พระอรหันต์ นี้อยอมสยบหมดไม่ใช่เพราะ
ขี้เกียจ แต่รู้ว่าคนที่รู้อะไรทุกอย่าง ไม่พลาด คือ

พระพุทธเจ้าองค์เดียว เขารู้ตัวเขา

แต่ก่อนนี้ฉันใช้อารมณ์เอง ไม่ใช่ ฉันเป็น

พระอรหันต์ ฉันใช้อารมณ์เองด้วย

บางครั้งฉันก็ถามพระพุทธเจ้าตรงนะ

แต่ต่อมาฉันก็เปรียบเทียบรู้เอง ไข้
อารมณ์ดีที่สุดแล้ว กับถามพระพุทธเจ้า ผลไม่
เสมอกันของท่านถูก แม้แต่เวลาไม่พลาด ก็
เดือนก็ไม่พลาด

ทีหลังฉันก็เลิกทำเองเหนื่อย ถามพระ
พุทธเจ้าดีกว่า

พบพระอาจารย์ทอง

ต่อมาก็พบ **พระอาจารย์ทอง** เป็นรุ่นพี่
องค์นี้ก็เห็นจะเป็นพระขี้เกียจเกิด เห็นเงินเป็นขี้ไก่
ตาไม่ดี บอกเงินหรือขี้ไก่

แนะไอ้พระตาบอดนี้ เห็นเงินเป็นขี้ไก่
ตาดีที่ไหนละ แต่เปล่าท่านไม่ติด ท่านก่อสร้าง คือ
ให้มาเท่าไรก็สั่งก่อสร้างหมด คือไม่ติดในเงินไข้
ไหม คือคนเห็นเงินเป็นขี้ไก่ สร้างอะไรเดี๋ยวก็เสร็จ
คือถ้าเห็นเงินเป็นทองคำ ก็ไม่สร้างนะสิ

เคยเปรียบเทียบคุยกันเองระหว่างพี่น้อง
บอกว่า "เงินก็คือขี้ไก่ ฉันไม่เอาดี้อะ"

ถามว่า "ไม่อยู่หรือ"

บอก "ไม่อยู่"

ถามว่า "เพราะอะไร ไม่ใช่เงินซื้ออาหาร
หรือ"

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

บอก "เฮ้ย! ทำไมเดินเหมือนไก่"

บอก "กินแล้วเป็นขี้เนื้อหว่า"

นี่เถียงไปข้างๆ เรากันเอง

ท่านถามว่า

"การรู้ทุกอย่างใช้มาน ๔ ใช้ไหม"

บอก "ใช่"

บอก "เฮ้ย! ไอ้ชาติหมาหนอยแน่"

เลยถาม "ทำไม"

ท่านบอก "อุปาทาน"

บอก "เอ้อ! แล้วท่านใช้อะไรล่ะ"

บอก "ฉันถามพระพุทธรูปเจ้าท่านก่อน"

ถาม "ใช้อะไร"

บอก "ใช้มาน ๔"

บอก "ชาติหมาเหมือนกัน แกหมาใหญ่
ฉันหมาเล็ก"

ถาม "ทำไม"

บอก "เคยใช้มาน ๔ เพราะมันผิดบ้าง
ถูกบ้าง แต่ว่าถ้ามันเป็นหมอดูกรรมดา เขาจะถือว่า
เก่ง คือมันผิดนิดเดียว แต่ว่าถ้าเป็นพระ
ท่านบอกเองไม่พลาดเลย"

หลังจากนั้นเลยใช้วิธีทำสบายเลย

ยถากัมมตาญาณ คือรู้กฎของกรรม
ต่างๆ อย่างที่ ถ้ามีการเคลื่อนไหวอะไรเกิดขึ้นมา
ทำให้เราสบายก็ดี ไม่สบายก็ดี

พออารมณ์ว่างหนอยก็ถามเลย เพราะ
อะไร อย่างป่วยไข้ไม่สบาย ทำไมฉันไม่บ่น ฉัน
ไม่เคยบ่นเลย ฉันป่วยทั้งปี บางทีก็ป่วยขึ้นมา
เป็นระยะๆ แรกๆ ทรุดมาก พออยู่วัดเดินเป่ จะมา
นี่เดินเป่นะ แต่ถึงเวลานัดต้องมา

แต่ถ้าให้มาเพื่อการอื่นอย่าหวังเลย บอก
จะให้เงินสักแสนล้านไม่มีทางขยับเขยื้อนหรือ
ถ้ามาเพื่อธรรมเอาแน่ ฉันถือตัวเดียวกรรมฐาน
ใช้ไหม บอกสวดคำที่ให้เอาไปทำไม ให้แล้วต้อง
เอาไปไม่อย่างนั้นเสียระเบียบ

อ้าว! เขาทำบุญ อย่าถือว่าเป็นส่วนตัว
ลี ลงนรกแหงเลย นี่เขาสร้างบุญสร้างกุศล

แต่ไม่เป็นไร กลับไปไม่ต้องกลัวเหลือ
นี่เดือนเมษายน น้อยๆ ๓ ล้าน สบายมากเอ็งเป็น
ลูกคนรวยนี่ ลูกมหาเศรษฐี เงินใช้เล่นๆ ๒-๓
ล้าน แต่อย่าถามเงินที่เหลือจะถูกตบปากกะ ใช้
ไหม มหาเศรษฐีเป็นคนใช้เงิน ไม่ใช่คนเก็บเงิน

แต่บางครั้งก็เป็นเศรษฐีหนี้ ค่าที่ต้อง
จ่ายจริงๆ เดือนหนึ่งล้านเศษ ชื่อของนะ บางราย
ก็เล็กๆ น้อยๆ นิดๆ หน่อยๆ แสน ๒ แสน ต่ำ
กว่า ๒ ไม่มี ค่าแรงงาน เดือนละ ๒ แสนกว่า
เฉพาะค่าแรงงานนะ ๒ แสนกว่า ค่าแรงงานมัน
หลายหมวด ช่างก่อสร้างจริงๆ ๒ จุด อีกจุด
หนึ่งมีลูกน้องเกือบ ๒๐๐ ค่าแรงงานอื่นอีก ถ้า
จะไม่ยอเยย เดือนก่อนตกเกือบ ๔ แสน จ่าย ๒
งวด ๑๕ วัน จ่ายงวดเหมือนกัน เหมือนกับรุ่นนี้
จ่ายตามแบบอเมริกัน ก็ได้แต่ อเมริกันเก่า

เฮ้ย! เหนื่อยว่ะ

เออ..ถึงเวลาแล้ว

เวลาถึงแล้วเหลือ ๒๐ นาทีนะ

อย่าทิ้งวิชามโนมยิทธิ

เออ..ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องการเจริญพระ
กรรมฐานนิดหน่อย ทุกคนที่ได้แล้วจงอย่า
ประมาท และก็จงอย่าทิ้ง และอย่าลืมนะว่าความรู้

ธัมมวิโมกข์

ที่ศึกษานี้เป็นของที่ทำได้ยากที่สุด ตั้งแต่เกิดมาเรา เคยพูดเรื่องสวรรค์ นรก กันใช่ไหม แล้วทุกคนก็อยากเห็น เวลานี้เราก็เห็นแล้ว ถ้าทั้งนี้รู้สึก จะเฮงมาก ลุง (พระยายม) แก่นักใจ บอก

"เฮ้ย! ภูเขาอีกแล้ววะ จะไปขุมไหนดี เฮ้ย! พ่อมันก็ไปแล้ว แม่มันก็ไปแล้ว เก็บมันที่เย็นๆ ถေးโลกันต์ อ้าว! ลูกหลานจะร้อน ลำบาก มันอยู่ข้างบน มันใช้แอร์ ชอบเย็นๆ"

เล่าเรื่องกฎของกรรมของพวกเรา

แต่ว่าเพ็ชรทราบบทของกรรมของพวกเรา ทั้งหมด พูดถึงคนไม่ประมาทนะ ทั้งหมดนี้อย่าคิดว่าเราจะไม่มีการเคลื่อนไหวของจิต ความหลุด ไตรมของจิตจะไม่มี

ท่านย่า เป็นผู้ควบคุมอีกทีหนึ่งนะ

ที่เห็นเรื่องเดือดร้อนนะ เคยไปถามท่าน เมื่อฝึกแบบนี้ผ่านไปปีเศษ

ตอนต้นจริงๆ แม่ศรี จะลงมาดู เขาไม่ไปกัน เขาไม่ตัดสินใจขึ้นก็คอยลูกทีหลัง

อันดับแรกทีเดียว โยม (พระอินทร์) ท่านก็มาบอก บอกว่า

"ลูกหลานทุกคนอย่างน้อยคุณต้องไล่ไป ดาวดึงส์ทั้งหมด"

เลยถามว่า "ทำไม"

ท่านบอกว่า "ถ้าเขาไปไม่ได้ชาตินี้ เมื่อ พระศรีอารีย์ ลงมาตรัสรู้ ฉันจะพาลงให้หมด และก็ไปในชาตินั้นเลยเป็นอย่างน้อยนะ"

จึงถามท่านว่า

"การไล่ไป ดาวดึงส์ เป็นอย่างไร?"

ท่านบอก "มี ๒ อย่าง คือ สังฆทาน กับ

วิหารทาน ก่อสร้างนี้เลิกไม่ได้ เขาเป็นคนจนทำบุญสิ่งเขาก็ได้ไป ดาวดึงส์ ถึงไม่มี สตางค์สสิ่ง ช่วยหยิบอะไรต่ออะไรนิดหน่อยด้วยความตั้งใจจริงเขาก็ไป ดาวดึงส์ เป็นจุดแรก"

และต่อมาเมื่อเจริญกรรมฐานบทนี้ที่ ทำกันขึ้นมาได้ ๒ หน่วย ปี ๒๒ ผ่านไปนะ ๒ หน่วย มาพฤตจิกายนปี ๒๒ ผ่านไป ขึ้นไปพบแม่ จะลา

โยมบอก "คุณมานี้ เดี่ยวเขาจะลากัน"

ถาม "ใครจะลา"

ก็ ๓ แม่ และอีกหลายแม่ อีก ๒๐๐ กว่า แม่ ที่จะไปจาก ดาวดึงส์ ยังอยู่อีก ๒๐๐ กว่า ตรงอื่นยังอีกเยอะแยะ ไม่ต้องห่วงเรื่องแม่ เราไม่จนแม่แบ่งได้เลย แบ่งได้เลย และก็มีผู้ชาย ๔๐๐ กว่า ผู้ชายเป็นลูกและเป็นเทวดา

พอไปถึงที่ บันฑุกัมพลศิลาอาสน์ เขา มากราบ

ถาม "ไปไหน"

บอก "ไป นิพพาน"

ถามว่า "นิพพาน ไปง่ายหรือ"

เขาบอก "ความจริงเขาเต็มมานานแล้ว เขายังตัวเท่านั้นเอง"

ถาม "ยังตัวเพราะอะไร"

เขาบอก "เพราะลูก เพราะหลาน เพราะ พี่ เพราะน้อง เขาจึงคอยเร่ง"

พวกเขากลัวว่าเราจะแก่ไปปรับสมบัติใหญ่ ในนรก เขาจึงได้คอยเรา เลื่อนเวลาไป (นิพพาน)

หลังจากนั้นผ่านไปปีเศษ ท่านปู่ ก็ตัดสินใจ ถ้ามีคนแทนเมื่อไร ท่านจะไปนิพพานเมื่อนั้น

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

แม่ศรี ก็จะไป (นิพพาน)
 จันทาม **แม่ศรี** ว่า
 "แน่ใจหรือว่าลูกแกจะไปได้ทุกคน"
แม่ศรี บอก "ฉันแน่ใจ"
 จันทามว่า "กรรมของคนไม่เสมอกันนะ
 ตอนต้นมันอาจจะดี ตอนปลายจะเสียก็ได้"
 แกบอก "ตอนต้นดี ตอนกลางเสียได้
 แต่ตอนปลายเสียไม่ได้"
 ต่อมา **ท่านปู่** ตัดสินใจไป (นิพพาน)
 จันทามว่า "ไม่ห่วงหลานหรือ"
 ท่านบอก "ภาระของฉันหมดแล้ว โอกาส
 ของฉันมาถึงแล้วนะ"
 แต่ท่านก็ไปไม่ได้ต้องคอยคนมาแทน
 พอตัดสินใจปั๊บ ท่านปู่ก็ขึ้นพริตไปเป็น
 อรหันตมรรคเลย ร่างกายสวยมาก
 ต่อมาปีที่ ๓ เข้าปีที่ ๔ **ท่านย่า**
 จันทามว่า "โยม ตอนนั้นเมื่อโยมผู้ชาย
 (พระอินทร์) ตัดสินใจไป"
ท่านย่า นะ ทำท่าบึ้งเบ็งๆ นะแกล้ง
 บึ้งเบ็ง ใจตัวจริงยิ้มตรงหน้าฉัน
 จันทามว่า "โยมไม่ไปหรือ"
ท่านย่า บอกว่า "ยังคุณ"
 จันทามว่า "ทำไม"
ท่านย่า บอกว่า
 "สงสารหลานๆ ดูนั่นก่อน มันจะไปไหว
 ไหมหมดไหม ถ้าไปไม่ไหวไม่หมด ฉันก็ยังไม่ไป"
 พอปีที่ ๔ ผ่านไปท่านก็บอกโยมท่าน
 ตัดสินใจไปแล้ว แต่ยังไปไม่ได้ ต้องรอพ่อก่อน
 คือตัดสินใจปล่อย ปล่อย **ดาวดึงส์** ไซ้ไหม หวัง

นิพพาน เพราะท่านมีสิทธิ์ น่ากลัวท่านจะไปเมื่อ
 พวกเราไปหมด ถ้าถึงเกณฑ์
 ก็เลยถาม **ท่านย่า** ว่า
 "ท่านตัดสินใจตอนไหน ว่าท่านจะตัดสินใจ
 ใจปล่อยหลานๆ โยมแน่นอนหรือจะไปได้"
 ท่านบอก "ตอนกลางๆ มันเสียได้นะ ถ้า
 ตอนปลายมือทุกคนต้องไม่เสีย มีหวังแน่นอน"
 อันนี้ท่านรู้ท่านเป็นพระอริยะ อย่าลืมนะ
 ๒ องค์ คือ ทั้งปู่ ทั้งย่า เป็นอรหันตมรรคนะ
 ยังไม่มีผล รอดผลนิดเดียว ตัดสินใจพักเดียวก็เต็ม
 ท่านยังอยู่

หลวงพ่อบรรณานิยมเรื่องมโนมยิทธิ

ก็รวมความว่าการเจริญพระกรรมฐาน
 ทุกคนอย่าทิ้งนะ และก็การจะเจริญ อย่าใช้เวลา
 ให้มาก การใช้เวลามากนี้ไม่ได้ผล เครียดไม่ดี
 ใช้เวลาน้อยๆ ให้จิตสะอาดจริงๆ
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้จิตสะอาดนะไม่แน่นอน
 ถ้าอยู่เฉยๆ ถ้าพอมีกำลังพุ่งตัวได้ ขึ้นไปเลย
 ใจการขึ้นไปจิตว่างจากกิเลสทั้งหมด เวลานั้น
 กิเลสทุกอย่างไม่ติดเลย เป็นการฝึกให้มีกิเลส
 น้อย

และที่ฝึกการไปนิพพาน นี่สำหรับคนที่
 ยังไม่ได้ณะ ที่ไม่ได้จริงๆ นะ บางคนแน่นเกินไป
 อารมณ์เครียดมากเกินไป หนักเกินไปนะไม่ได้
 เครียดๆ ขึ้นไม่ได้ ต้องทำใจเบาๆ สบายๆ ใช้
 อารมณ์ปกติ เวลาหายใจเข้าออกปล่อยตามสบาย
 แต่ว่าเวลาที่ภาวนาให้จิตตั้งได้ไม่หำมปล่อย
 แต่ว่าเวลาที่จะเคลื่อนไหว เวลาครูเข้าสอน ต้อง
 ปล่อยอารมณ์สบายเลยไม่ภาวนา ไม่สนใจกับลม

ธัมมวิโมกข์

หายใจเข้าออก ปล่อยอารมณ์ปกติ ฟังเขาแบบ
ฟังธรรมดานี้แหละ และทำใจเบาๆ สบายๆ โดย
เฉพาะเวลานั่ง ตัดสินใจว่ากิเลสทั้งหมด ครูแนะ
นำว่าเราไม่มี คือมันไปไหนก็ช่าง คือไม่
คบมัน เวลานั้นไม่มีเลย

และประการที่สองทั้งตัวสงสัย ตัวสงสัย
นี้ร้ายกาจมาก คือ **นิวรณ์** ตัวที่ ๕

อารมณ์จิตเบื่องแรกเกิดขึ้นเมื่อไร มี
ความรู้สึกแบบไหน ตัดสินใจตอบทันทีมันถูกต้อง
ก็มีเท่านั้นะพูดกันมาทุกวัน

สำหรับคนที่มาใหม่จริงๆ คงไม่มีเท่านั้น
ใหม่เอี่ยมไปไม่มีหรอก มีรู้มีก็ค้น

เออ..คนมาใหม่หายใจเข้านี้ว่า **"นะมะ"**
หายใจออกนี้ว่า **"พระ"** จำคำภาวนาไว้อย่าง
หายใจเข้านี้ก็ตามว่า **"นะมะ"**

หายใจออกนี้ก็ตามว่า **"พระ"**

และก็เวลาหายใจอยู่ ภาวนาอยู่ จงอย่า
อยากรู้อยากเห็นอะไรทั้งนั้น

และเวลาที่ครูเขาจะเข้ามาสอน พอเขา
จะเริ่มสอนก็หยุดไม่ภาวนาเลย และก็ลมหายใจ
ก็ไม่ต้องสนใจ เอาสิ่งที่เราจะได้หรือไม่ได้ คือ
ทิพจักขุญาณ เป็นตัวตั้ง

ทิพจักขุญาณมี ๓ ชั้น

คำว่า **"ทิพจักขุญาณ"** นี้ไม่ได้แปลว่าลูก
ตาเป็นทิพย์

ถ้าลูกตาเป็นทิพย์เรียกว่า **"ทิพยเนตร"**
จะมีได้เฉพาะพวกผี เทวดา คนที่เป็นพระอริยะ
ที่นิพพานไปแล้ว มนุษย์จะได้ **ทิพจักขุญาณ**

คำว่า **"ทิพจักขุญาณ"**

ญาณ เขาแปลว่า **รู้**

คือมีความรู้ทางใจถูกต้องคล้ายตาทิพย์
ใช้ใหม่ อย่างเวลานี้ใครอยู่ที่บ้านทำอะไรอยู่
กินข้าวหรือนอนหลับ หรือไปเที่ยว มีความรู้สึก
บันทึกไว้ จำเวลาไว้ กลับไปแล้วไปถาม

ความจริงเราไม่อยู่ แต่ความรู้สึกมันรู้ไป
แล้วมันถูกต้องใช้ได้

แต่ว่าคำว่า **"ทิพจักขุญาณ"** ก็มี ๓ ชั้น
ตามที่ได้มาที่ทำกันได้นะ ความจริงพระพุทธเจ้า
ไม่ได้แยกนะ พวกเราแยกเอง

จิตสะอาดน้อย มันจะไม่เห็นภาพ จะมีแต่
ความรู้สึกให้เชื่อความรู้สึก

จิตสะอาดปานกลาง มีความรู้สึกจิตเห็น
ภาพ เห็นทางจิต แต่ไม่ชัดเจน ไม่เห็นภาพ แต่รู้
ได้ชัดเจน บอกได้ละเอียดหมด บอกตามความ
รู้สึกของจิต

และถ้าหากว่า **จิตสะอาดมากจริงๆ**
เห็นแจ่มใสมาก ตั้งแต่วันต้น ใช้ใหม่

ไอ้ที่มานวันต้นเห็นแจ่มใสไปเลย นี่ครูเขา
ฝึกได้คนหนึ่ง แต่ว่าอย่าไปหลงตัวเองนะ วันหลัง
ไปจับ **ขุนช้าง** ได้ระวังนะ ระวังให้ดี **ขุนช้าง** จะต่อ
ว่า ๑ ขน ๒ ข้าง ๓ แกง ดีไม่ดีก็ลู่แขวนเพชร
ขอเถอะ ลุงให้ไม่ให้รู้จากมือไปเลย ลุงทำตา
ปริบๆ ยิ้มๆ แล้วหาเอาใหม่

อย่าลืมหันว่าอย่างนั้น ไอ้คตินี้ตอนเช้าๆ
หุงข้าวให้มาก ต้มแกงให้มาก ทำขนมให้มาก ลูก
ไอ้แผนจะมา หวันกลัวไม่มีลูกดีแล้ว อยากไม่มี
ลูกกินเสียให้เซ็ด จะได้รู้จักมีลูกเสียบ้างนะ

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พระธรรมเทศนา

เรื่อง มหาปรินิพพานสูตร

(วันจันทร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๐)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต
สัmmaสัมพุทฺธัสสะ (๓ จบ)

อิตฺติปิ โส ภควา อรหัง สัmmaสัมพุทฺโธ
ภควาตีติ

วันวิสาขบูชามีเหตุสำคัญ ๓ ประการ

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย

วันนี้เป็น **วันวิสาขบูชา** หรือว่าเป็นวัน
สำคัญที่พวกเราเหล่าพุทธบริษัทจะลืมไม่ได้ ตรง
กับวัน ๓ วันคือ

(๑) **วันประสูติ** ที่พระพุทธเจ้าออกจาก
ครรภ์พระมารดา ก็เป็นวันกลางเดือน ๖

(๒) **วันตรัสรู้** ภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ
เป็นพระอรหันต์องค์แรกในโลก ก็เป็นวันกลาง
เดือน ๖

(๓) **วันพระพุทธเจ้าทรงปรินิพพาน** ก็เป็น
วันกลางเดือน ๖ เหมือนกัน

นั่นคือว่า วันกลางเดือน ๖

วิสาขะ นี้แปลว่า กลางเดือน ๖ เป็น
วันสำคัญที่เราควรจะนึกถึงพระพุทธเจ้า พระ
ธรรม และพระอริยสงฆ์ เป็นวันสำคัญในพระ
พุทธศาสนา

ที่วันนี้จะคุยกันเรื่องอะไร หรือเทศน์
เรื่องอะไร ยังไม่รู้เหมือนกัน เพราะว่าเรื่อง
ที่บรรดาท่านพุทธบริษัทฟังมาก็รู้เรื่องกันหมด

แต่เวลาไปนมัสการพระพุทธรูป ทั้ง
พระพุทธรูป หรือพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่า
ให้เทศน์ประวัติเก่าๆ ใหม่ๆ ไม่รู้อะไรมันเก่า
มันใหม่ ถ้าใช้เก่ามาพูดใหม่มันก็ใหม่เหมือน
กัน ถ้าเรื่องใหม่ๆ นานๆ พูด มันก็เก่าเหมือน
กัน รวมความว่า ตามที่จะนึกได้สุดแล้วแต่
ท่านจะดลใจ

เรื่องพระเตมีย์ใบ้

ประวัติความเป็นมาของพระพุทธเจ้า
นี้ควรจะคิดเอากันตอนนี้นะ

เอาเก่าๆ ก็ **เรื่องทศชาติ** มาคุยกัน
สมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าเกิดเป็น**พระเตมีย์**

ธัมมวิโมกข์

ใบ้ พระเตมีย์ นะ ความจริงไม่ได้ใบ้ มาต่อท้ายว่า "ใบ้" ขณะนั้นท่านเกิดมาแล้วท่านระลึกชาติได้เลย ไม่มีใครสอน

พอเกิดมาแล้ววิชาระลึกชาติติดตัวมาเลย กำลังนั่งอยู่บนตักพระราชบิดา พระราชบิดาเป็นกษัตริย์ วันหนึ่งเขานำคนทำความผิดเข้ามากราบทูลให้ทราบ

คนมีความผิดนี้ต้องมีโทษประหารชีวิต พระราชบิดาก็สั่งประหารชีวิตตามกฎหมาย

พระเตมีย์ ท่านนั่งอยู่บนตัก ก็มีความรู้สึกว่ เราเคยเกิดเป็นกษัตริย์ก็หลายวาระด้วยกัน หลังจากตายแล้วเราก็ลงอเวจีหลายวาระเหมือนกัน เป็นการสนองกรรม จะถือว่าทำตามกฎหมาย แต่ว่าไม่มีความผิดทางกรรมและวินัยอันนี้ไม่ได้

ก็รวมความว่า ท่านคิดว่าถ้าเรายังขึ้นพูดอยู่เมื่อโตขึ้นในภายหน้า เขาจะให้เราเป็นกษัตริย์ เราจะไม่ยอมพูดต่อไป ถ้าไม่ยอมเป็นกษัตริย์ก็ต้องทำตนให้เป็นคนใบ้เสีย

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ท่านก็แกล้งทำเป็นคนใบ้ ใบ้ นะ ไม่ใบ้จริง เขาทรมานทุกอย่างก็ไม่ยอมพูด ขนาดเอาไปลงไฟบ้าง เรียกว่าทำทุกอย่างที่เราทนกันไม่ได้ แต่ท่านก็ทนได้ ท่านบอกว่าท่านทนความร้อน ทนถูกทรมานเท่านั้นดีกว่าทนทุกขเวทนาในนรก ท่านเห็นภาพเดิม

ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจ ให้โหรพยากรณ์ โหรก็ห้อยแห่ละคราวนี้ โหรไม่ใช่โหรแล้ว ห้อยแล้ว เห็นเด็กไม่พูดทำอะไรๆ ก็ไม่พูด ก็บอก

เป็นกาลกิณีของบ้านเมือง ให้นำไปฝังทั้งเป็น ไอ้การที่ให้นำไปฝังนี้ เขาสั่งอย่างนั้นแล้ว เรียกคนมาขึ้นรถ ก็มีความประสงค์ว่า ถ้ากลัวคงจะพูดขึ้นมาเอง

ท่านก็เลยไม่กลัวตายขึ้นมาเสียอีก ก็ไม่รู้จะทำอะไร ผลที่สุดก็ให้นำขึ้นรถ ไปออกทางประตูผี คือประตูทางทิศตะวันตก

พอไปถึงที่ป่าเปลี่ยว คนไปนะ ๔ คน

พระเตมีย์ ท่านไม่พูดด้วย คนใช้ก็ปล่อย **พระเตมีย์** นั่งอยู่บนรถม้า ๔ คนนั้นก็ไปขุดหลุม เขาไปขุดหลุมต่างๆ ท่านก็ยืนขึ้น ทดลองกำลัง สลัดแข้งสลัดขา แขนขา กำลังยังดีอยู่ ความจริงท่านนั่งไม่ลุกมาหลายปี

เมื่อแรงยังดีอยู่ ก็ทดลองกำลัง ดูสิว่ากำลังจะมีลักษณะไหน ตามเดิมไหม

ก็จับแอกรถขึ้นคาง คางก็คางได้รวดเร็ว พอเสียงวิดๆ เข้ามาข้างหลัง เจ้าคน ๔ คนที่ไปขุดหลุมเหลียวมาก็ตกใจว่า **พระเตมีย์** สามารถเอารถคางขึ้นมาได้ ถ้าจะตีเราหรือทุบเรา เราก็ตายเปล่า ก็เลยไปขอกราบขอขมา

ท่านก็บอกว่า "ฉันไม่เอาโทษเลย เพราะเธอทำตามคำสั่ง แต่ทว่าฉันจะไม่กลับเข้าบ้านเมือง"

ท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟัง ท่านเห็นโทษในการเป็นกษัตริย์

ต่อมาท่านก็บวชอยู่ในป่า ตอนนั้นก็ถือว่าบวชก็แล้วกันนะ เมื่อพ่อแม่ทราบข่าว

สำหรับแม่นั้นห่วงมาก ทราบข่าวว่าลูกไม่เป็นใบ้ ลูกไม่ตายก็ดีใจมาเยี่ยม ท่านก็เทศน์

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เสียพ่อแม่บวชไปอีก คนทุกคนที่มาหาท่านก็บวช
หมด

เป็นอันว่าเมืองนั้นทั้งเมืองบวชหมด
(หัวเราะ) ไม่ต้องทำหมัน วิชาทำหมัน
วิชาที่ดีที่สุดคือบวชนะ

เมืองก็กลายเป็นเมืองร้าง ไม่มีกษัตริย์
ปกครอง ไม่มีคน วัวควายก็เป็นอสรภาพนี้
หากินตามสบาย นอนเมื่อไหร่กินเมื่อไหร่ก็ได้

ต่อมากษัตริย์เมืองอื่นยกทัพมาทราบข่าว
พระเตมีย์ เข้าป่า เมืองนี้มีสภาพอ่อนแอ อยาก
จะยึดไว้ในอำนาจนะ เมื่อยกทัพมาเห็นเป็นเมือง
ร้าง ก็ไม่ทราบว่าจะคนไปไหนหมด

เขาบอกว่าเวลานี้กษัตริย์ก็ดี ใครก็ดี
ไปอยู่ที่ไหนก็ยกติดตามไป ก็ปรากฏว่าไปเจอ
พระเตมีย์ เทศน์เข้า เลยละความเป็นกษัตริย์
บวชอีก เลยล่องบวชเสียหลายองค์

นี่เมื่อคืนนี้กราบท่าน ท่านบอกให้เล่าเรื่อง
เก่าๆ ก็ไม่รู้จะเล่าเรื่องอะไร

พอนึกขึ้นมาได้ตอนนี้ก็เลยเล่าอย่างนี้
นี่เป็นอันว่า ตอนต้นที่พระพุทธเจ้าทรง

บำเพ็ญบารมีเพื่อความเป็นพระพุทธเจ้า ตอน
นั้นใน **ทศชาติ** นะ ท่านมีกำลังบารมีขนาด
นี้ คำว่า "**ทิพจักขุญาณ**" ก็ดี ระลึกชาติ
ได้ดี ท่านทำได้แล้ว

เป็นอันว่า บรรดาท่านพุทธบริษัทฟังแล้ว
ก็จึงคิดว่า **พระเตมีย์** นะ

(๑) เป็นลูกกษัตริย์

(๒) มีบุญญาธิการมาก ให้อดข้าว อด
น้ำ ก็ทนได้ เอาไฟเข้าไปลนก็ทนได้ ทรมาน

ต่างๆ ก็ทนได้ ทั้งนี้เพราะกลัวนรก

ความอดทนของท่านในที่สุดก็บวช ตาย
ชาตินั้นก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **ชั้นดุสิต** บ้าง

สำหรับท่านอยู่ **ชั้นดุสิต** นะ

สำหรับผู้ติดตามบางคนก็ไปอยู่พรหมบ้าง
บางคนเป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง

ก็รวมความว่า กำลังร่างกายของพระ
พุทธเจ้า แม้แต่สมัยเป็นพระโอรสก็พิศ
คนธรรมดา ถือเป็นอัจฉริยมนุษย์ มนุษย์
มหัศจรรย์ แต่ว่าอย่าลืมนะสมัยนั้น พระพุทธเจ้า
ก็ทรงตายเหมือนกัน ถึงตอนสุดท้าย ท่านก็บวช
ตายจากความเป็นคนเวลานั้นก็ไปเกิดเป็นเทวดา
ชั้นดุสิต

พิจารณาบังสุกุลตาย

ก็รวมความว่า ความตายเกิดแก่คนทุก
คน ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"อนิจจา วะตะ สังขารา"

ร่างกายทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ
ที่พระบังสุกุลกัน

"อุปปาพะวะยะธัมมิโน"

เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็เสื่อมไป

"อุปปัสซิตวา นิรุชฌันติ"

เกิดขึ้นแล้วก็ยอมดับไป คือตาย

"เตสัง วูปะสะโม สุโข"

การเข้าไปสงบกายนั้นจึงจะมีความสุข

คำว่า **"สงบกาย"** นั้นหมายความว่า

ไม่มีร่างกายต่อไป นั่นคือนิพพาน

วันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมา

ธัมมวิโมกข์

ทำบุญกัน หรือมาจากต่างจังหวัดบ้าง กรุงเทพฯ บ้าง หรือมาจากที่ไกลๆ คนประจำถิ่นจะมี ถึง ๓๐ คนหรือเปล่ายังไม่ทราบ เพราะคนนั้นมีน้อยแต่วัดมาก แล้วก็ศรัทธาแน่น ดินนั้นมี ศรัทธาแน่นมีจริงๆ แต่กำลังอย่างอื่นนั้นมีเยอะ ก็เป็นอันว่า วันนี้ท่านทำบุญ ๓ กาล คือ กาลประสูติพระพุทธเจ้า ในวันที่พระพุทธเจ้า ทรงบรรลุนิเสกสัมมาสัมโพธิญาณหรือว่าเกิด ใหม่ เกิดเป็นพระพุทธเจ้าวันนี้ เกิดเป็นคนก็วันนี้ นิพพานจากทั้งคนทั้งพระพุทธเจ้าก็วันนี้เหมือนกัน

ในเมื่อพระพุทธเจ้าท่านมีการเกิดขึ้นใน เบื้องต้น และมีการแปรปรวนในท่ามกลาง แล้ว ร่างกายก็มีการแตกสลายในที่สุดฉนั้นใด ขอบรรดา ท่านพุทธบริษัททั้งหลายจงคิดถึงตัวท่านเอง ว่า พระพุทธเจ้าทรงมีบุญบารมีมากขนาดไหน ร่าง กายของพระองค์ก็แก่ ร่างกายของพระองค์ ก็ป่วย ในที่สุดก็ต้องพัง

พระมหากัสสปขอลาไปเพื่อจะไปรุดงค์

การแก่ของพระพุทธเจ้า มีวันหนึ่งตอน ไกลจะนิพพานที่ **ปาวาลเจดีย์** อันนี้คงจะไม่ เล่าเหมือนคราวอื่นๆ นะ ว่าเรื่องเกร็ดเล็ก เกร็ดน้อย นึกว่าอะไรควรตอนไหน ก็ว่ากัน ตอนนั้น คือที่ **ปาวาลเจดีย์** วันนั้น **พระ มหากัสสป** เข้าไปลาเพื่อจะไปรุดงค์

พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า

"**กัสสป** เธอก็แก่แล้ว ตถาคตก็แก่แล้ว"

นี่ตรัสว่าแก่แสดงว่าพระองค์ต้องแก่แน่

เป็นพรรษาที่ ๘๐ คืออายุ ๘๐ พอดี

ท่านบอกว่า "**กัสสป** เธอก็แก่แล้ว ตถาคตก็แก่แล้ว เธออย่าไปรุดงค์เลย"

ตามธรรมเนียมของ **พระมหากัสสป** นะกินข้าวกับเหวดดา คือบิณฑบาตกับเหวดดา

ท่านบอกว่า "ควรจะอยู่รับไทยทานของ บรรดาญาติโยมทั้งหลาย ทายก ทายิกา เป็น การฉลองศรัทธา"

พระมหากัสสป ก็กราบทูลว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าไปรุดงค์ ความจริงไม่ได้มีความมุ่งหมายเพื่อการไถ่อดใคร แต่ว่า ต้องการให้เป็นตัวอย่างกับพระรุ่นหลัง ว่าใน สมัยพระพุทธเจ้ายังมีพระสาวกท่านหนึ่งชื่อ **มหากัสสป** รุดงค์เป็นปกติ รุดงค์เป็นวัตร"

ไอ้คำว่า "วัตร" คือว่าปกตินะ

ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงเห็นว่า **พระมหา กัสสป** ไม่ยอม ท่านไม่ถือว่าดี ท่านถือว่า **พระมหากัสสป** ทำตามหน้าที่ และยังบอกว่า

"**มหากัสสป** สังฆาฏิของเธอเนาะ เก่าแล้ว ของตถาคตยังใหม่อยู่ เธอจงนำสังฆาฏิของ เธอมาถวายเป็นตถาคต แล้วเอาสังฆาฏิของ ตถาคตนะมานำเอาไปในป่า เอาไปรุดงค์ด้วย"

พระมหากัสสป ก็น้อมถวายเป็นสังฆาฏิ พระพุทธเจ้าก็ทรงมอบผ้าสังฆาฏิของพระองค์ ให้แก่ **พระมหากัสสป**

นี่ตอนนี่แสดงว่าพระพุทธเจ้ายอมรับว่า แก่ ต่อมาเมื่อ **พระมหากัสสป** ไปแล้ว

หลังจากนั้นไม่นานนัก พระวรกายของ พระพุทธเจ้าคือร่างกาย ถ้าว่าวรกายจะไม่รู้

ฉบับธรรมทาน

ฉัมมวิโมกข์

เรื่องกัน **วร** แปลว่า **ประเสริฐ** ร่างกายประเสริฐ ร่างกายของพระพุทธเจ้าก็เริ่มทรุดโทรม เป็นโรคหนัก โรคก็ไม่เหมือนอาตมา อาตมาเป็นโรคอย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านเป็นโรคของพระพุทธเจ้า อาตมาเป็นโรคของสาวก ไม่เหมือนกันนะ แต่ท่านคงไม่มีไอ ไม่เห็นบอกว่าไอ

แต่โรคของพระพุทธเจ้าหนักมาก เป็นแผลทั้งในกระเพาะและลำไส้

เวลานั้น **ท่านโกมารภัก** ไม่อยู่ ไปธุระที่อื่น ลาพระพุทธเจ้าไป พอกลับมาแล้วเห็นร่างกายของพระพุทธเจ้าซูบซีดมาก

ความหมายของคำว่า "ปลงอายุสังขาร"

คือหลังจาก **พระมหากัสสป** ไปไม่นาน พอถึงกลางเดือน ๓ พระพุทธเจ้าก็ทรงปลงอายุสังขาร คำว่า "**ปลงอายุสังขาร**" นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นศัพท์ภาษาบาลี แต่คนที่แปลบาลีบางที ว่าจุดหน้าจุดหลังเหมือนกัน

ศัพท์ว่า "**ปลงอายุสังขาร**" คือ **ตัดสินใจว่าจะตายเมื่อไร** ง่ายๆ นะ ไม่ต้องแปลตามศัพท์ ถ้าแปลไปก็จุดไปจุดมา จุดมาจุดไปไม่ตรงตามความมุ่งหมาย

ที่พระพุทธเจ้าตัดสินใจว่า

"นับตั้งแต่วันนี้ไปถึง ๓ เดือนข้างหน้า เราจะนิพพานที่ระหว่างนางรังทั้งคู่นี้ **เมืองกุสินารามหานคร**"

หลังจากนั้นแล้ว ท่านไม่ยอมเทศน์เรื่องพระสูตรและชาดก เทศน์เฉพาะ **ศีล สมาธิ**

ปัญญา อย่างเดียว ใครไปก็เทศน์เฉพาะ **ศีล สมาธิ ปัญญา** เพราะเวลาที่จะไล่เบียดกันตามพระสูตรไม่มี

ท่านโกมารภักทำยาเพื่อถวายพระพุทธเจ้า

พอใกล้ถึงวันจะถึงกลางเดือน ๖ ก็พอดี **ท่านโกมารภัก** กลับมาจากธุระ หลังจากลาพระพุทธเจ้าไป กลับมาเห็นพระพุทธเจ้ามีพระวรกายเศร้าหมองมาก ก็ทราบว่พระพุทธเจ้าป่วยหนัก เข้าไปกราบทูลถามว่าป่วยเป็นโรคอะไร อาการเป็นแบบไหน พระพุทธเจ้าก็ไม่ตรัส ท่านไม่ตอบ ถ้าขึ้นตอบ**ท่านโกมารภัก** ท่านก็นิพพานไม่ลง ท่านหนึ่งเสีย งาม ๓ ครั้ง งามพระพุทธเจ้าได้ ๓ ครั้งนะ พระสงฆ์ควรจะเป็นอย่างนั้น อย่าให้เกิน ๓ ครั้ง

พระพุทธเจ้าไม่ตรัส ไม่ทรงตอบ

ท่านโกมารภัก ก็เลยทำยาขึ้นมาเม็ดหนึ่ง เพื่อถวายพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าฉันยาเม็ดนี้ เข้าไป ๑ เม็ด จะทราบได้ทันทีว่าพระพุทธเจ้าป่วยเป็นโรคอะไร และท่านจะทายถวายอีกเม็ดหนึ่งโรคจะหายทันที

พอนายนี้เข้าไปถวายพระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงรับ ค่ำมือไม่ยอมหงายมือ ๓ ครั้ง ในเมื่อไม่ยอมหงายมือรับ

ท่านโกมารภัก ก็เลยต้องเอายาไป

เมื่อไปแล้วก็คิดว่า ยาขนานนี้เราจะทำถวายพระพุทธเจ้า ก็ไม่ควรแก่คนอื่น จึงไปใส่ในบ่อน้ำ น้ำพุขึ้นมาเป็นอัศจรรย์ถึงปากบ่อ

ธัมมวิโมกข์

พระอานนท์ประกาศเผด็จสงฆ์

หลังจากนั้นไม่นานนักคือ วันขึ้น ๑๓ ค่ำ พระพุทธเจ้าก็ทรงประกาศให้ **พระอานนท์** ทราบ **พระอานนท์** ประกาศเผด็จสงฆ์

คำว่า "**เผด็จสงฆ์**" นี่คือการประกาศนะ ประเดี๋ยวเขาจะมาถามว่า **เผด็จสงฆ์** จะไม่รู้ศัพท์ว่ายังไง **เผด็จ** คือ **ประกาศ**

คือประกาศให้สงฆ์ทราบว่า เราจะไป **เมืองกุสินารามหานคร** จะไปพักที่บ้าน **นายจุนท์** ก่อน แล้ววันรุ่งขึ้นจะนิพพานระหว่างนางรังทั้งคู่นี้ **เมืองกุสินารามหานคร** พระสงฆ์องค์ใดจะไปด้วยก็จงไป ไม่อยากไปก็จงอย่าไป แต่ก็ไม่ให้มีพระสงฆ์องค์ไหนที่จะไม่ไปด้วย ทุกองค์พร้อม

วันรุ่งขึ้นวันเผด็จเห็นจะเป็นวัน ๑๓ ค่ำ หรือวัน ๑๔ ค่ำ พระพุทธเจ้าก็ทรงออกเดินแต่เช้า ระยะทางไปได้ ๖๐ โยชน์

ก็ทรงบอก **พระอานนท์** ว่า

"**อานันท์** ดูก่อน **อานนท์** ปุณฺณาสังฆาฏิเวลานี้ตาคดจะพิกเหนือย เพราะเหนื่อยเหลือเกิน"

ตอนนั้น **พระอานนท์** ร้องไห้ เพราะว่ารยะทางเท่านี้พระพุทธเจ้าไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย

เมื่อ **พระอานนท์** ปุณฺณาสังฆาฏิแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงประทับ

เมื่อนั่งลงไปแล้วก็ตรัสว่า

"**อานันท์** ดูก่อน **อานนท์** ไปตักน้ำมาให้ตาคดหนึ่งบาตร เวลานี้ตาคดกระหายน้ำมาก"

พระอานนท์ ถึงกับร้องไห้ ก็พอดีเวลานั้นแม่น้ำมันตื้น น้ำไหล เกวียน ๕๐๐ เล่มผ่านไป **พระอานนท์** ไปถึงน้ำชุ่นคลั้กเป็นโคลน ก็กลับมากาบทูลให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ทรงทราบ ว่าเวลานี้ น้ำชุ่นมาก พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า

"**อานันท์** ดูก่อน **อานนท์** ไปตักมาเถอะ ตาคดกระหายน้ำมากเหลือเกิน"

พระอานนท์ กลับไปแล้วเห็นน้ำใสผุดปกติ ไสเหมือนแวงสารส้มอย่างดี ก็ตักมาถวายพระพุทธเจ้า มันชั่วระยะเดินไปเดินมาแต่ระยะทางไม่ถึง ๒๐ เมตร ใกล้เคียง

พระอานนท์ ก็ถือว่าเป็นเหตุอัศจรรย์ก็กราบทูลให้พระพุทธเจ้าทรงทราบ เมื่อพระพุทธเจ้าทรงเห็นน้ำแล้ว

พระอานนท์ กราบทูลว่า

"มีเหตุอัศจรรย์พระเจ้าข้า เมื่อคืนนี้ น้ำมีเกวียน ๕๐๐ ข้ามไปเป็นตมมาก แต่พอสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเป็นครั้งที่ ๒ น้ำใสสะอาด"

เหตุที่ทำให้ น้ำใสสะอาด

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า

"**อานันท์** ดูก่อน **อานนท์** บุญที่ทำให้ น้ำใส่นี้ ไม่ใช่อาณิสสที่ตาคดบรรลุมิเชก สัมมาสัมโพธิญาณ แต่ว่าเป็นบุญสมัยหนึ่งเมื่อตาคดเกิดเป็นลูกคนจน เวลานั้นพ่อกับแม่ โถนา เมื่อโถนาแล้ว ถึงเวลาก็ปลดควายจาก โถ ก็มีความรู้สึกว่าควายจะอยากน้ำ จึงให้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ลูกชายตัวย่อมๆ ซี่หลังควายไปนำไปกินน้ำ
ในปลักควายเล็กๆ มันจะกว้างถึง ๒ คืบ
หรือเปล่า มันมี ๒ บ่อ บ่อเล็กๆ

พอควายไปถึง ความจริงมันไม่ไกล
พอโยกหน้าจากบ่อนี้ก็ย้ายมาบ่อนี้ได้
โดยไม่ต้องใช้ขาเดิน บ่ออยู่ติดกัน ควายก็ไป
เจาะบ่อน้ำที่ขุ่น ท่านเป็นคนอยู่บนหลังก็คิด
ว่า ควายนั่นมันเหนื่อยมากไม่น่าจะกินน้ำสกปรก
ควรจะกินน้ำสะอาดกว่า ก็ดึงสะพานเอาปาก
ไปจุ่มที่บ่อน้ำใส

ท่านบอกว่าเป็นเพราะกรรมที่เป็นกุศล
เพียงเท่านี้ ในสมัยที่ตกตาคเป็นเด็กชายลูก
ชวานาคนหนึ่งเป็นลูกคนจน เมื่อควายจะกิน
น้ำขุ่นไม่ยอมให้ควายกิน ดึงสะพานให้กินน้ำ
ใส

ฉะนั้น เวลาที่ตกตาคจะนิพพาน กรรม
นิดหน่อยก็ตามมา คือกรรมชั้ดคอตตอนแรก

พออยากจะฉีบน้ำเกวียน ๕๐๐ เล่ม ก็มา
ข้ามคลองเป็นโคลน แต่ว่าพอครั้งที่ ๒ ต้อง
การจริงๆ เข้าน้ำก็ใสสะอาด"

ท่านบอกเป็นบุญสมัยที่ท่านเป็นเด็กลูก
ชวานา นี่ก็คุยกันอย่างเล็กน้อยนะ

นายจุนท์ถวายเนื้อสุกรอ่อน

ตอนนี้ไปก็ขอว่าต่อไป หลังจากฉีบน้ำแล้ว
ก็ปรากฏว่า พระองค์ทรงพาพระเสด็จเดินไป
ที่บ้าน **นายจุนท์** พอไปถึงบ้าน **นายจุนท์**

พอรุ่งขึ้น **นายจุนท์** ก็จัดเลี้ยงเป็นพิเศษ
ฆ่าเนื้อหมูอย่างมาก

ไอ้เนื้อหมูนั้นก็แปลกกันไปกันมานั่นแหละ
ความจริงเป็นบาลี เพื่อไปด้วย มันหมู
จริงๆ ไม่ใช่เห็นหมูเห็นตางอะไรไม่ใช่อย่าง
นั้น ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงยืนยันเบื้องหลัง ฆ่า
หมูมากใช้เนื้อสุกรอ่อนทำอาหารเลี้ยงพระ

แล้วก็พระตอนนั้นเป็นแสนนะ ไม่ใช่เป็น
ร้อย พระประชุมกันคราวนั้นเกือบสองแสนรูป
ถ้าหาเห็นก็คงไม่พอกิน คนก็มาก จึงต้องฆ่า
หมูมาก แล้วก็ต้องใช้อาหารมาก

ต่อมาขณะที่เขาปรุงอาหารเพื่อจะถวาย
พระ กระทั่งนี้เป็นเนื้อสุกรอ่อน เขาถือว่าเนื้อ
หมูอ่อนๆ นั้นเหมาะกับธาตุพระพุทธเจ้า บรรดา
เทวดากับพรหมก็ร่วมเอาของทิพย์มาโปรยร่วม
ผสมด้วย ของทิพย์นี้ไม่เหมาะกับธาตุพระทั้ง
หมด ถ้าพระทั้งหมดฉันเข้าไปจะตายจะย่อย
ไม่ออก พระทั้งหมดไม่ทราบ แต่พระพุทธเจ้า
ทรงทราบ เวลาที่ **นายจุนท์** นำอาหารมา
ถวาย พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า

"**จุนท์** อาหารที่ทำด้วยเนื้อสุกรอ่อนทั้ง
หมดให้นำมาถวายตกตาคแต่ผู้เดียว จงอย่า
ถวายพระอื่น"

ความจริงท่านป่วยขนาดนั้น การอยาก
ฉันในอาหารย่อมไม่มี

เมื่อฉันเสร็จก็บอกให้ **นายจุนท์** ไปฝัง
ให้หมด แล้วก็แจ้งให้ทราบว่าอาหารชุดนี้เทวดา
กับพรหมเอาของทิพย์มาโปรยลง ธาตุของพระ
อื่นไม่สามารถที่จะย่อยได้

เมื่อพูดถึง **นายจุนท์** ก็พูดไปเลย เมื่อ
นายจุนท์ ฆ่าหมูเอง ต้องถือว่าฆ่าหมูจริงๆ

ธัมมวิโมกข์

อาหารที่ถวายพระพุทธเจ้า**อานิสงส์สูงสุดมีอยู่ ๒ คราว**

ต่อมาเมื่อใกล้จะนิพพาน พระพุทธเจ้าทรงเรียก **พระอานนท์** เข้าไปบอกว่า

"**อานันท์** ดูก่อน **อานนท์** ถ้าใครเขาดำเนินอาหารที่ **นายจุนท์** ทำถวาย ตถาคตกับพระสงฆ์แล้ว ก็จงบอกว่า อาหารที่ถวายให้ตถาคตเอง อานิสงส์สูงสุดมีอยู่ ๒ คราว

อาหารคราวแรกคือ **วันที่จะบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ** ได้แก่อาหารของ **นางสุชาดา**

อาหารที่มีอานิสงส์สูงที่สุดวันที่สองได้แก่อาหารของ **นายจุนท์** ก็คือ **วันนิพพาน**

นายจุนท์ ถวายกับพระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เป็นอาหารที่มีอานิสงส์สูงที่สุดในการถวายพระพุทธเจ้าเหมือนกับอาหารของ **นางสุชาดา**"

พระพุทธเจ้าป่วยด้วยโรคอะไร

หลังจากนั้นมาพระพุทธเจ้าก็ทรงลา **นายจุนท์** ไปสู่วิหารระหว่างนางรังทั้งคู่นี้ **เมืองกุสินารามหานคร** ตรงนั้นเขต **เมืองกุสินารามหานคร** อยู่แล้ว อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้านะป่วยมากแล้วนะ ตอนนั้นป่วยอย่างหนัก ท่านเดินไปเพราะป่วย ท่านป่วยอยู่แล้ว ท่านป่วยก่อนหน้านี้ นั่นคือก่อน ๓ เดือน เมื่อถึงกลางเดือน ๓ ถึงกลางเดือน ๖ มัน ๓ เดือนพอดี แสดงว่าป่วยยังไม่อยู่จนกระทั่งตัดสินใจปลงอายุสังขาร คือตัดสินใจว่าจะตาย

และเมื่อพระพุทธเจ้าป่วยมาก อาการป่วยของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร ตามบาลีว่า **ปักขันทิกาพาร** (โรคท้องร่วง)

คำว่า "**ปักขันทิกาพาร**" นี่เป็นโรคทางท้องถ่ายเป็นโลหิตสดๆ แสดงว่าเลือดออกจากลำไส้มาก แสดงว่าลำไส้อักเสบ กระเพาะอักเสบมาก อาตมาก็เป็นโรคนี้ นี่โรคเดียวกัน ยังถ่ายไม่เป็นเลือด ถ่ายเป็นเลือดก็นิพพานเมื่อนั้น นิพพานหรือไปนรกก็ไม่รู้ คงนิพพานสักแห่งไม่บนก็ล่างนะ

ก็เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าทรงถ่ายเป็นโลหิตสดๆ ถ่ายแล้วก็เข้าไปนอนกับที่ มี **พระอานนท์** ถวายงานพัด และมีพระอัครกองค์ถวายงานพัด พระอัครกองค์จำชื่อไม่ได้ เมื่อมีพระมาถวายงานพัด **พระอานนท์** ก็ไปเกาะสลักประตู่ ยืนร้องให้คิดว่า เวลานี้พระพุทธเจ้าจะทรงนิพพานแล้ววันนี้ เราเองยังเป็น **เสขบุคคล**

คำว่า "**เสขบุคคล**" นั่นคือ เป็นพระอริยเจ้า ยังไม่เป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์ นี่เขาเรียก "**อเสขะ**" คือไม่ต้องศึกษา

เสขบุคคล คือ บุคคลที่ยังต้องศึกษาอยู่

อเสขบุคคล คือ บุคคลเลิกการศึกษาแล้ว ไม่ต้องศึกษาต่อไปในการตัดกิเลส ได้แก่พระอรหันต์ตัดแล้ว ถ้าจะศึกษาก็ศึกษาวิชาอื่นเป็นกรณีพิเศษ เรื่องการตัดกิเลสไม่ต้องศึกษากัน

พระอานนท์ คิดว่าเวลานี้เรายังเป็นเสข

ฉบับธรรมทาน

ฉัสมวิโมกข์

บุคคล คือเป็นพระโสดาบัน ในเมื่อพระพุทธเจ้า นิพพานแล้ว ต่อไปไม่มีครู คำว่า "ศาสดา" แปลว่า ครู ไม่มีศาสดาจะสอนเรา เราก็เลย ไม่ได้เป็นอรหันต์

พระพุทธเจ้าทรงทราบ จึงให้พระไปเรียก **พระอานนท์** มา ถามว่า

"อานนท์ ยืนร้องให้ทำไม?"

ความจริงท่านทราบแล้ว **พระอานนท์** ก็เล่า ให้ฟัง พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า

"**อานันทะ** ดูก่อน **อานนท์** วิชาความรู้ใดที่ตถาคตสงวนไว้เพื่อครู นั้นหมายความว่า วิชาอย่างนี้เราไม่สอนลูกศิษย์ เก็บไว้ดีแต่ผู้เดียว ไม่มีในตถาคต วิชาใดที่ตถาคตมีแล้ว ตถาคตสอนทุกอย่างแล้วทั้งหมด

เมื่อตถาคตนิพพานไปแล้ว ขอทุกคนถือ ว่าคำสอนของตถาคตเป็นศาสดา"

คือพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาถือเป็นครู ให้เลือกเอาว่าตอนไหนสมควรแก่ตน เพราะคำสอนนั้นไม่จำเป็นต้องใช้ทุกถ้อยคำ เพราะท่านเทศน์เหมาะกับคนบางคน บางหมวดเหมาะกับคนบางคน

ก็ถ้าเล่าไปเวลามันยาวนานมาก

ก็รวมความว่า พระพุทธเจ้าทรงแนะนำกับ **พระอานนท์** และแนะต่อไปว่า

"**อานันทะ** ดูก่อน **อานนท์** เมื่อตถาคต นิพพานไปแล้ว วันรุ่งขึ้นที่ **พระมหากัสสป** จะทำ มหาสังคายนา (ความจริงวันนั้น**พระมหากัสสป** ไม่อยู่ พระพุทธเจ้านิพพานที่ **พระมหากัสสป** ไม่ทราบ ไปรดungskยังไม้กลับ) วันนั้นเธอจะได้

บรรลอรหันต์ (ทรงพยากรณ์ไว้ก่อน) แล้ว คนต่อไปได้ฟังเทศน์ของ **อานนท์** จะไม่อึด ไม่เบื่อในการฟัง อยากจะฟังเทศน์ตลอดไป เพราะไม่อึดไม่เบื่อในการฟัง"

เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว ก็ปรากฏว่า **พระอานนท์** ท่านก็กราบ ต่อมาบรรดาเทวดากับ พรหมมองเห็นพระพุทธเจ้าไม่ชัด ก็พากันนิพพาน พระองค์นี้ขวางหน้าเรา เนอะ! ความจริงใช้ ตาทิพย์มองเลยหัวพระไปก็ได้

พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า

"นี่คุณ! เธอถอยหลังไปนิดสิ นี่เทวดา เขาหาว่าบังหน้าเขา เขาเห็นหน้าตถาคตไม่ชัด"

หลังจากนั้นไป ก็ถึงเวลานิพพาน

นี่ขอเล่าลัดๆ เพราะมันยาว เดี่ยวจะไม่ ได้นิพพานกัน เวลามันหมดไป ๓๐ นาทีแล้ว ให้มันต่อไปอีก

การบูชาในพระพุทธศาสนามี ๒ แบบ

เมื่อถึงเวลาพระพุทธเจ้าเข้านิพพานมีพระ เข้ามาประชุม และก็มีการประชุมกันใหญ่ แต่ ก่อนที่จะถึงนิพพาน **พระอานนท์** เข้าไปกราบ ทูลให้ทรงทราบ ว่าเวลานี้เทวดากับพรหมโปรย ปรายดอกชบาลงมาบูชาพระพุทธเจ้าขนาดคนเดิน หากันต้องลุยแค่ว่า ดอกชบาท่านบอกใหญ่ เท่ากระดิ่งเต็มบริเวณนะ

เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า

"**อานันทะ** ดูก่อน **อานนท์** ที่เทวดา บูชาตถาคตด้วย **อามิสบูชา** (อามิส นี่แปล ว่า สิ่งของ) เป็นของดี มีประโยชน์สามารถ

ธัมมวิโมกข์

ไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้เหมือนกัน

แต่ว่าความจริงแล้วการบูชาที่ดีที่สุดนั้น คือ **ปฏิบัติบูชา** คือ **บูชาด้วยการปฏิบัติ** จะมี อานิสงส์มากไปกว่านั้น"

อย่างที่บรรดาท่านพุทธบริษัททำวันนี้ ถวายสังฆทานก็ดี นี่ก็เป็น **อามิสบูชา** ด้วย **ปฏิบัติบูชา** ด้วย ประเดี๋ยวตอนบ่าย ๒ โมง เจริญกรรมฐานกัน เป็น **ปฏิบัติบูชา** ตรง

การรักษาศีลก็เป็น **ปฏิบัติบูชา**

การให้ทานก็เป็น **ปฏิบัติบูชา**

การมีเมตตาสงเคราะห์ซึ่งกันและกันก็เป็น **ปฏิบัติบูชา** การเกื้อกูลซึ่งกันและกันก็เป็น **ปฏิบัติบูชา**

ยินดีกับบุคคลที่เขาได้ดีไม่อิจฉาริษยาเขาก็เป็น **ปฏิบัติบูชา**

พระอนุรุธ นี่เลิศในด้าน **ทิพจักขุญาณ** สงฆ์ทั้งหมดแม้แต่อัครสาวกก็สู้ไม่ได้

ท่าน **พระอนุรุธ** ก็นั่งด้านปลายเท้า เข้าฌานตาม พระอื่นก็เข้าฌานหรือหลับฌาน หรือซึมฌาน น่ากลัวจะซึมฌานตามนะ อรหันต์ ปฏิบัติสมาธิญาณเวลานั้น เต็มพร้อมหมด ติดตาม พระพุทธเจ้าไม่ได้ แต่มีพระวิชาสามตามได้ เฉพาะพิเศษจริงๆ

พระอานนท์ ก็ย่องไปถามว่า

"เวลานี้พระพุทธเจ้านิพพานหรือยัง?"

เพราะการเข้าฌานนี้ลักษณะเหมือนตาย จิตสงบ พระพุทธเจ้าเข้าฌานเวลานั้นเข้าใจ ว่าจะเป็น **นิโรธสมาบัติ** เพราะว่า **นิโรธสมาบัติ** ดับความรู้สึกทั้งหมด ไ้การปวด การเมื่อย

การเสียดต่างๆ มันไม่ปรากฏ เพราะเป็น **นิโรธสมาบัติ** อานิสงส์มาก

พระอานนท์ ก็ย่องไปถาม **พระอนุรุธ** ว่า

"เวลานี้พระพุทธเจ้านิพพานหรือยัง?"

ในตอนต้นๆ นะ เมื่อกายสงบแล้ว

พระอนุรุธ ก็บอกว่า

"ยัง เวลานี้อยู่ฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ เป็นรูปฌาน แล้วก็ไปรูปฌาน ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่เรียกว่า สมาบัติ ๘ ไปฌานแต่ละชั้นก็พักอยู่เฉพาะมีความสุข พอใจก็ขยับไป ๑ ฌาน เมื่อถึงรูปฌานที่ ๔ แล้วก็ถอยหลังมารูปฌานที่ ๓ พักชั่วคราว ถอยมาถึงรูปฌานที่ ๒ พักชั่วคราว ถอยมาถึงรูปฌานที่ ๑ พักชั่วคราว ต่อไปก็เข้ารูปฌานที่ ๔ ทรงอยู่ตามนั้นตลอดเวลา เมื่อถึงเวลาแล้วก็ทรงนิพพาน"

นิพพานเวลาไหน เวลาเท่าไรหนอ เวลา ศูนย์นาฬิกา เพราะต่างคนต่างไม่รู้ใช้ไหม (หัวเราะ) เวลาศูนย์นาฬิกา มันไม่มีนาฬิกา นะ ต่างคนต่างไม่รู้กัน

ท่านโกมารภัจ ตัดสินใจก่อนตาย

รวมความว่าการที่เทศน์แบบนี้ ก็ขอเล่า ถึงบุคคลอีกคน นั่นคือ **ท่านโกมารภัจ** บุคคล คนนี้เราไม่ควรจะละเลยไป **ท่านโกมารภัจ** นี่ สมัยเมื่อพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่าน คิดเอาเปรียบพระพุทธเจ้า ท่านเป็นหมอรักษา ให้พระพุทธเจ้าหายจากโรค ท่านคิดว่าท่านจะ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ชโลให้ตายทีหลังท่านใช้ไหมล่ะ หมอเลียอย่าง
ถ้าพระพุทธรูปเจ้าตายก่อนเราก็ไม่มีที่พึ่ง
ไม่มีใครแสดงธรรมให้เราฟัง ถ้าเราสงสัย

ถ้าพระพุทธรูปเจ้าตายทีหลัง เราตายก่อน
เราได้เปรียบ ท่านตั้งใจตามนั้น

แต่พระพุทธรูปเจ้าไม่ยอมฉันยา ถ้าฉัน
ยานั้นไม่มีทางนิพพานจริงๆ ท่านโกมารภัก
เวลาที่เขาถวายพระเพลิงพระพุทธรูปเจ้าก็เสียใจ
มาก ก็คิดว่าเราไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ใน
เมื่อเราสิ้นพระพุทธรูปเจ้าแล้ว ก็ถือว่าสิ้นทุกอย่าง

**ทรัพย์สิ่งทั้งหลายไม่มีความหมายสำหรับ
เรา บุตร ธิดา ภรรยา ข้าทาสหญิงชายทั้ง
หมดไม่มีความหมายสำหรับเรา แม้แต่ร่างกาย
ที่แสนจะเลวนี้ก็ไม่มีความหมายสำหรับเรา
อันนี้เขาเรียกอารมณ์พระอรหันต์นะ**

**ทุกคนจำให้ดีนะ คนที่จะเป็นอรหันต์
เริ่มต้นต้องมีอารมณ์แบบนี้ก่อน**

คือร่างกายไม่สำคัญแต่ลูกสำคัญ ลูก
ไม่สำคัญแต่สหายสำคัญ ดึงกันไปดึงกันมา
ก็ยิ่งดีกว่า คือว่าตัดสินใจว่าทุกอย่างไม่สำคัญ
ในเราทั้งหมด แม้แต่ร่างกายก็ไม่มีความหมาย
สำหรับเรา

ขอเลยไปเพราะมีประวัติแล้ว เอาเรื่อง
ตอนที่ไม่มีประวัติมาคุยกัน

หลังจากถวายพระเพลิงแล้ว ท่านก็กราบ
พระบรมสารีริกธาตุ คือพระธาตุขององค์สมเด็จพระ
พระประทีปแก้วแล้วเข้าป่า บ้านนะไม่แหวะ เข้า
ป่าลึกไปหน่อย ต้องใช้ค้ำว่าหน้อย แล้วก็เข้า
นอนในถ้ำ ข้าวปลาไม่กินไม่ลูกจากที่นอน คิด

ว่า **เวลานี้เราเป็นคนไม่มีอะไรทั้งหมด** นี้อารมณ์
ของพระอรหันต์ อย่าลืมนะ

แต่ท่านบอกว่าระยะต้นๆ คนสืบข่าวรู้
ไปขอยาอีก จำให้ดีนะ คนยังไปขอยาอีก ท่าน
ก็รำคาญในคนว่า เราตัดสินใจแล้ว เลยเข้า
ป่าลึกที่คนเข้าไม่ถึง ใครก็ไม่รู้ว่าไปไหน คือ
เข้าถ้ำลึก ป่าลึก ถ้ำลึก

พอเข้าไปนอนแล้วตัดสินใจ ว่าร่างกาย
จะเป็นอย่างไรเป็นเรื่องของร่างกาย เราไม่สนใจ
อะไรทั้งหมด เวลานี้เราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระ
พระบรมครู ในเมื่อท่านนิพพานแล้วไปทาง
ไหน เราจะไปทางนั้น ไปได้หรือไม่ได้แต่จะไป
ไปเสียอย่างใช้ไหม ตัดสินใจว่าเราจะไป

ท่านก็นอนเฉย หลับตามาวานานึกถึงพระ
พุทธรูป ภาวนาว่าอย่างไร ท่านบอกว่า ท่าน
ไม่ได้ภาวนาว่า "พุทโธ" (มายืนขัดคอ)

**คิดว่าร่างกายไม่มีความหมายตัวเดียว
ร่างกายไม่มีความหมาย ร่างกายไม่ใช่เรา
ไม่ใช่ของเรา มันจะพังก็เชียวพัง มันเป็น
ปัจจัยแห่งความทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก**

ท่านแนะนำเพียงเท่านี้ ท่านมายืนพูด
ให้ฟังอยู่นี้ หลังจากนั้นแล้วท่านก็บอกว่า ก็นอน
หลับจิตมันคงไม่หลับตา ในขณะนั้นมีแสงเหมือน
ฟ้าแลบสว่างมาก ในเวลานี้ท่านมายืนยันว่า
สว่างมากทั้งถ้ำ ไม่ใช่สว่างแป๊บเดียวเหมือน
ที่เราเห็นนะ สว่างแป๊บขึ้นมาสว่างจัด เหมือน
กับไฟหลายแสนแรงเทียน ตอนนี้น่ามายืนยัน
นะ ใครจับโกหกก็ไปจับ ท่านโกมารภัก
ที่นิพพาน เวลานี้มายืนคุยอยู่นี้แหละ

ธัมมวิโมกข์

ท่านบอกว่า แสงแป้นเข้ามาก็มีเสียงประกาศ เสียงพูดดังลั่นมากก็องถ้ำว่า

"ท่านโกมารภัก เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม"

ท่านตอบว่า "ใช่"

เสียงดังเหมือนฟ้าผ่า และมีแสงฟ้าแลบ เสียงพูดอย่างนี้ ๓ ครั้ง

ท่านบอกว่าถึง ๓ ครั้ง ท่านก็หลับเลยไม่ตื่น หลับไปไหน ไปนิพพาน

รวมความว่า บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน ถ้านึกถึงเรื่องของ **ท่านโกมารภัก** ก็ดี ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี ให้นึกถึงความเป็นจริง ว่าพระพุทธเจ้าเองในชาตินี้ก็เป็นผู้กษัตริย์ มีทรัพย์สินมาก เขาตามใจทุกอย่าง พระองค์ยังเห็นทุกข์ในการเกิด ในการทรงชีวิตอยู่ สมเด็จพระบรมครูจึงแสวงหา **โมกขธรรม** คือ **ธรรมเป็นเครื่องพ้นจากความตายคือนิพพาน** เพราะท่านนิพพานดีกว่า

ท่านโกมารภัก นี่เป็นเชื้อเจ้านะ เชื้อสายของ **พระเจ้าพิมพิสาร** มีฐานะดีมาก และมีความรู้ดีมาก แคว้นหามอนี่ก็กินไม่หวาดไม่ไหว อย่างนั้นก็ดี ท่านก็ตัดสินใจว่า

"อย่างอื่นใดไม่ใช่ของเรา ไม่มีความหมายแม้แต่ร่างกายก็ไม่มีความหมาย ถ้ายังมีร่างกายเพียงใด เราก็มีทุกข์อย่างนี้"

ฉะนั้น ขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัทจำคดีนี้ไว้เตือนใจตนเอง วันหนึ่งให้คิดไว้ทุกวัน แต่มันอาจจะไม่เต็มวันไม่เป็นไร เอาให้ได้จริงๆ ลักวันละ ๕ นาที ไม่ต้องมากนัก คิดว่าโลก

ทั้งโลกเต็มไปด้วยความทุกข์ คนทุกคนในโลก หรือสัตว์ทั้งหมดในโลกไม่มีใครมีความสุข มีแต่ความทุกข์ การเดินไปประกอบภารงานก็เป็นความทุกข์ ไม่ไปหาเงินก็มีความทุกข์ ไม่มีสตางค์จะใช้ โลกมีแต่ความวุ่นวายมากขึ้นคือจะมีความเร่าร้อน ความเยือกเย็นจะไม่มี ความเร่าร้อนจะไม่ลดลง มีแต่ความเร่าร้อนมากขึ้น ความแกล้งเป็นทุกข์ ความป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นทุกข์ อย่างนี้เราหนีไม่ได้เลย ความปรารถนาไม่สมหวังก็เป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ทั้งหมดนี้เราเกิดเมื่อไหร่ ต้องพบกับอาการอย่างนี้ทั้งหมด แล้วในที่สุดความตายก็ทุกข์ เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด

ในเมื่อเกิดก็ครั้งมีฐานะเป็นอย่างไรก็ตาม ต้องมีความทุกข์อย่างนี้เสมอ

จุดที่จะหมดทุกข์มีอยู่อย่างเดียวคือ นิพพาน

มองเห็นทุกข์ไม่ต้องยาวแบบนี้ก็ได้ คิดว่าการเกิดมันทุกข์ พอจิตเห็นทุกข์แล้วก็จับ **นิพพานัง ปรมัง สุขัง** อย่างนี้ลักวันละ ๕ นาทีก็พอ ถ้าทำได้ทุกวัน เหลือกินเหลือใช้ เวลาที่มันจะตายจริงๆ อารมณ์นี้จะเข้ามารวมตัว ถ้ามันจะตายจริงๆ ก็ารู้

พอเริ่มป่วยปั๊บ แม้แต่ป่วยน้อยอารมณ์ตัดมันจะเกิดขึ้นเรียกว่า **"อารมณ์สังขารูปกขายฺยาน"** มันจะมีความรู้สึกว่า ทุกอย่างไม่มีความหมายสำหรับเรา ร่างกายจะพังก็เป็นเรื่องของร่างกาย มันจะเป็นอย่างนี้ จิตจะเป็น

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

อย่างนี้ ถ้าอย่างนั้น ถ้าเป็นฆราวาส วันไหน เป็นอรหันต์วันนั้น นิพพานวันนั้น

ถ้าพระก็ไม่จำเป็นต้องถึงอายุขัยเพราะว่า เป็นเรื่องหนึ่งต่างหาก

ให้ทรงความดีอย่างนี้ไว้

ก็รวมความว่าขอบรรดาท่านพุทธบริษัท ตัดสินใจไว้ทุกวัน เมื่อตัดสินใจอย่างนี้แล้ว ยามปกติ เวลาเราทำงานไม่ใช่คิดอย่างนี้นะ ทำงานปกติทุกวัน ให้ทรงความดีไว้คือ

(๑) ไม่ลืมหันตาย

(๒) เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม และ พระอริยสงฆ์

(๓) พยายามทรงศีลให้บริสุทธิ์

(๔) ทานการบริจาคพยายามให้ไว้ตาม กำลัง อย่าให้มากเกินไป มากเกินไปเกินกำลัง นี่เดือตร้อนภายหลัง

เพราะทานเป็นปัจจัยตัดโลภะ ความโลภ ศีลเป็นปัจจัยตัดโทสะ ความโกรธ

การคิดว่าการเกิดเป็นทุกข์เป็นปัจจัยตัด โมหะ ความหลง ตัวสุดท้าย

เป็นอันว่า การแสดงธรรมวันนี้ก็ขอยุติ ไว้แต่เพียงเท่านี้ เพราะเวลาเข้าไป ๔๕ นาที ใครเอาเทปมา ๓๐ นาทีหน้าเดียวก็หมดแจ้ง ไปแล้ว ว่าจะเล่านิทานเรื่องจริงให้ฟังสักเรื่อง

คาถาป้องกันอันตรายทุกอย่าง

เมื่อคืนนี้เวลา ๓ ทุ่มกลับไปจากที่นี่ ก่อน จะฟังนะ ทุกคนตั้งใจนึกถึงพระพุทธเจ้า แล้ว

ก็ภาวนาคาถาของท่านว่า **สัมปติจฉามิ** กับ **สัมปจิตฉามิ** ว่าต่อกันไปเลยนะ

สัมปติจฉามิ นี้ผลก็คือ

(๑) ขี้ศึกไม่เห็นตัว

(๒) มีเมตตาตามหานิยมทุกอย่าง เป็น เมตตาบารมี แล้วก็

(๓) ป้องกันอันตรายทุกอย่าง

ทุกคนภาวนาว่า **สัมปติจฉามิ** นะ แล้ว กับที่ ๒ **สัมปจิตฉามิ** ถ้าใครเขากลับแก้ง เราสักเพียงใดก็ตาม ผลการกลับแก้งนั้นจะตก แก่ผู้กระทำและพรรคพวก

ก็รวมความว่า **สัมปติจฉามิ** กับ **สัมปจิตฉามิ** ให้ทุกคนภาวนาไว้เป็นปกติ เวลาจะภาวนาให้นึกถึงพระพุทธเจ้าก่อน ถ้า ภาวนาคาถา ๒ บทนี้ หรือบทใดบทหนึ่งถือว่าเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน**

ทั้งนี้เพราะว่าเป็นคาถาที่พระพุทธเจ้าให้ โดยตรง

มีคนมุ่งเข้ามาทำไสยศาสตร์ในเขตวัด

ต่อไปก็เป็นเรื่องนิทาน ความจริงสงสัย มา ๓-๔ วันแล้ว ว่างานนี้นักไสยศาสตร์ จะมาทำ แล้วก็เมื่อคืนนี้กลับไปที่ถูกฎิปรากฏว่า กระจกหน้าประตูนอกแตก เห็น **พรุน** ฝ้าอยู่ แตกกระจายแตกมาก ฝ้าหัวหมาชนนะ ไม่แตก มันชนหลายครั้งคอกหมาจะหัก แต่ กระจกมันหนา พอแตกแล้วหมาทั้งฝูงร้องอู้อี้ๆ หมายความว่า แสดงความกลัว

พอเห็นกระจกแตกก็เดินเข้าไป พอเขา

ธัมมวิโมกข์

เล่าให้ฟังก็เฉยๆ เดินเข้าไป ก็ถาม **เทวดา**
ชั้นจาตุมหาราช ที่เฝ้าอยู่ ถามว่า
"กระຈกมันแตกเพราะอะไร?"
ท่านตอบว่า "แตกเพราะตีนยักษ์"
พูดกับปาก ถามพูดกับอะไร
พูดกับปาก ถามเรื่องราวมันเป็นอย่างไร

ท่านบอกว่า "มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง ชายกลุ่ม
หนึ่ง มุ่งเข้ามาทำไสยศาสตร์ในเขตวัด"

เมื่องานก่อนนั้นเคยเข้ามาที่แล้วเพราะ
ว่า ภูญแจด้านหนึ่งไม่ได้ไข หม่าเข้าไปไม่ได้
ในรั้ว แยกพยายามหักลูกกรงรั้วเข้ามา แยก
หุ่นจนกระทั่งต้นมะพร้าวตายไปต้นหนึ่ง แล้ว
ก็คราวนี้ก็ต้องการจะเข้าเหมือนกัน ก็บังเอิญ
มีทหารยืนรักษาการณ์อยู่ เขาเดินมาในสภาพ
ปกติ ใครจะไปจับเขาได้ เพราะเครื่องไม้เครื่องมือ
ข้างในมองไม่เห็น เขาเดินไปธรรมดา เขา
แต่งตัวแบบไหน เขาก็แต่งตัวแบบพวกเรา
สวยๆ เขาอาจจะมานั่งที่ศาลาร่วมกับเราก็ได้
เมื่อคืนนี้ ความจริงไม่อาจจะนะ เขานั่ง
นะ เวลาประมาณ ๒ ทุ่มครึ่ง **พรนุช** บอก
หม่าหาเสียงเกรียวกราวผิดปกติ แสดงว่าเข้า
ในรั้วไม่ได้

ต่อมาสักครู่หนึ่งได้ยินเสียงกระຈกเปรี๊ยะ
ดังสนั่น ไอ้กระຈกนี้หมาชนไม้หัก ไม่แตก
มันชนหลายครั้งแล้วคอหัก กระຈกแตกเปรี๊ยะ
เหมือนของหนักขว้างเข้าไป มันแตกร้าวไปหมด
หมาทุกตัวนอนร้องกลั้วแสดงความกลัวมาก

แล้วก็ตอนหมอจะให้ยาฉีด เมื่อคืนกลับ

ไปก็คิดว่า ก็พอดีพระท่านมา ท่านบอกว่า
"ตอนกลางวันจะมีคน ๒ พวก"

แต่ถ้าพูดอย่างนี้อาจจะไม่มีก็ได้ เตรียม
กล้องมาถ่ายหน้า มาทุกงานนะ จะมีผู้หญิง
๒ คน แต่งตัวแบบชาวบ้านเก่าๆ มาลักษณะ
นี้ทุกเที่ยว เรียกว่าท้วมใหญ่คนหนึ่ง ท้วม
ย่อมคนหนึ่ง แกว่งของปั๊บแล้วรีบกลับไป
คนพวกนี้ครั้งแรกที่ **ศาลานวราช** แต่งตัวปอนๆ
คล้ายขอทานนี่แหละ เขาห่อผ้ามาวาง

พอแก้มาดูปรากฏว่าเป็นผ้ายันต์สีแดง
ก็ทราบว่าเขาทำไสยศาสตร์ ก็ให้ **นที** ไปทิ้ง
น้ำ พอ **นที** จับเข้าปัดไปตลอดแขนเลย

มาครั้งที่ ๒ ที่ **ศาลานวราช** เหมือน
กัน เขาวางปั๊บแล้วก็ไปแก้ดูเป็นพันคน นี่อาจ
จะเป็นพันผี ลักษณะเขาทำอันนั้นจับแล้วก็
เป็นไร

มาครั้งที่ ๓ ที่ ๔ ที่นี้ **ศาลา ๔ ไร่**
นี่ก็มีลักษณะนั้น แต่อีกพวกหนึ่งจะแต่งตัว
สวย ทำทางสุภาพ เรียกว่าทำทางดี เหมือน
ผู้ดีชั้นดีแล้วก็มีสตางค์ คนที่จะหาทางเข้าไป
ใกล้คือ เข้าด้านหลัง จะเอาเงินมาทำบุญบ้าง
แต่ว่าเหตุผลไม่พอ อย่างงานที่หล่อพระนี่
มาตอนนี้นั่งล้อมอยู่ ๕ คน

มีพันเอกคนหนึ่งทำงานเสนาธิการ
ท่านเจ้ากรมบอกเป็นน้องชาย **เจ้ากรมเสริม**
แกเก่ง **มโนมยิทธิ** แกบอกว่า
"เอ๊ะ! ไอ้คนจะฆ่าหลวงพ่อน้อยใกล้เหลือ
เกิน"

แกก็นิ่งดูอยู่ แกเห็นมีปฏิริยาอย่างใด

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

อย่างหนึ่งก็อาจจะมีเรื่องวันนั้น แต่เขาก็ ความจริงเขานั่ง ทำท่าดูโน่นดูนี่ แต่เขาไม่ดู ไ้ใจเขาใช้คาถาไสยศาสตร์ ฉันก็รู้ แต่ก็นึกในใจว่า **สัมปติจามิ** กับ **สัมปติจามิ** บอก

"ของมึงเอามาเท่าไร ไปเท่านั้นนะ"

เราไม่มีเวลาจะรับ ย่อมเย็มมันเต็มหมดแล้ว ไซ้ไหม บอกว่า

"ของมึงเอามาเท่าไร มึงก็ไปเท่านั้นนะ กูไม่เอาละ"

ก็ปรากฏว่าลักษณะวันนี้ยังมี แต่คนที่ขึ้นข้างบนมาข้างหลังนี้ไม่มีโอกาสเล่นเสียแล้ว งานก่อนนั้นชี้เกียจ เข้าไปทำท่าดี แต่งตัวดี ยกมือไหว้เรียบร้อยอย่างผู้ชายบอก

"ผมอยากจะถามปัญหา"

ยกตัวอย่างทั้งๆ **ดร.ปริญญา** พุดปาวๆ ถ้าโดยคนที่มีการยาทาเขาไม่ไปคุยด้วย อันนี้พวกเมื่อคืนนี้ ของใหญ่มาก คุณไสยเป็นของประเภทที่โตมาก ถ้าถูกไม่เข้าร่างกายก็หมายถึงล้ม ดีไม่ดีก็กระตุกหักไปเลย จึงได้ชนเรียกว่าขนาดชนกระจกหนๆ แตก เตียวไปตุ๊กได้นะ ถ่ายรูปไว้ แต่ว่าตอนที่หมอจะฉีดยาความจริงเวลาเห็นเข็มเข้าไ้ตายไม่กลัว มันหวาดเจ็บ กลัวนะไม่กลัวนะ แต่หวาด

จำให้ตึนะ เออ..นี่เขาไม่ได้กลัวนะเว้ย เห็นเข็มก็คิดว่าตายไม่กลัว กลัวเจ็บ เป็นธรรมดา ถ้าหากว่ามีอะไรจะพึงเกิดขึ้นต้องรวบรวมกำลังใจ ไซ้ไหม แม้แต่เล็กน้อย เราจะเชื่อไม่ได้ ปลายเข็มสะกิดนิดเดียว อาจจะตายก็ได้ ตอนนั้นใจก็รวมเป็นพิเศษ เมื่อใจรวมพิเศษเขาฉีดยาให้ช่วยหลับ ตามปกติมันจะไม่หลับ ยังไม่หลับก่อนมันจะใช้น้อยๆ นะ

อย่างตอนนั้นพระท่านมาบอกพอดีว่า "คนพวกนี้ละ พรุ่งนี้จะมีผู้หญิง ๒ คน แต่งตัวขาดรุ่งริ่งแบบชาวบ้านธรรมดาๆ"

ชาวบ้านแบบธรรมดาๆ ไม่อย่างนี้ ไ้ นี่มันผิดธรรมดา อยู่บ้านเธอก็มาในรูปเดิมนำของมาให้วางแล้วก็ไป แต่ของนั้นแต่ละต้องเข้าจะมีน

ก็มี ๒ คนมาชอบเข้าด้านหลังแบบเดิม เอาเงินถวายแล้วก็ตาม ฉันจับหลายหนแล้วไม่เป็นไร มันให้ที่ไรเอาทุกที

ผลกรรมจะตามสนองผู้ทำไสยศาสตร์

ท่านเลยบอกผล

ที่นี้ท่านบอกเวลาประสาทมันเคลิ้มลงเสียงก็ออก (มีคนกำลังใช้เครื่องไฟฟ้าวนดอยู่ฟังไม่ถนัด) แต่ไ้ที่ท่านบอกว่า

"ผลกรรมของพวกนี้ะมันก็ตามสนอง ในช่วงวันนี้หรือวันต่อไปแล้วแต่จังหวะกฎของกรรม

ถ้า **อุปฆาตกรรม** เปิดพวกนี้จะถูกงูซึ่งมีพิษ เหมือนพิษนาครัด"

ถาม "งูอะไรครับ?"

ท่านบอก "งูของ **ท้าววิรูปักษ์** จะติดตามเลย"

รวมความว่า ถ้าบังเอิญใครจะตายลัก ๕ ศพ ก็ไม่เกี่ยวกับฉันนะ ไม่เกี่ยว มันตายนอกวัดนี้ไม่ชอบ ไม่มีการบังสุกุล แต่อาจจะไม่ตายทันทีทันใด เทวดาที่ต้องรอกฏของกรรม ถ้า **อุปฆาตกรรม** เกิดเมื่อไหร่ ไม่

ธัมมวิโมกข์

ต้องอายุขัย ก็จัดการเมื่อนั้น แสดงว่าติดตาม
เลยคนละ ๔๐ องค์ คนละ ๔๐

อุประภาพนี้จะเป็นสี่เขี้ยวตัวสันลักษณะ
แปลก ลองทำให้ดูสิ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าจบ ไสยศาสตร์
ไม่ต้องวิตกกังวลนะ ถ้าเรามีความกลัวหวาด
อยู่บ้าง ตอนเช้าขึ้นมานึกถึงพระพุทธเจ้าภาวนา
อย่างอื่นไปพอสมควร แล้วนึกถึงพระพุทธเจ้า
ภาวนาว่า **สัมปติจามิ** นี่จะกันทุกอย่าง

แล้วก็ต่อด้วย **สัมปติจามิ** อันนี้ย้อน
ทุกอย่างแม้แต่คนธรรมดาที่ติดกลั่นแกล้งเรา
อิจจาริยาเรา ผลอันนั้นจะตกกับเขา เขา
และพวกไม่ใช่บุคคลคนเดียวนะ

เวลาเหลือ ๑๐ นาที ยังไม่ได้สตางค์
เลย นั่งพูดเล็กพูดก่อน พูดนานนี้ไม่ได้สตางค์
พูดนานนี้เสียเวลา

พอทุกคนจิตสบายก็เห็น **ลูกศิษย์ท้าว
มหาราช** นำผู้หญิงมา ๓ คน สอบถามว่า
มายังไง ใครใช้มา เธอก็บอกชื่อมา ไอ้ที่บอก
ชื่อมานี้ขอปกปิดนะ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"นัตถิ โลเก รโห นามะ"

ความลับไม่มีในโลก

ถ้าฉันจะบอกเสียอย่างก็หมดเรื่อง คนอื่น
รู้ ฉันรู้ ก็ไม่รับใช้ไหม เขาบอกที่มาเสร็จ

แล้วก็ต่อมาก็สอบสวนผู้หญิง ๓ คน
แล้วก็เลยบอก **ลูกศิษย์ท้าวมหาราช** บอก
"ปล่อยเธอไปตามสภาพปกติ"

คืนอิสรภาพเลย คาถาอาคมที่เขาคุมไว้
นะ ทำลายเสียให้เป็นอิสรภาพ ท่านก็ทำตาม

นั้น หลังจากนั้นพระท่านก็ชี้ให้ดูที่มุมศาลาด้าน
หนึ่ง บอกว่า

"ใครเขานั่งอยู่ตรงนั้น"

อย่าลืมนึกว่าบังธรรมาสน์บังตู้จะมอง
ไม่เห็นนะ ยิ่งเหมาะ บอกว่า

"นี่เขามาฟังข่าว ว่าผลงานของเขาเมื่อ
คืนนี้มีผลเป็นอย่างไรบ้าง"

ใครเขาใช้มาฟังข่าวหรือ

ก็ขอแจ้งให้ทุกคนรู้ว่า ถ้าใครมาถามนะให้
ตอบเขาว่า

**"ฉันก็ดี ลูกฉันทุกคนก็ดี ที่มีความเคารพ
ในพระพุทธเจ้าจริง จะไม่ตายด้วยโรคไสย
ศาสตร์และคาถาอาคมต่างๆ"**

บอกเขาด้วย บอกมีแรงเท่าไหนก็ทำไป
เถอะ มันหมดพลังไปเองนะ ถ้ามันเก่งจริงต้อง
ทำ ๒๔ ชั่วโมงไม่เลิก ใช้ไหม นี่แสดงว่า
มันไม่เก่งจริงนะ บอกเขาได้เลย บอกว่า ลูก
ศิษย์ฉันก็ดี ลูกของฉันก็ดี ทุกคนที่มีความ
เคารพในพระพุทธเจ้าจริง ถ้าประมาทหลุๆ
โผล่ๆ นี่ไม่เอาละ ตายไปเถอะ ไม่เกี่ยว

ท่านบอกว่า ให้บอกเขาได้ว่า

**"ลูกศิษย์ของฉัน หรือลูกของฉันทุก
คนจะไม่ตายด้วยโรคไสยศาสตร์ และก็ไม่ตาย
ด้วยโรคคาถาอาคม"**

ก็รวมความว่า ทุกคนพันภัยให้มันใจใน
พระพุทธเจ้านะ อย่ามั่นใจในฉันนะเดี่ยวเอา
โอแจกนะ อย่ามั่นใจในฉันไม่ได้นะ **สวัสดี***

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

หลวงพ่อบ 'ตอบปัญหา'

๑. ของไสยศาสตร์สงมา

ผู้ถาม : ได้ข่าวว่า เมื่อ **วันวิสาขบูชา** มีคนส่งของไสยศาสตร์มาจริงหรือครับ?

หลวงพ่อบ : เขาส่งของขวัญมาให้ คือ **วันวิสาขบูชา** ปราภว่า มีเสียงตึงตังโครมคราม กระเจกแตกหมาร้องกล้ว ตอนนั้นไม่ได้คิดอะไร แต่เมื่อ ๒-๓ วันมานี้มีมาอีก (วันที่ ๒๘ พ.ค.) แต่ว่าก่อนที่จะมา

ตอนภาวนาอยู่มันลุกไม่ขึ้น กำลังภาวนาอยู่ในระหว่าง ๒ ทุ่มเศษ จิตมันเห็นว่า รอบๆ บริเวณ **ตึกกลางน้ำ** คือรั้วข้างนอกนะ มีผีมายืนอยู่รอบๆ รัวมาก

แล้วก็หลังจากผีออกไป เห็นผีพวกหนึ่งถือกระบองใหญ่ กระบองเหมือนยักษ์ **วัดพระแก้ว** คุมเชิงด้านหลังอยู่

แล้วก็ผีพวกหนึ่งยืนที่บริเวณกุฏิฉันรอบๆ แล้วก็ทำเป็นตัวลั่นบ้าง ตัวยาวบ้าง

บางทีก็แลบลิ่นแหกตา หันหน้าไปข้างนอก ล้อมพวกนั้น

ก็คิดว่าจิตเราอาจจะพันเพื่อนไปได้ละมัง แต่ความจริงตอนปวยนี้ไม่ค่อยจะพันเพื่อน เพราะจิตระวังอยู่ ตอนนั้นก็ไม่ว่าใจ

ตอนเช้าเขารายงานให้ทราบ ก็มีความมั่นใจ และพบกระเจกมันแตก ๒ บานซ้อน

ก็ไม่ว่าจะถามใครหันไปถามผี ผีที่ยืนที่หน้าประตูถือกระบองใหญ่ เป็น **ลูกศิษย์ท้าวมหาราช** ถามว่า

"เรื่องราวมันเป็นอย่างไร?"

เขาก็บอกว่า "ไอ้ที่หมาเห่าเข้ามาหน้าประตูนั้นพวกผมเองครับ พวกผม ผมทำตัวอย่างหมา ก็เห่ากรรโชก แต่ว่าที่กระเจกแตก อย่าลืมนะมันแตกออก ไม่ใช่แตกเข้า"

ท่านก็เลยบอกว่า "ทั้งนี้ก็เพื่อให้ทราบอำนาจพุทธานุภาพสงเคราะห์อยู่ ของที่ทำมานั้นย้อนกลับ ที่ทุกคนรับไปแล้วนะ ขอให้มีความมั่นใจว่าย้อนกลับแบบนั้น"

ธัมมวิโมกข์

ก็ถามท่านว่า "ทำไมปล่อยไสยศาสตร์เข้ามาได้"

ท่านบอกว่า "เพื่อความมั่นใจ ไม่งั้นได้แต่พูดกันว่าของเข้ามาแต่ไม่เห็น แบบสมัยตะปูที่เข้ามาก็เหมือนกัน เข้ามาแล้วหมดสภาพ"

ก็ถามท่านว่า "พวกผีหลายสิบที่ยืนรอบรั้วข้างนอกเข้ามาได้อย่างไร?"

ท่านบอกว่า "เป็นความประสงค์ของพระอินทร์ หวังจะปลดพวกนี้ออกจากคาถาอาคมที่เขาบังคับมา ท่านเลยปล่อยเข้ามาได้"

ก็เลยถามว่า "พวกผีที่ยืนอยู่ข้างบนหันหน้าออกเป็นผีพวกไหน?"

ท่านบอกว่า "พวกผมเองครับ"

ถามว่า "ทำไมท่านมาเป็นผี"

ท่านบอกว่า "ไอ้พวกนั้นเป็นผี ผมก็เลยเป็นผีบ้าง แหกตาหลอกบ้าง แลบลิ้นหลอกบ้าง ทำทำเป็นผีเหมือนกัน ความจริงเป็นเทวดา"

ก็ถามว่า "พวกที่อยู่ข้างหลังผีพวกนั้นเป็นใคร?"

ท่านบอกว่า "พวกผมเองครับ"

ถามว่า "ทำไมบอกว่าคุมไอ้พวกนั้นหนี"

แล้วในที่สุดก็จับพวกนั้นปลดจากคาถาอาคม ปลดเป็นอิสระภาพ เรื่องก็จบแค่นี้

๒. ถูกไสยศาสตร์

ผู้ถาม : หลวงพ่อเจ้าชา เดี่ยวนี้ลูกรู้สึก
ว่าไม่สบายใจ คาดว่ามันเล่นไสย

ศาสตร์กับลูกอยู่เสมอเป็นประจำ

วันหนึ่งลูกได้มีโอกาสไปพบอาจารย์คนหนึ่ง

ท่านบอกว่า

"แกไปถูกของ"

ก็ปรากฏว่าเรียกของออกมาจากทางมือ
ขวาได้

ที่นี้ที่ลูกสงสัยก็คือว่า ลูกได้เป่ายันต์เกราะ
เพชรแล้ว ปรากฏว่ามันเข้าได้เพียงแค่ข้อมือ
ไม่สามารถจะผ่านไปได้

อาจารย์คนนั้นเลยถามว่า

"เอ๊ะ! มีดีอะไร ไสยศาสตร์จึงเข้าได้เพียง
แค่ข้อมือ"

ลูกก็บอกว่า "ลูกเป็นลูกศิษย์ หลวง
พ่อฤๅษีวัดท่าซุง"

ท่านก็บอกว่า "เออ..ต่อไป ข้าต้องไป
เรียนต่อที่นั่นบ้าง"

หลวงพ่ : แค่ข้อมือ แค่ข้อเท้า ถูก เป็น
ธรรมดา

ผู้ถาม : ไสยศาสตร์เข้าได้แค่นั้น ก็มัน
ใจได้เลยว่ายันต์เกราะเพชรคุ้มครองได้

๓. ถูกตะปู

ผู้ถาม : นมัสการหลวงพ่ด้วยความเคารพ
หนูเคยถูกตะปู ขณะนี้ได้ออกไป

หมดแล้ว ต่อมาอีกระยะหนึ่งก็ถูกกระดุกผี
สั่นแท่งที่เท้าปวดมาก ข้อศอกด้วย จะทำอย่าง
ไรดีให้ออกไปให้หมด และมีวิธีป้องกันการถูก

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

คุณไสยศาสตร์ลมนเพลมพัดได้อย่างไรเจ้าคะ?

หลวงพ่ : เดี่ยวก่อน! ที่ออกมาก่อนทำไม
ถึงออก ไปทำที่เดิมเขาออกได้

นะ คือหมอกคนไหนเขาเคยรักษา ก็รักษากับ
คนนั้น เขาเอาออกได้ ในการที่ป้องกันไสย
ศาสตร์นี้ ความจริงยันต์เกราะเพชรก็ป้องกัน
ได้แหละ แต่ว่าจะนับถือจริงหรือเปล่าเท่านั้นแหละ
ถ้านับถืออย่างเคร่งครัดขอยืนยันว่าไสยศาสตร์
ทำไม่ได้แน่

๔. ถูกทำคุณไสย

ผู้ถาม : ลูกชื่อ "สมคิด" อยู่ที่กรุงเทพฯ
ปัจจุบันนี้มีคนทำคุณไสยเพื่อจะฆ่า
ลูก ให้ลูกคอขาดตายไปในชาตินี้

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วลูกก็อาศัยบารมีหลวง
พ่สวด **อิติปิ โส** นึกถึงพระพุทธเจ้า และ
ท่องคาถาที่หลวงพ่ให้ ปรากฏว่ารอดมาได้
จนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อ ๒ วันนี ไอ้หมอผีมัน
มา มาดูว่าลูกตายหรือยัง

พอเห็นลูกยังไม่ตายปั๊บ มันบอกว่า

"มึงมีอะไรดีวะ! ถึงทำมึงไม่ตาย"

หนูก็บอกมันว่า

"ก็มีอาจารย์ที่ **วัดท่าซุง** วั้ย"

มันบอกว่า "ตั้งแต่นี้ต่อไปกูไม่ทำมึงอีก
แล้ว เพราะมึงไม่ตาย กูก็ได้เงิน"

เลยกลับเลย

หลวงพ่ : เออ..เขามันคงดีมาก

ผู้ถาม : มีอีกนิดหนึ่ง หลวงพ่เจ้าขา
ขอคุ้มครองลูกให้ตลอดรอดฝั่ง
ด้วยเถิดเจ้าคะ

๕. ถูกกระทำไสยศาสตร์

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่ที่เคารพอย่าง
สูง วันนี้ขอสักครั้งเถอะ ขอพึ่ง
บารมีหลวงพ่ คือว่าลูกเป็นครูสอนหนังสือ
ถูกกระทำไสยศาสตร์ทุกรูปแบบที่เขากระทำมา
เป็นเหตุให้ครอบครัวเดือดร้อนเหลือเกิน แก่
หลายแห่งไม่หาย กันหลายที่ก็ไม่อยู่

วันนี้จึงบากหน้ามาพึ่งเพื่อผ่อนคลาย ถ้า
หลวงพ่ไม่ช่วยคราวนี้ลูกคงม้วยแน่เจ้าข้า

หลวงพ่ : เขาไม่ได้เขียนยันต์อะไรมา

ผู้ถาม : ต่อกันให้อีกหน่อย

หลวงพ่ : เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ จันท์ก็แก้
ไม่เป็น เวลาบูชาพระก็ภาวนา
ว่า **สัมปติจามิ** สัก ๗ ครั้ง แค่นี้กันได้
เลย

ผู้ถาม : ดี หรือ จิต ครับ

หลวงพ่ : ดี ก็ได้ จิต ก็ได้

ผู้ถาม : มันมี ๒ คำ นะครับ จิต ก็มี

หลวงพ่ : อ้อ! **สัมปจิตจามิ** นั้นย้อนกลับ
สัมปติจามิ หรือ **สัมปติจามิ**
นี่กันทุกอย่าง ถ้า **สัมปจิตจามิ** ถ้าเขาทำมา
ก็กลับไปหาเขาเอง

๖. ถูกน้ำมันพราย

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่อก่อนที่เคารพอย่างสูง ลูกมีความเดือดร้อนอยู่ในขณะนี้เป็นอย่างมาก คือว่าลูกได้เคยโดนน้ำมันพราย แล้วก็ถูกคุณไสยต่างๆ เป็นอย่างมาก ปัจจุบันนี้ก็ยังมีความวิญญานที่ตายโหงสิงอยู่ แกะที่ไหนอย่างไรก็ไม่ได้รับผล เป็นที่ทรมานกายเป็นอย่างยิ่ง ลูกก็เข้าใจว่าหลวงพ่อก็คงแก้ไขไม่ได้ เพราะไม่ถนัดในทางนี้ แค่อธิษฐานเพียงคำสั้นๆ จากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นหาย ด้วยเถิดเจ้าคะ

หลวงพ่ : จากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นหาย จากหายเป็นโรคใหม่ เอาอย่างนี้กันแน่ น้ำมันพรายก็มี ผีก็สิง เเคราะห์ก็เกา เหาที่กวน ก็เป็นอันว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าเป็นผีจริงๆ เมื่อวานนี้ **หมอมจฺจุญ** มา ก็มาเล่าเรื่องความเป็นมาให้ฟังว่า หัวหน้านิคมนที่ **เชียงราย** คนที่นั่นเป็นชาวเขา ปรากฏว่าผีเข้าพูดได้ทุกภาษา ฝรั่งเศสไปพูดฝรั่งเศส แจกไปพูดแจก ไทยไปพูดไทย ปกติแล้วแกพูดภาษากลางไม่ได้ แต่แกตอบได้

ต่อมาเขาทำพิธีไล่กัน มันก็ไม่ไป

ต่อมาพระคริสต์ บาทหลวงก็เอาคัมภีร์มาไล่เวทย์สวดไปสวดมาบอก

"พระเจ้ามาแล้ว โปรดไปกับพระเจ้า"

ไอ้ผีลุกขึ้นคว้าตำราเคียวกินเลย พระเจ้าแผ่น พระเจ้ากลัวผี เขาก็ไปบอกหมอหัว

หน้านิคมน หมอก็เกิดกลัวขึ้นมาเหมือนกัน แต่ในฐานะที่เป็นหัวหน้าเขาจำต้องกล้า ก่อนจะไปหาคนผีเข้าก็เอาธงมหาพิชัยสงครามนี้แหละ อารธนาเต็มที่แล้วขอให้ช่วย

ที่นี่ย่าลีมวยยันต์ก็ดี แห่นบก็ดี เวลาปลุกเสก พระพุทธเจ้าท่านบอกให้ **ท้าวสหัสบดีพรหม** กับ **พระอินทร์** ให้ส่งเทวดาเข้าควบคุมแต่ละองค์ ทุกชั้น ทุกอันจะมีเทวดาและพรหมควบคุม แต่ว่าเราลืมนั่น ท่านก็ไม่ช่วยเรา ก็เป็นอันว่าคุณหมอนั่นก็ว่าตะเลย

แล้วก็เอาผ้ายันต์ใส่กระเป๋ไป

พอเดินเข้าไปยังไม่ทันจะถึงตัว เจ้าผีเสียบจี่ บอกไม่ไหวแล้วพูดไม่ได้ ตาแดงมือแดงมาแล้ว ไม่เห็นหมอ เห็นเทวดาคุมนะสิ

ในที่สุดพอเข้าไปก็ตกลงกันได้ ขอสตางค์ ๒๐๐ บาท ให้ไปส่งปากตรอก คำว่าสตางค์ ๒๐๐ หมายความว่าให้ทำบุญให้ด้วย เพราะหิวมาก เวลานั้นนอนมันกินบ่กินหัว เห็นไหมเล่า ก็ไม่มีใครเห็น เขาแสดงทำให้ทราบ

สำหรับคนนี้อาอย่างนี้ก็แล้วกัน

ถ้ามีจิตใจมั่นคงจริง ก็เอาผ้ายันต์ติดตัวไว้ ถ้าเป็นผีจริง ถ้าเรามีความมั่นคงจริง ผีอยู่ไม่ได้แน่

(ปัญหาคล้ายคลึงกัน)

ผู้ถาม : กราบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนที่เคารพอย่างสูง คือว่าอย่างนี้ขอรับ คุณแม่ของเด็กนักเรียนที่ลูกสอนอยู่ปัจจุบันนี้ หลงถูกน้ำมันพรายมา ๓๐ กว่า

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ปี ครั้งแรกผมก็ใช้น้ำมันของหลวงพ่อบ้างไป ทาหมันกับบรรเทาหลงไปตีมาก แต่ยังไม่หายขาด มีโอกาสไปที่วัดหลวงพ่อก็ได้ส่งเคราะห์ ก็ดีขึ้นเยอะ ที่นี้กลับมาถึงบ้านผมเลยเอาธูปเป่ายันต์เกราะเพชรลงจี้ ไม่ได้จุด เอาธูปจี้ก็ปรากฏว่าเนื้อตรงนั้นแต่นางๆ แล้วมีน้ำมันไหลออกมาอีก แต่ว่ายังไม่หายสนิท

ที่จะเรียนถามก็คือว่ามีคำแนะนำเพิ่มเติมอย่างไรหรือไม่ ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้ามาอย่างสูงขอรับ

หลวงพ่ : ทำตามนั้นเรื่อยๆ นะ เพราะเขาทำได้ผลแล้วนะ แต่อย่าลืมว่าคนกินน้ำมันพรายนี้น้ำมันอื่นไม่ได้นะ ถ้ากินน้ำมันหมู กินน้ำมันต่างๆ เข้าไปมันจะเพิ่ม

ผู้ถาม : อย่างนั้นคนถูกคุณไสยประเภทนี้ ห้ามกินน้ำมันเลยนะครับ

หลวงพ่ : ใช่ๆ ๑ ประเภทน้ำมันนะ เอาอย่างนี้ก็ได้แล้วกันกินเจเลย แต่เจปลาได้นะ เจเนื้อได้ เจน้ำมันหมูไม่ได้

๗. กินก้วยเตี่ยวกลายเป็นสายสิญจน์

ผู้ถาม : หนูป่วยมา ๒ ปีแล้ว ขึ้นไปถามพระพุทธรเจ้าและ หลวงปู่ปาน ข้างบน ท่านบอกว่า

"เอ็งหวังพุทธภูมิมาก่อนให้ลาและให้สร้างวิหารทานเสีย"

หนูบ่นว่าจะสร้างห้องกรรมฐานที่ **วัดท่าซุง** รุ่งขึ้นก็หายอย่างปลิดทิ้ง

แต่พอไปสะเดาะเคราะห์ที่ **วัดท่าซุง** หลวงพ่อบอกว่า "คนปีชਾਲกับปีมะโรงมีเคราะห์มาก ให้ถวายพระพุทธรูปตั้งแต่ ๓ นิ้วขึ้นไป และปล่อยปลา"

หลังจากสะเดาะเคราะห์กลับมาแล้ว หนูไปรับประทานอาหารที่คอฟฟี่ช็อปแห่งหนึ่ง ก่อนจะทานอาหารหนูได้ภาวนา **"นะมะพะระ"** และนึกถึงยันต์เกราะเพชร เวลากินก็เป็นก้วยเตี่ยว แต่พอกลิ่นไปครึ่งลำคอ ปรากฏว่าเป็นด้ายสายสิญจน์ ดึงออกมาวัดได้ยาวศอกเศษ

ขอเรียนถามหลวงพ่่ว่าตอนกินเป็นเส้นก้วยเตี่ยว ตอนเคี้ยวทำไมกลายเป็นด้ายสายสิญจน์เจ้าคะ

หลวงพ่ : แสดงว่าคนนี้มีบุญมาก สายศีล แสดงว่าศีลมาก ศีลเหนียวด้วย เขาเรียกศีลเยอรมัน สงสัยเหมือนกันนะ มันอาจจะปนกับเส้นก้วยเตี่ยวได้ แปลกจริงๆ นะ ไอ้ไม่รู้เหมือนกันนะ

พูดถึงเรื่องนี้ก็ขึ้นมาได้ สมัยไปจุดธูปไปที่ **จังหวัดสุรินทร์** ตอนกลางคืนมันมีนกมาจับหลังกลด ตัวมันใหญ่มาก แต่ว่านกประเภทนี้มันไม่บินกลางคืน จะต้องเป็นเรื่องของไสยศาสตร์ ก็มีไม้แหลมอยู่อันหนึ่ง เสกไม้แหลมแล้วก็แทงเข้าไป วิธีเสกก็ใช้ **อิตติปิ โส** นี่นะ ไอ้เนื่อก็กลายเป็นหนังควายแห้งที่เขาตากแล้ว นั่นถ้าพลาดทำเข้าท้องเราก็เสร็จ

พอตอนเช้าก็คุยกับเพื่อน ๒ องค์

ธัมมวิโมกข์

เพื่อนก็บอกว่า "ผมก็โดนเหมือนกัน"
เขาก็เลยเอาหนังมาให้ดู เขาทำมา ๓ องค์นะ
ตอนเข้าไปบิณฑบาตกลับมาที่กลด ก็มี
คนเอาข้าวแกงมาถวาย ทางแถวนั้นข้าวซ้อม
ใช้ใหม่ สีไม่ค่อยสวย แต่ ๒ คนที่เขานำมา
ข้าวสวยมาก สวยเหมือนข้าวโรงสี และก็มี
ต้มยำพุงปลากับไข่ปลาของดี กับข้าวคนอื่น
ได้อย่างนี้มันได้ยาก ใช้ใหม่

พวกเราก็สงสัย สงสัยว่าข้าวกับต้มยำ
นี้ไม่ใช่ของจริงแล้วนะ เป็นของไสยศาสตร์
แล้ว และก็คนที่นำเอามา โยม ๒ คนแต่ง
ตัวเรียบร้อยกว่าคนอื่น เขาถามว่า

"ทำไมไม่ฉันล่ะครับ?"

เลยบอกว่า "โยม ของมันดีมาก เอา
ไว้ฉันตอนเพล"

แต่ความจริงพระรุดงค์ไม่ฉันตอนเพล
พอฉันอย่างอื่นเสร็จ ก่อนจะฉันข้าวเขา
เอาหนังควายมาปูให้นั่งก่อน ให้นั่งแทนเสื่อ
พอฉันข้าวไปหนังควายก็หดเข้ามาที่ละ
น้อยๆ มันเล็กเข้ามาๆ ก็มองดู ใ้ฉันเอาแล้ว
เมื่อคืนก็ครั้งหนึ่งแล้ว ก็เลยเอาน้ำที่ฉันแล้ว

เสกหน่อยก็พรมๆ มันก็ทางออกตามเดิม

ตา ๒ คน ทำหน้าเล็กน้อย เราก็ทำเฉยๆ
เรามองหน้าก็ไม่สบตา

พอฉันข้าวเสร็จ ก็เลยบอกว่า

"ของโยมนี่ถ้าจะอร่อยนะ ข้าวขาวๆ หา
ยาก ไข่ต้มยำพุงปลากับไข่ปลานี้ก็อร่อย ต้อง
ไว้ฉันตอนเพล แต่ว่าก่อนที่จะฉัน เกรงว่า
ข้าวนี้มันจะแข็ง ขอน้ำพรมก่อน"

เราก็เอาน้ำในขันพรม น้ำนั้นเป็นน้ำมนต์
น้ำมนต์เรานึกเมื่อไรก็เป็นเมื่อนั้น ไม่ต้องไป
นั่งทำปากหมุบหมิบๆ พอพรมปั๊บ ปรากฏว่า
ข้าวทั้งหมดเป็นทราย ไข่พุงปลากับไข่ปลาเป็น
หนามไขว้กัน พอของมันเป็นอย่างนั้น แกจะถูก
ซ้อมนะสิ ญาติโยมที่นั่งอยู่จะรุมซ้อม ต้อง
ขอร้องกัน

ที่นี้ไข่เส้นก๋วยเตี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน เข้า
ใจว่าเป็นรูปของเส้นก๋วยเตี๋ยว แต่ความจริง
เป็นเรื่องของไสยศาสตร์ปณมาด้วย นี่คิดถึง
เรื่องนี้ขึ้นมาะ มันเป็นไปได้เลย

เอาละ ฉบับนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้
เอาไว้พบกันใหม่ฉบับหน้า...สวัสดิ์*

วาจํ ปมฺญฺเจ กุสลํ นาติเวลํ. ไม่ควรเปล่งวาจาที่ดี ให้เกินแก่ควรกาล

น หิ มฺญฺเจยฺย ปาปิกํ. ไม่ควรเปล่งวาจาที่ชั่วเลย

พทุธปิ ตตฺถ มุจฺจนฺติ ยตฺถ อีรา ปภาสเร.

คนมีปัญญา แม้มีปัญหาก็ถูกผูกมัดอยู่ พอพูดในเรื่องใด ก็หลุดได้ในเรื่องนั้น

อพทุธา ตตฺถ พชฺฌนฺติ.

คนพาลที่ยังไม่ถูกผูกมัด แต่พอพูดในเรื่องใด ก็ถูกผูกมัดตัวในเรื่องนั้น

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ธรรมปิณฑะ

เรื่อง วิธีเรียนลัดเป็นพระโสดาบัน

คุณธรรมของพระอริยเจ้า

"เออ..เมื่อกี้้นี้ตอนหลวงพ่อบอกว่าการ
เป็นพระโสดาบัน เป็นตัวอย่างของกล้วยๆ

กระผมคิดว่าหลวงพ่อกงมีวิธีเรียนลัด
เป็นพระโสดาบัน?"

ไม่ลัดหรอก ถ้าลัดไม่ถึง รัตตชาตเลย
ถ้าค่อยๆ ไปตรง

"ครับหลวงพ่อกง จะต้องตัดเรื่อง สักกาย
ทิฏฐิ ตอนต้น"

ตอนนี้ เพราะว่าคนเขียนตำราให้เราอ่าน
เขาไม่ได้เป็นพระโสดาบัน

คือตำราที่เราอ่านนี่เขียนผิด

คือ สักกายทิฏฐินี้ถ้าตัดขาดเลยนะเป็น
อรหัตต์ นี่ท่านเขียนมาผิดนี้ ต้องไปดูบาลีตอน
หนึ่ง บาลีที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"พระโสดาบันกับพระสกิทาคามีนี้ เป็น
ผู้มีสมาธิเล็กน้อย เป็นผู้มึนปัญญาเล็กน้อย แต่
ทรงศีล ๕ บริสุทธี"

เท่านั้นเอง ไซ้ใหม่

แล้วก็อีกตอนหนึ่ง ท่านตรัสว่า

พระโสดาบัน เป็นผู้ทรง อริศีล

พระโสดาบัน กับ พระสกิทาคามี เป็น
ผู้ทรง อริศีล

พระอนาคามี ผู้ทรง อริจิต

พระอรหัตต์ ผู้ทรง อริปัญญา

ถ้าตรงนี้ ส่องตอนนี้ชัด

การตัดสักกายทิฏฐินี้ตัดได้เบาๆ เป็นพระ
โสดาบัน

ละเอียดดีอีกเป็นพระสกิทาคามี

ละเอียดมากเป็นพระอนาคามี

ตัดได้หมดเป็นพระอรหัตต์

เขาตัดตัวเดียวกิเลส

นี่คนที่ท่านเขียนตำราให้เราอ่านบอกว่า

ตัดขาดเลย เสร็จเลย พัง!

ที่เราไม่ได้กันก็ตรงนี้

องค์ของพระโสดาบัน

แล้วเราก็ไปดูองค์พระโสดาบัน

คำว่า "องค์" นี้ก็หมายความว่าคนที่เป็นพระ
โสดาบันแล้ว เขาจะทรงปฏิบัติตามนั้นนะ คือ
องค์ของพระโสดาบันมีสามประการ คือ

๑. **เคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระอริยสงฆ์จริง**

๒. **มีศีล ๕ บริสุทธิ์จริง**

๓. **แล้วต้องการพระนิพพานเป็นอารมณ์**

เท่านี้เอง พระโสดาบัน พระสกิทาคามี
คือชาวบ้านชั้นดี จะทรงข้อสำคัญที่สุดก็ศีล ๕
บริสุทธิ์ ทว่าถ้ามีศีล ๕ บริสุทธิ์ มีความเคารพ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริงๆ ถ้าจิตไม่
มุ่งพระนิพพานเขาก็ไม่ใช่พระโสดาบันนะ

"ต้องมีคำว่าถึงพระนิพพาน"

ใช่ จิตจับพระนิพพานจุดเดียว

ถ้าไม่มุ่งพระนิพพานจุดเดียวก็ถือว่าเป็น
ผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์ ยังไม่แน่ ยังเป็น
อนิยตบุคคล (บุคคลที่ไม่แน่นอน) อยู่ แล้วจิต
ก็ปักมั่นโดยเฉพาะ ว่าเราต้องการจุดเดียวคือ
พระนิพพาน อันนี้คือเรื่องพระโสดาบันและพระ
สกิทาคามี นี่เขาเป็นไม่ยาก

การตัดสักกายทิฏฐิ

ที่นี้คนที่เขียนให้เราอ่านนะซี ท่านว่า
เตลิตเปิดเปิงไปเลย ขึ้นต้นก็ **สังโยชน์ ๑๐**

**พระโสดาบัน พระสกิทาคามี นี่ตัด
สังโยชน์ ๓** คือ

(๑) **สักกายทิฏฐิ**

(๒) **วิจิกิจฉา**

(๓) **สีลัพพตปรามาส**

ฟังเลย **สักกายทิฏฐิ** ตัวเดียวก็ฟัง
ที่นี้ถ้าไปดูที่ **พระสารีบุตร** แนะนำพระที่
จะเข้าไปอยู่ป่า ไซ้ใหม่

พระไปฟังและไปเรียนกรรมฐานจากพระ
พุทธเจ้า เวลาเข้าป่าพระพุทธเจ้าถามว่า

"ไปลา **สารีบุตร** แล้วหรือยัง?"

พระก็บอก "ยัง"

พระพุทธเจ้าบอกว่า

"ถ้าอย่างนั้นไปลา **สารีบุตร** ก่อน"

ไปถึง **พระสารีบุตร พระสารีบุตร**
ก็อธิบายถึงวิธีปฏิบัติตามสมควร พระพวกนั้น
โดยมาก **พระสารีบุตร** ท่านสอนท่านก็มุ่งจุดเดียว
คืออรหัตต์ คนปฏิบัติตนให้เข้าถึงอรหัตต์ผล ก็คือ
ของไม่ยากจริงๆ ถ้าแบบนี้

ตัดสักกายทิฏฐิแบบพระโสดาบัน

พระก็เลยถามว่า "ในเมื่อผมเป็นปุถุชนอยู่
ผมต้องการเป็นพระโสดาบัน ผมจะอย่างไร?"

ท่านก็บอก "ขอให้ตัด **สักกายทิฏฐิ** คือ
ชั้น ๕ เห็นว่า **รูป เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ** มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีใน
ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่มีในเรา ถ้าคุณตัดได้แบบ
เบาๆ คุณก็เป็นพระโสดาบัน"

ที่นี้ท่านก็ถามต่อไปว่า

"แล้วถ้าเป็นพระโสดาบันแล้วจะเป็นพระ
สกิทาคามีต้องอย่างไร?"

ท่านบอก "พิจารณาแบบนั้นแหละ จิตละ
เอียดอีกหน่อยก็เป็นพระสกิทาคามี เป็นพระ
อนาคามี เป็นพระอรหัตต์ พอตัดเสียหมดก็เป็น

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

อรหันต์"

ใช้ไหม พุดไปก็ซ้ำ พระพวกนั้นก็ดี ถ้าม
ถึงข้อที่ ๕ ข้อที่ ๕ ถ้ามว่า

"เป็นอรหันต์แล้วไม่ต้องทำอะไรเลยใช้
ไหม"

นี่คนขี้เกียจ พระสารีบุตร บอก

"ไม่ใช่ พระอรหันต์ทำมากกว่า ทว่า
ทำเพื่อจิตอยู่เป็นสุข"

คือว่าพระอรหันต์ตัวท่านขยันมากกว่า
คนที่ขี้เกียจ ท่านใคร่ครวญอยู่เสมอ เพราะ
จิตสบาย

ไอ้ ชันธ ๕ นี่มันไม่มีการทรงตัว ไม่ใช่
พอเป็นอรหันต์แล้ว ไม่ปวดท้อง ไม่ปวดหัว ไม่

ปวดท้องขึ้น ไม่ใช่ซะ ยังมีทุกอย่าง ใช้ไหม

เวทนา ทุกขเวทนายังมีทุกอย่าง แต่ว่า
ท่านเข้าใจว่าไอ้เวทนานั้นเป็นของธรรมดาของร่าง
กาย ในเมื่อยังมีร่างกายอยู่อย่างนี้คน ถ้ามัน
จะเกิดขึ้น มันเกิดกับร่างกายไม่ใช่กับใจ **ใจ**
ยอมรับนับถือมัน ใช้ไหม ก็เรียกว่า เราต้อง
กินอาหารเป็นของธรรมดา

ถ้าไม่มีอาหารเสียแล้ว อารมณ์ก็ไม่ตอบ
ร่างกายนี้ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าไม่มีร่างกาย
โรคนี้ทั้ง ความเป็นรังของโรค โรคก็ไม่มี
ถ้ามีร่างกายเพียงใดก็ต้องมีโรคเพียงนั้น
โรคก็ต้องมีอยู่ ถือเป็นกฎธรรมดาของมัน จิต
ก็เป็นสุข **สวัสดิ***

อตฺตานํ ทมยนฺติ สุพฺพตา.

"ผู้ประพฤติดี ย่อมฝึกตนอยู่เป็นนิจ"

อตฺตา หเว ชิตํ เสยฺโย.

"ชนะตนนั้นแหละ เป็นดี"

ยทตฺตครหิ ตทกฺกพฺพมาโน.

"ติดตนเองเพราะเหตุใด ไม่ควรทำเหตุนั้น"

สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ.

"ความบริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ เป็นของเฉพาะตัว"

สทฺตอุปสุโต ลียา.

"พึงชวนชวายเป็นเป้าหมายของตน"

นาณญํ นิสฺสาย ชีเวยฺย.

"ไม่พึงอาศัยผู้อื่นยังชีพ"

สนาถา วิหรธ มา อนาถา.

"จงอยู่อย่างมีหลักยึดเหนี่ยวใจ อย่าเป็นคนไร้ที่พึ่ง"

ลพฺภา ปิยา โฉจิตฺเตน ปจฺฉา.

"ตระเตรียมตนให้ดีเสียก่อนแล้ว ต่อไปจะได้สิ่งอันเป็นที่รัก"

ปเรสํ หิ โส วชฺชานิ โอปฺปนาติ ยถาภุสํ อตฺตโน ปน ฉาเทติ กลฺลว กิตฺวา สโร.

"โทษคนอื่นเที่ยวกระจาย เหมือนโปรยเกลบ

แต่โทษตนปิดไว้ เหมือนพรานนกเจ้าเล่ห์แฝงตัวบังกิ้งไม้"

ประวัติหลวงพ่อปาน

ตอนที่ ๑๖

“หลวงพ่อสุนสอนกลีณ ๑๐”

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิสูจน์อักษร : กชกร ใบไม้

เมื่อวานนี้ได้รับหนังสือของวัดเขา
ชายธงวราราม อำเภอตากฟ้า ท่านจดหมาย
มาหา ลงตั้งแต่วันที่ ๖ มาถึงฉันวันที่
๑๙ อ่านของท่านแล้ว ท่านตั้งใจให้ฉันเป็น
อุปัชฌาย์บวชพระพุทธรเจ้า คือไปนั่งปรก
ท่านจะสร้างพระประธาน แล้วก็สร้างพระ

แบบสุโขทัย ขนาด ๕ นิ้ว กับ ๙ นิ้ว
ไว้ให้ชาวบ้านบูชา

ในฎีกาว่าให้สวดลักซิดด้วย ให้ไปรวม
ในงาน ฉันไปไม่ได้ ยังไม่ได้ตอบหนังสือ
เลย

วันนี้จะตอบหนังสือ กว่าหนังสือจะถึง
ก็น่ากลัวงานจะเสร็จไปแล้ว ไปรษณีย์ของ
เรานี้น่ากลัวจะช้ามากเกินไป

แต่วัดเขาชายธงมาถึงวัดท่าซุงนี้ระยะ
ทางก็ราวๆ ๓๐ กม.เศษๆ เอ้า ๔๐-๕๐
กม. เป็นอย่างมาก

นี่เดินทางตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่
๑๙ นี่หมดเวลาไป ๑๓ วัน เดินไกล
มาก เดินด้วยเท้ายังถึงเร็วกว่า

ที่ท่านนิมนต์ให้ไปนี่ถ้าคิดว่าว่างก็คง
ไม่ไป เรื่องนิมนต์เวลานี้รับยาก ใครนิมนต์
ยาก ไม่ค่อยจะรับ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนิมนต์ให้ไป
เป็นอุปัชฌาย์บวชพระพุทธรเจ้า ถ้าบวชองค์
ใหญ่เห็นจะเอา คือบวชพระประธาน บวช
องค์ ๕ นิ้วกับ ๙ นิ้วนี้ไม่เห็นด้วย

เพราะสร้างพระแบบนี้แล้วก็ขายกัน
สำหรับให้ไปบูชานะ ไ้บูชากับขายมันก็
เหมือนกัน เช้า บูชา ขาย เหมือนกัน

ขายกันก็ตั้งราคาสิ ไซ้ไหมละ ไ้
ศัพท์นี้มันเหมือนกัน จะว่ามันยิ่งหย่อนกว่า
กันนั้นไม่ได้

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

อย่างคำว่าเสวยของพระราชาก็แล้ว
ก็รับประทาน ทาน กิน เจียะ ยัดทำ
สวาปาม ก็เป็นอันว่ากินเข้าไปอึดท้องเหมือน
กัน มันมีค่าเสมอกัน เป็นแต่เปลี่ยนศัพท์
ให้แตกต่างกันเท่านั้น

การสร้างพระชายแบบนี้ฉันไม่เห็น
ด้วย ฉันไม่เคยขาย

พระพุทธรูปเล็กๆ ฉันเคยสร้าง สร้าง
ที่ไรชาดทุนทุกที ฉันอยู่วัดบางนมโค สร้าง
พระพุทธรูปราชชนนาถ ๑๐ นิ้ว ทองนะ
ฉันหาของฉันเองนะ ช่างเขาเอาค่าแรงงาน
๒๕๐ บาท ฉันประกาศเท่านั้น มีชาวบ้าน
มารับเท่านั้น ฉันขาดทุนค่าทอง ค่าพาหนะ
ไม่ขาย

หากว่ามาถามว่าทำไมไม่เอากำไร
หันหน้าไปดูลุงพุมิแกชี แกบอกเอาสิเอา
สิ อีขุมนี้จะได้จดลงไปชื่อหนึ่ง ฮี ! กำลัง
หันหน้ามายิ้มแหยบอกว่า ว่าเอากำไรสิ

ที่นี้พูดถึงว่าเอากำไร แต่ทว่าเขาเอา
ไปสร้างถาวรวัตถุ หมายความว่าไปสร้างความ
ดีเป็นศักดิ์ศรีของพระศาสนาฉันก็ดีไป แต่
ทว่ากำไรเอาไปสร้างในทางที่ผิดก็แยเหมือนกัน

อันนี้ไม่ได้ประณามท่านนะ แต่ว่า
ไม่เห็นด้วย

แล้วอีกประการหนึ่ง ในฎีกาท่านบอกว่า
ขอให้ไปร่วมงานและสวดลักชี อ้ายเรื่องสวดๆ
นี่ฉันเห็นว่าเป็นประเพณีมากเกินไป สวด

กันแต่ **อิตติปิ โส** ก็เหลือแหล่แล้ว

ฉันไม่เอาด้วย ต่อไปฉันไม่เอาด้วย
ฉันเหนื่อย เหนื่อยแล้วไม่ได้ประโยชน์แล้วจะ
เอามาทำไม ทำให้มันเหนื่อยทำไม ไม่เอา
ยังไม่ได้ตอบจดหมายเขาไปเลย เมื่อ
วันก่อนมีคนเขามาตั้งให้เป็นอธิบดีกรมตำรวจ
และพร้อมกันวันเดียวกันก็ตั้งให้เป็น พระยา
ยม

เมื่อวานนี้มีคนมาตั้งให้เป็นอุปชฌาย์
บวชพระพุทธรเจ้า แล้วก็ส่งมาทางจดหมาย
นี่ฉันมันก็ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ
วาสนาบารมีมันไม่ใช่เล่นเชียวนะ มันสูงมาก
ขนาดเป็นอุปชฌาย์พระพุทธรเจ้าไม่ใช่เรื่อง
เล็ก ดูพ่อทำกันเถอะ

ต่อไปนี้มาว่ากันถึงเรื่องหลวงพ่อบาน
กันดีกว่า เรื่องอาร์มภพทนีว่าจะไม่ให้มีมัน
ก็อดไม่ได้

ตอนต้นเป็นพระพุทธรูปชานะ พระ
พุทธรูปชานี่ขัดไม่ได้ เพราะเป็นประโยชน์
หากไม่เป็นประโยชน์ท่านก็คงไม่บอกมา

ตัวฉันเองมันเป็นคนบกพร่อง เป็น
คนไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ ฉันเคยบอกแต่ต้น
แล้วว่า ฉันเป็นคนไม่เต็มบาทเต็มสลิ้ง ถ้า
คนเต็มบาทเต็มสลิ้งก็ไม่บกพร่อง

ความดีของลูกหลานพูดไม่หมด
โดนพระคุณเจ้ามาต้อนมานั่งพูดใหม่ ก็เป็น
ความดี ไม่โกรธท่านและไม่คิดอะไรกับท่าน
รู้สึกว่าคุณมีพระคุณสูง เป็นพระคุณล้น

เหลือที่ทรงตกเตือน

เฮ้า..ว่ากันถึงหลวงพ่อบานต่อไป

เมื่อวานเรื่องของหลวงพ่อบานมาจบ
เอาตอนกลืนน้ำ อาโปกลืน ลูกหลานฟัง
ให้ตื่นะ

ที่นี้เรื่องของกลืนจะเล่าอย่างลัดๆ
เพราะอะไร เพราะว่าสมาธิจิตนี้ถ้าเราทำได้
ถึงฌาน ๔ เพียงอย่างเดียว อย่างอื่นอีก
๓๙ กองไม่มีอะไรยากเลย มันเหมือนกัน
เปลี่ยนนิดๆ หน่อยๆ อย่างมากก็
๒-๓ วันเข้าอันดับ ไม่มีอะไรยาก ถ้าชอบ
ใจกองไหนทำกองนั้นให้มันทรงตัว

แล้วก็ฝึกการทรงฌานไว้ให้ดี จะเป็น
กลืนหรืออะไรก็ตาม มาพูดถึงเรื่องกลืน
ก็เหมือนกัน นักปฏิบัติใหม่ๆ บางราย หลาย
รายละ พอพูดถึงกลืนก็ทำตาโต เล่นกลืน
เขียวหรือ เป็นยังงั้นยังงี้ไป ดูท่าทางเป็น
ของอัศจรรย์

ความจริงมันไม่มีอะไรมากมายหรอก
หนาลูกหลานนะ เหมือนกับกรรมฐานทุก
กอง มีคุณค่าเหมือนกัน คือทำจิตให้เป็น
สมาธิเท่านั้น

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้หลายแบบก็
เพราะอัธยาศัยของคน วาสนาบารมีของคนไม่
เสมอกัน ก็บอกวิธีการไว้เท่านั้น ไม่ใช่อะไร
จะวิเศษวิโสเกินกว่ากันหรอก เป็นการทรง
สมาธิ

แต่หากว่ารักจะทำอภิญญาเท่านั้น

แหละ จะต้องใช้กลืนเป็นพื้น แต่ว่าสมาธิ
ก็ไปทรงอยู่ระดับฌาน ๔ เหมือนกัน ไม่
มีอะไรยากเลย

เวลาใครเขาพูดกันถึงเรื่องกลืนเป็น
เรื่องอัศจรรย์ บอกเขาด้วยว่าเคยทำหรือ
เปล่า

คนไม่เคยเห็นผีมันกลัวผีกินพอดี แต่
เห็นผีเสียแล้วไม่มีความรู้สึกอะไร นี่เป็น
เรื่องของธรรมดาณะ เออ..มาว่ากันต่อไป

เมื่อหลวงพ่อบานเพ่งน้ำเป็นแก้ว
ประกายพริกก็จัดเป็นฌาน ๔ บังคับให้
เล็กได้ให้ ใหญ่ได้ ให้สูงได้ต่ำได้

หลวงพ่อสุนท้านั่งอยู่ในกุฏิของท่าน
เวลามาทำท่านไม่ได้มานั่งคุยกันอยู่ตลอด
วันหรอกนะ ท่านสอนแล้วท่านก็บอกให้ไป
ทำเอาเอง

ลูกหลานที่รักจำให้ตื่นะ แบบฉบับ
ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เวลา
ท่านสอนแล้วไม่ใช่ท่านไปนั่งคุมกันทุกวี่ทุก
วัน คอยจี้คอยไซ ไม่ใช่อย่างนั้น

ลูกศิษย์ลูกหาเขาได้รับคำสอนแล้วเขา
รับไปทำตามคำสอน เว้นไว้แต่สงสัยตรง
ไหน

ถ้าสงสัยตรงไหนเท่านั้นแหละเขาจึง
จะมาถามใหม่เพื่อความแน่ใจ แล้วเกิดอาการ
ขัดข้องอะไรมันเกิดขึ้นมาละก็มาถามใหม่ เพื่อ
ความมั่นใจและเพื่อความโปร่งใส จะได้ไม่
ขัดข้องในอารมณ์

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เมื่อหลวงพ่อบานท่านซ่อมจนดีแล้ว หลวงพ่อส่นอยู่ที่กุฏิรู้ ท่านรู้ว่าไปแอบไป ทำที่ไหน

ในเมื่อหลวงพ่อส่นท่านทราบ ท่านก็เรียกว่า ปานเอ๊ย... มหาพ่อหน้อยสิ

หลวงพ่อบานก็ห่มจีวรเรียบร้อย พาดสังฆาฏิ ไปถึงแล้วกราบ นี่พระเก่าเขาทำกัน อย่างนี้นะ เดียวนี้พระแบบใหม่ติดฝรั่งหมด

เวลาครูบาอาจารย์เรียกทำเป็นยืนทื่อ เหมือนไม้ท่อน ความเคารพนบนอบก็ไม่ค่อยมีเต็มที

ลุงพุดูว่ายังไง จดลงนรกไป วันนี้เอาบุญขึ้นมาให้ เลยคุ้ยใหญ่ บอกแบบนี้เอาลงนรกไปเลย

ถามว่าก็เขายังไม่ได้ว่าครูบาอาจารย์ เขาณี ยังไม่ได้ดูถูกดูหมิ่นทำไมลงนรก

ว่าไงนะเสียจริยาพระ จริยาของพระเสีย ทำตนไม่เป็นพระตามสมควร เอาลงนรกเลยหรือ

เอา แกบอกเอา อย่างนี้เอา เอาหนักด้วย เพราะอะไร เพราะบวชแล้วทำตนเป็นพระหลอกลวงชาวบ้าน เอาเข้านั้นสิ

ฟังเอาไว้นะลูกหลาน นี่ลุงพุดูแกนั่งอยู่ใกล้ฉัน วันนี้คุยกันถนัด นั่งกันอยู่ใกล้ ติดกันเลย ยิ้มตลอดวัน ใจดี น่ากลัวตอนบ่ายจะไปล้อใครเขาก็ไม่รู้ เยอะหรือ เท่าไรละ เจ็ดถึงแปดร้อย โอ้โฮ ! นี่แกตัดสินความวันหนึ่งนะเจ็ดถึงแปดร้อย

คนเขี้ยวหรือ เขาว่าบางทีมากกว่านั้นก็มี เห็นไหมลูกหลาน นี่ผีคนตายนะไปคอยตาพุดูอยู่ตั้งเจ็ดแปดร้อยคน

ตอนบ่ายวันนี้ตาพุดูจะไปตัดสิน จำไว้ เขาตายให้ตาพุดูตัดสิน ลูกหลานตายอย่าให้ตาพุดูตัดสินนา อย่าผ่านสำนักแกนะว่าไง ไม่ต้องผ่านหรือ เออ..ถ้ามันคิดยังงั้นไม่ต้องผ่านนั้นหรือ เขารับรองๆ

เขาบอกว่าคิดอย่างสมเด็จท่านสั่งไว้ เมื่อก็ ไม่ต้องผ่าน แล้วเขาก็ยิ้มชอบใจ

เขาบอกว่าลูกหลานของท่านมันก็ลูกหลานของผมเหมือนกัน ผมก็ห้วงมันเหมือนกัน เขาวางงั้น

แกห้วงเหมือนกันนะ ที่เกิดขึ้นมาที่นี่แกพูดอย่างนั้นอย่างนั้นเพราะแกห้วงว่าลูกหลานทั้งหลายจะเผลอ จะย่องลงไปในนรกอย่าไปนะ ทำตามพระพุทธเจ้าท่านว่า

ในเมื่อหลวงพ่อบานเข้าไปกราบหลวงพ่อส่นแล้ว หลวงพ่อส่นก็ถามว่า ปานเอ๊ย... กลืนน้ำหรือว่าคาถาดูน้ำของลูกนะได้ดีแล้วใช้ไหม

หลวงพ่อบานก็บอกว่า เห็นเป็นสีแก้ว ขอรับ

หลวงพ่อส่นก็บอกว่า นั้นมันถึงที่สุดแล้วนะลูกนะ แล้วก็หัดทรงเวลาหรือเปล่า หัดตั้งเวลาทรงหรือเปล่า

หลวงพ่อบานว่าหัดตั้ง หัดตั้งเวลา คือเอาเทียนชี้ผิงมา เอาเงินเหรียญไปติด

หรือสตางค์ไปติดไว้ที่ตรงไหนก็ตามที่เขียน แล้วก็จุดเทียน ทำกสิณทรงภาพทรงสมาธิ จับนิมิตนั้นให้ทรงอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่ง เทียนนั้นไหม้มาถึงสตางค์ที่ติดไว้ สตางค์ มันก็หล่น ลงชั้น กิ่ง หรือหล่นลงบนพื้น เก๊กหนึ่งก็แสดงว่าหมดเวลา

นี่หลวงพ่อบานท่านทำจนใช้เวลาตั้ง ๔-๕ ชั่วโมง ท่านเก่งมากนะ ไม่ใช่เก่ง น้อย สามารถจะทรงนิมิตไว้ได้ถึง ๔-๕ ชั่วโมงได้ อย่างสบายๆ

หลวงพ่อบานก็บอกว่า ลูกปาน พ่อ รู้แล้วเอ็งนะทรงสมาธิไว้ได้ ถ้ายังไม่ดีพ่อ ไม่เรียกมา เพราะเอ็งมันเป็นคนดีนี่ พ่อ สอนอะไรทำได้ทุกอย่าง

ลูกหลานฟังให้ดีนะ ฟังให้ดี วิธีนี้ นะมันเป็นวิธีทำคนให้มีความกล้าใจ แต่ก็ เป็น ความดีที่เขาทำได้ด้วย หลวงพ่อบานมีวา ทะสละสลวยเหลือเกิน

หลวงพ่อบานบอกว่า หลวงพ่อบาน นี่นะเสียงกังวาน ไพเราะ เสียงชัด ฟัง ชัดมาก เพราะมาก แล้วลีลาการพูดของ ท่านจับใจ

ท่านเลยบอกว่า ปานเอ๊ย... กลืน น้ำนี้นะมีประโยชน์มาก ถ้าเวลาคนไข้เขา มีความร้อนจัด ที่เขาร้อนเขากลุ้มจัดนะ เรา ก็เอากสิณน้ำนี้แหละพ่วงเข้าไป ให้มันเข้าไป อยู่ในร่างกาย โสโลกายเขาไว้ เขาจะมีความเยือกเย็น

นี่เราเป็นหมอมันต้องมีวิชาอย่าง นี้ช่วยคนไข้ละ ไม่อย่างนั้นมันก็แยสิ คนไข้ มันถูกทรมานกันแยะ

แล้วเวลาอากาศร้อนๆ ถ้าเราอยู่ที่ไหน เราร้อนมาก ที่เราไม่มีพัดลมกับเขา สมัย นั้นไม่มีเครื่องปรับอากาศ ถึงมีคงไม่ได้ใช้ เพราะไฟฟ้าไม่มี เราไม่มีพัดลมกะเขา เรา ก็ใช้กสิณน้ำนี้ช่วยบำบัดอากาศเฉพาะที่ เราให้มันเย็น

อย่าไปยุ่งกับชาวบ้านเขา เขาจะหา ว่าเธอवादุดุตริมนุสสรรม ชาวบ้านนะยอม ไม่ค่อยจะมองในแง่ของความดี

แม้แต่พระก็เหมือนกัน พระที่เขาไม่ เอาดีนะ ถ้าพวกเรามีดีเขาก็มักจะกดขี่พวก เรา เขาจะหาว่าพวกเรานี้ทำผิดพระวินัย वाद ชาวบ้าน เอาสิ่งที่ไม่จริงมาवादชาวบ้าน ข้อ นี้ลูกปานจงจำไว้

แล้วนอกจากนี้กสิณน้ำนี้นะ ถ้าที่ไหน ไม่มีน้ำเราต้องการให้มันน้ำก็ได้ ถ้าของอะไร มันแข็งเกินไปเราต้องการให้อ่อนก็อ่อนได้

อย่างเหล็กหรือหิน เหล็กมันแข็ง ท่าน ก็หยิบเหล็กขึ้นมาว่า เหล็กนี้มันแข็งใช่ไหม

หลวงพ่อบานก็บอกว่าใช่ นี่เราจะทำ เหล็กนี้ให้อ่อนก็ได้

แล้วท่านก็ส่งเหล็กให้หลวงพ่อบาน เหล็กอ่อนเหมือนขี้ผึ้ง

หลวงพ่อบานถามว่าทำยังไง

ท่านก็บอกว่าไม่ยากหรอกลูก เวลา

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

หยิบเหล็กขึ้นมาเราก็อธิษฐานว่าขอเหล็กนี้
จงอ่อน จะอ่อนขนาดไหนก็ได้

แล้วก็เอาจิตจับภาพนิมิตของกลืน
แล้วก็คลายนะ แล้วก็อธิษฐานอีกที่ว่า เหล็ก
จงอ่อน แล้วเหล็กมันก็อ่อน จะเป็นหิน
เป็นดินก็เหมือนกัน

แผ่นดินที่ไหนก็ตามที่มันไม่มีน้ำ เรา
ต้องการให้มันน้ำก็ได้

หรือว่าอากาศมันแล้งต้องการให้ฝน
มันตก จะตกตรงนี้ จะตกทั่วโลก จะตก
เฉพาะที่ใด จะมากน้อยเท่าไรเราก็ทำได้ตาม
ความประสงค์

นี่เป็นเรื่องของอาโปกสิณ กลืนน้ำ
นะลูกนะ เราเป็นหมอมีความจำเป็น

แต่สิ่งเหล่านี้ถ้านอกเหนือจากความ
เป็นหมอก็ช่างเถอะ ถ้าอากาศมันร้อนจัดๆ
คนไข้ไม่สบายอยู่แล้วมีอากาศร้อนกลุ่มมาก
หลายๆ คน เราก็ทำอากาศภายในวัดของ
เราให้เยือกเย็น ให้เย็นพอคนไข้สบาย

เท่านี้เราก็ทำได้เป็นการสงเคราะห์
บุคคลให้มีความสุข ถ้าเราให้ความสุขแก่
เขาได้ ความสุขมันก็เกิดแก่เรา นี่มันย่อม
สนองกัน ถ้าเราดำเขาเขาก็ดำเรา เราไหว
เขาเขาก็ไหวเรา ผลมันตอบสนองอย่างนี้
นะ ลูกปานะ

ตอนนี้หลวงพ่อบานท่านบวชแล้วนะ
ลืมบอกไป เวลาหลวงพ่อบานบวชนะ มี
หลวงพ่อบั่น วัดพิบูล มาเป็นคู่สวด หลวง

พ่อบั่น วัดบางปลาหมอ เป็นอุปัชฌาย์ แล้ว
คู่สวดอีกคนไม่ทราบว่าเป็นใคร ไม่ได้ถาม
ท่าน จะเป็นหลวงพ่อบั่น วัดบ้านแพน
หรือยัง ไม่ทราบ องค์กรนี้เก่งไม่น้อย

สององค์ที่ว่่านี่เก่งขนาดหนักเหมือน
กัน เรียกว่าหลวงพ่อบั่นท่านคัดเอาพระ
แบบฉบับของท่านมาคู่กับท่าน ถ้าไม่ค่อย
จะเหมือนกันท่านไม่ค่อยเอา

หลวงพ่อบานก็เหมือนกัน พระ
นอกรีตนอกรอยนี้ท่านไม่ค่อยเอาด้วย
เหมือนกัน ท่านผ่านไปผ่านมาเสีย

ตอนนี้ท่านถามหลวงพ่อบาน บอก
ปาน... อยากจะดูฝนตกไหมลูก

หลวงพ่อบานบอกว่าอยากดู อยาก
ดูน้ำเกิดในแผ่นดินไหม

หลวงพ่อบานก็บอกว่าอยากดู
ออกไปลานวัดด้วยกัน ก็พากันไป
ที่ป่าช้า พอพากันไปถึงป่าช้าแล้วหลวงพ่อบั่น
ก็บอกตรงนี้น้ำแห้งนะ เดี่ยวพ่อบั่นจะทำ
ให้มันน้ำ

พ่อบั่นชี้ลงไปเท่านั้นตรงนั้นปรากฏ
ว่ามีน้ำท่วมขึ้นมาทันที

แล้วหลวงพ่อบั่นท่านบอก ประเดี๋ยว
พ่อบั่นจะให้ฝนตกตรงนี้ วัดพื้นที่กว้าง ๒
วา ยาว ๒ วา ฝนจะตกเฉพาะตรงนั้น

พ่อบั่นบอกแล้วก็แหงนขึ้นไป
บนอากาศ แล้วก็ก้มหน้า เท่านี้ฝนตกเลย
นี่เป็นเรื่องน้ำเรื่องฝนปรากฏ ความ

เยือกเย็นทำได้ ท่านก็เลยบอกให้หลวงพ่อบานทำบ้าง

แล้วท่านบอกหลวงพ่อบานว่า ถ้าเอ็งจะให้ฝนตกอย่าให้เลยป่าช้าไปนะ ชาวบ้านเขากำลังทำไร่ไถนาเขาจะลำบาก เอาเฉพาะในเขตของเรา ลองทำสิ

หลวงพ่อบานก็ตั้งท่าทำบ้าง อริษฐานว่าขอฝนจงตกภายในบริเวณป่าช้าให้เป็นเม็ดใหญ่ ตกประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วก็เข้าสมาธิแล้วคลายสมาธิมาอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง

เท่านี้ท่านบอกว่าปรากฏว่าฝนตกขนาดหนัก เม็ดใหญ่ๆ ไม่มีลมเลย แดดจ้า ตกเฉพาะในป่าช้า

เมื่อฝนตกเต็มที่แล้วปรากฏว่าหลวงพ่อบานเปียกหมดทั้งตัว ทั้งสบง จีวร สังฆาฏิ ไม่เหลือ ก็ต้องนั่งอยู่อย่างนั้น จนกว่าฝนจะหาย จนกว่าจะหมดเวลา เพราะเป็นการพิสูจน์กันนี้

เมื่อฝนหายหมดแล้วปรากฏว่าหลวงพ่อบานเปียกทั้งตัว หลวงพ่อสุ่นไม่เปียก หลวงพ่อสุ่นไม่มีอะไรจะเปียก ตัวแห้งเกร่ง

หลวงพ่อบานแปลกใจถามว่า หลวงพ่อขอรับ หลวงพ่อทำไมจึงไม่เปียก

ท่านบอกว่าก็คุณมันทำฝนตกได้ แต่ว่าคุณเองไม่สามารถจะป้องกันฝนไม่ให้เปียกตัวได้ วิชชาอย่างนี้คุณยังไม่มี อย่างนี้เขาเรียกกันว่า **วาโยกสิณ**

เวลาที่คุณทำให้ฝนตก ฉันก็บันดาล

ให้เกิดลมเฉพาะบริเวณร่างกายของฉันปิดน้ำฝนไปเสีย ไม่ให้มาถูกตัวฉัน เอาแค่ตัวฉันห่างไป ๒ ศอก อริษฐานเท่านั้น เพลลวงวัตถุสิ วัตถุว่ามันห่างตัวฉันไปเท่าใด ดินมันแห้ง

หลวงพ่อบานก็กะประมาณว่าประมาณ ๒ ศอก

ท่านก็บอกว่า ปาน วาโยกสิณมีความสำคัญต่อคนไข้มาก ถ้าเราจะเป็นหมอ

ตามธรรมดาคนไข้เนี่ยะ เมื่อเป็นไข้ไม่สบายแล้วเดินเหินไม่ค่อยถนัด เดินเหินไม่สะดวก บางที่ต้องเข้าปีกประคองกัน

เพราะความป่วยไข้ไม่สบายมันเป็นทุกขเวทนาอย่างหนัก ถ้าหากว่าเราเป็นหมอ

ถ้าเรารักษาคนไข้แบบนั้นเราก็ลำบาก เวลาจะลุกก็ต้องประคองลุก เวลาจะนั่งก็ต้องประคองนั่ง เวลาจะเดินก็ต้องประคองเดิน

เราก็เอาวาโยกสิณช่วย เวลาคนไข้เขาไม่มีกำลัง เดินไม่ค่อยไหว เราก็ใช้วาโยกสิณเข้าช่วย

วาโยกสิณนี้จะสามารถทำคนไข้ให้เดินได้คล่อง ลุกคล่อง นั่งคล่อง ทำอะไรคล่องๆ ได้ เรียกว่าเราต้องใช้กำลังทางใจของเราช่วย วาโยกสิณก็คืออำนาจทางใจ หรือว่าฤทธิ์ทางใจนั่นเอง

หลวงพ่อบานชอบใจ แล้วท่านบอกต่อไปว่าวาโยกสิณนี้ไม่ได้ใช้แต่คนไข้อย่างเดียว

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เวลาฝนมันจะตกมาเราก็ให้ลมหอบ
ฝนไปตกที่อื่นเสียก็ได้ นี่เราห้ามฝนได้ หรือ
ว่าอะไรจะปรากฏขึ้น เราใช้ลมหอบไปทิ้ง
เสียก็ได้

และยิ่งไปกว่านั้น เราสามารถจะใช้
วายุกลินบันดาลให้ร่างกายของเราเป็นร่าง
กายเบา แล้วร่างกายของเราจะลอยไป คือ
เหาะไปลงตรงไหนก็ได้ ไปซำก็ได้ จะไป
เร็วก็ได้

หลวงพ่อบานท่านบอกว่านี่กอยากได้
ขึ้นมาทันที ยิ่งหมอนิดก็ชอบใจสินะ หมอ
นิดก็ชอบเหมือนกันนี่นา

ความจริงฉันก็ชอบ ถ้าไม่ถูกห้าม
เอาเสียนานแล้ว เพียงตั้งท่าทดลองจะซ่อม
เท่านั้นแหละถูกตวาด แต่หมอนิดนี้ยังไม่
อยู่ในเกณฑ์นั้นนะ ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ถูก
ตวาด ยังมีสิทธิ์ทำได้

ว่าไงลุงพุฒิ อ้อ..ยังงั้นหรือ ท่านบอก
ว่าหมอนิดมันเพลินหมอ ให้มันเล่นหมอ
ไปก่อนเถอะ ท่านว่ายังงั้นนะ ลุงพุฒิเขา
ว่ายังงั้น บอกให้มันเล่นวิชาหมอไปก่อน
ค่อยๆ ไปแล้วทีหลังมันจะดีเอง

หลวงพ่อบานท่านเกิดความสนใจก็
ขอเรียนกับหลวงพ่อสุน หลวงพ่อสุนก็บอกว่า
มันเป็นของไม่ยาก กลืนนะถ้าเราได้อย่าง
ใดอย่างหนึ่ง อีก ๔ อย่างมันได้ไม่ยาก
เลย มันของเหมือนกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอเป่ากุญแจหลุด

เก่งมาแล้ว แค่ว่ากุญแจก็หลุด อันนี้สมาธิ
สูงมาก แล้วได้อนุสติ แล้วได้ปีตกลิน
คือกลืนสีเหลือง เป็นพระพุทธรูปองค์
เหลืองๆ ได้มาแล้ว เพราะนั่นเป็นการทรง
ฌาน ๔ เราได้ฌาน ๔ แล้ว เราจึงทำกลืน
อย่างอื่นได้คล่อง

ที่นี่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอตั้งเวลา
รักษานิมิตได้เป็นชั่วโมงๆ แบบนี้กลืนอีก
๔ กองเป็นของไม่ยาก ฉันจะสอนให้เอา
กันเดี๋ยวนี้เลย

การขึ้นการบูชาทำกันคราวเดียว ต่อ
ไปเธอก็บูชาของเธอเองที่หน้าพระพุทธรูปก็
แล้วกัน

ท่านก็ชี้ให้ดูกิ่งไม้มันไหวๆ อาการ
ของกิ่งไม้ไหว อาการของกิ่งไม้ไหวเป็นอาการ
ของลมพัด จับภาพนั้นไว้ในใจให้เกิดนิมิต
ตามเดิม

เรียกว่าทำตามแบบฉบับเดียวกับ
กลืนน้ำที่ทำมาแล้ว จับภาพอาการไวนั้น
ให้ปรากฏแก่ใจจนกระทั่งเกิดนิมิตขึ้น นิมิต
ก็เป็นภาพประกายพริ้ว เห็นอาการไหวตัว
ได้ทั่ว เห็นลมพัดไปได้ทั่วโลก

เพียงเท่านี้ หลวงพ่อบานบอกว่าท่าน
ทำเท่านั้นแหละ อาการอย่างนี้ทำแล้ว ๓ วัน
หลับตาลงไปหรือลืมตาก็ดีเห็นกระแสลมพัด
แบบสบาย

เวลารวมกำลังจิตเห็นกระแสลมพัด
อยู่ในอากาศ บางทีแม้แต่อารมณ์นี้ไม่ปรากฏ

แก้ตัวเลยก็ยังเห็นว่ามันไหลอยู่ ยังมีอาการของลมเคลื่อนอยู่

แต่คนเราขาดสติสัมปชัญญะ ยังมีสติสัมปชัญญะน้อย ยังไม่รู้ว่าอาการของลมไหลอยู่ในอากาศ

ลมหายใจในร่างกายท่านบอกว่าเห็นชัด เห็นชัดมากคล้ายๆ กับน้ำไหลขึ้นไหลลง ลมเข้าลมออกจากร่างกายมันไหลไปถึงไหนแล้ว ร่างกายมีลมพัดไปถึงไหน เห็นชัด

การได้กลิ่นแบบนี้ แล้วก็การเพ่งดูภาพลมมันละเอียด มันก็กลายเป็นทิพจักขุญาณไปด้วย แต่ก็ยังไม่ใช้ตัวแท้

ท่านบอกว่าท่านทำได้ ๓ วัน หลวงพ่อสุนทรก็เรียกเข้าไป พอเรียกเข้าไปก็บอกว่า ปานเอ๊ย... เอ็งมันได้แล้วนี่ลูก เห็นไหม มันของไม่ยากหรอกนา

ลูกหลานที่รัก เป็นของไม่ยาก แต่ว่าถ้าเราไม่รักกันเท่านั้น เราจะทำไม่ได้

ต่อไปท่านก็สั่งให้ทำลมไปปรากฏ มันก็เป็นของไม่ยากอะไร จะทำให้มันพัดเท่าไรก็ได้

แล้วต่อไปท่านก็สั่งว่าทำตัวให้ลอย อธิษฐานให้ตัวลอย จากตรงนี้ไปลงตรงโน้น จากตรงไหนไปลงตรงไหน

หลวงพ่อบานก็ทำได้ตามความประสงค์ ขนาดที่ท่านบอกว่าอยากจะมาเที่ยวบางกอก กรุงเทพฯ นี่นะ นครหลวงอะไรละ กรุงเทพฯ

ธนบุรีนี่นะ กรุงเทพฯ สมัยนั้นเขาเรียกว่าบางกอก

บอกว่าวันหนึ่งฉันนั่งอยู่หน้าสะพาน สะพานท่าน้ำ นึกอยากจะมาเที่ยวบางกอก พอนึกในใจก็นึกถึงวาโยกลืน ไร่ร้าง ภายมันก็มีบ่อมาลงที่สนามหลวงพอดี ตั้งใจว่าจะลงที่สนามหลวงก็มาถึงบางกอกได้ เดินเที่ยวเสียพักหนึ่ง

แล้วเวลาจะกลับก็ไปที่ลับๆ นึกถึงวาโยกลืนขึ้นมามันก็กลับมาถึงที่สะพานตามเดิม

แต่ว่าการเที่ยวอย่างนั้นจะพ้นสายตาของหลวงพ่อบานก็ทำไม่ได้ หลวงพ่อบานท่านจำวัดอยู่ในกุฏิ ท่านรู้

พอกลับมาอาบน้ำขึ้นไปแล้ว ท่านถามว่า ปาน... วันนี้ไปเที่ยวบางกอกมาอะไร ไปซื้ออะไรมาบ้างล่ะลูก

หลวงพ่อบานบอกไม่ได้ซื้ออะไรหรอก ท่านก็เลยสั่งว่าทำได้นะลูกนะ อย่าให้ชาวบ้านเขาเห็นนะ การแสดงฤทธิ์จึงอย่าให้ ชาวบ้านเขาเห็น ถ้าชาวบ้านเขาเห็นเป็นโทษตามที่พระพุทธเจ้าทรงห้าม

นับตั้งแต่นี้ต่อไปถ้ามีคนใช้มานะ ถ้าคนใช้เขาไม่แข็งแรงหรือคนใช้เขามีความเดือดร้อน จะให้ปานช่วย

คุณปาน คุณจงซ่อมไว้นะในระหว่างที่พ่อยังมีชีวิตอยู่

ท่านก็บอกว่า ถ้าคนใช้เขามีความหนาว

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ก็ต้องเอาไฟช่วย วิธีจะใช้ไฟช่วยทางใจนี้ เขาเรียกว่า **เตโชกสิณ** นี่มันเป็นวิชาหมอนะปานะ แต่สิ่งที่มันได้เป็นกำไรนี่ก็เป็นส่วนอื่นต่างหาก

เป็นผลกำไรนอกจากการใช้ทางหมอน ท่านฉลาด ท่านเห็นว่าหลวงพ่อบานชอบหมอน ท่านก็เลยยกเรื่องของหมอนขึ้นเป็นบรรทัดฐาน

ท่านบอกว่าถ้าคนไข้เขามีความหนาว ลั่นสะท้าน ผ้าห่มก็ผืนมันก็ไม่พอ เราก็ต้องใช้ไฟช่วย ตอนนี้นั่นท่านให้ฝึก **เตโชกสิณ**

เตโชกสิณนี่ก็นอกจากจะทำแสงสว่างให้ปรากฏ ที่ไหนเป็นที่มืดก็ทำให้ที่นั่นสว่างได้ ที่ไหนมันรกเราจะเผาที่ไหนแค่นั้นก็ได้

ใครเขามีความเย็นเราจะให้ร้อนก็ได้ ที่อยู่สบายๆ จะให้ตื่นร้อนโครมครามก็ได้ นี่อำนาจไฟมีประการใด เตโชกสิณก็ทำได้ อย่างนั้น

จะให้ไฟลุกในอากาศ ไฟลุกในน้ำ ในที่ไหนก็ได้ทั้งหมด นี่เป็นเรื่องของไฟ แล้วหลวงพ่อบานท่านก็ทำได้

เมื่อทำได้เสร็จเรียบร้อยแล้วหลวงพ่อบานท่านก็บอกว่า ตามธรรมดาคนไข้มีร่างกายไม่แข็งแรง เมื่อร่างกายเขาไม่แข็งแรงเราเป็นหมอเนี่ยเราก็ต้องช่วยเขาให้แข็งแรงให้ได้

ตอนนี้เราก็ต้องเล่น **ปฐวีกสิณ** คือ

ทำร่างกาย เพราะดินนะมันแข็ง

ปฐวีแปลว่าดิน

ดินนะมันแข็ง ของอ่อนเราทำให้แข็งได้ ร่างกายคนอ่อนแอเราทำให้แข็งได้ เข้มแข็งขึ้นมา แล้วต้องการจะให้ว่องไวก็ใช้ลมช่วย ถ้าเขาร้อนเราต้องเอาน้ำช่วย ถ้าเขาเย็นเกินไป เขาหนาวเกินไป เราก็เอาไฟช่วย นี่หมอสั่งอย่างนี้ให้ได้นะ

ถ้าหมอสั่งความรู้ขนาดนี้ไม่ได้ละก็มันเป็นหมอกันไม่ได้หรอก มันไม่ช่วยเขาได้จริงๆ การรักษาโรคแบบเดาๆ ปล่อยไปตามมยถากรรมนี่มันใช้ไม่ได้

แต่การรักษาโรคนี้ก็ได้อย่างเดียว ทำให้คลายทุกขเวทนา หรือทำให้ทุกขเวทณาลีนไป แต่ว่าเราเนี่ยจะไปบังคับไม่ให้คนตายนะไม่ได้

ตรงนี้ต้องจำไว้เนาะว่าคนตายบังคับไม่ได้ ถ้าเขาจะตายเราห้ามไม่ได้ หมอเป็นฝ่ายระงับทุกขเวทนาเท่านั้น นี่เป็นวาทะของท่าน

แล้วหลวงพ่อบานก็เรียน เรียนปฐวีกสิณ เรียนดิน แบบฉบับในการเรียนมีอยู่ในคู่มือพระกรรมฐานแล้ว พอทำได้แล้ว

หลวงพ่อบานก็สั่งให้ฝึกทำของอ่อนให้เป็นของแข็ง ดินนี้มีสภาพทำของอ่อนให้เป็นของแข็ง เอาน้ำใส่ขึ้นมา ให้อธิษฐานน้ำในขันให้เป็นน้ำแข็ง เอาน้ำจุ่มลงไปมัน

ก็แข็ง ตะปุดตกก็ไม่ลง

ท่านก็สั่งว่า อย่างนั้นนอกจากจะทำน้ำในตุ่มให้แข็ง หรือว่าน้ำในขันให้แข็ง อธิษฐานให้คนไข้แข็งแรงก็ได้

นอกจากนั้นเรายังทำน้ำในแม่น้ำในมหาสมุทรให้แข็งก็ได้ แต่น้ำในแม่น้ำในมหาสมุทร

ถ้าจะให้แข็งจงอย่าให้แข็งทั่วบริเวณ การสัจจะเขาจะลำบาก เป็นโทษ

ถ้าเราไปไหนไม่มีเรือข้ามฟาก เราอธิษฐานว่าเท้าของเราที่เหยียบลงไปถูกน้ำ ตรงไหนขอให้น้ำตรงนั้นจงแข็ง เท่านั้นเราก็จะเดินข้ามแม่น้ำได้ตามสบาย

พูดแล้วท่านก็พา หลวงพ่อปานเดินไปทำน้ำ แล้วให้ตั้งใจอธิษฐานให้ดี พอตั้งใจอธิษฐานให้ดีก็ให้หลวงพ่อปานเดินไปอธิษฐานว่า

เท่านั้นเหยียบลงไปตรงไหน ขอให้ น้ำตรงนั้นแข็งเหมือนดิน อันนี้ต้องเพ่งปลุ่วกถินไว้ก่อน

หลวงพ่อปานก็เดินเล่นข้ามฟากเดินเล่นในแม่น้ำอย่างสบายๆ เวลานั้นปลอดคนนะเพราะเป็นเวลาค่ำแล้ว

ต่อมาหลวงพ่อสุ่นก็บอกว่า เรายังงี้ก็แล้วกัน อากาศนี้เราก็ทำให้แข็งได้ แล้วก็เดินไปบนอากาศได้ ถ้าเราไม่ใช่วโยกลิน เราไม่รีบเหาะก็ไปไม่ได้เร็ว ไปตามกำลังอาการเดินของเรา

หากเราใช้วโยกลินเรียกว่าเหาะก็ไปเร็ว ทีนี้เราจะเดินไปบนอากาศ เอ้า..ปานเธอจงอธิษฐานขอให้อากาศทุกจุดที่เท้าเราจะเหยียบลงไปจงแข็งเหมือนดิน

แล้วหลวงพ่อปานก็อธิษฐานจิตตามนั้น ยกนิมิตกลืนขึ้นแล้วอธิษฐานจิตว่าขอให้อากาศทุกจุดที่ข้าพเจ้าย่างเหยียบไปจงแข็งเหมือนดิน

อธิษฐานแล้วก็คลายสมาธิจากฌานออกมาถึงอุปจารสมาธิ เมื่อถึงอุปจารสมาธิแล้วก็เหยียบขึ้นบนอากาศเดินสบาย เดินได้แบบสบายๆ ท่านบอกว่ามันสบายเหลือเกิน พอเสร็จแล้วหลวงพ่อสุ่นก็เรียกกลับมา

วากถินทั้งหมดนี้ได้แล้วต้องซักซ้อม อยู่เสมอ อย่าปล่อยอารมณ์ อย่าทะนงว่ามันดีแล้ว มันจะเสื่อม ถ้าเราไม่ใช่แล้วมันจะเสื่อม

ความปรารถนาในรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสก็ดี ความโกรธ ความพยาบาทก็ดี การสงสัยในคุณพระรัตนตรัยก็ดี อารมณ์จิตที่คิดนอกกริตนอกรอยก็ตาม นอกจากความเป็นพระจงอย่ามีในจิตของเธอ

คิดอย่างเดียวว่า **"นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คะเหตวา"**
การที่เราบวชนี้เราทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน

ถึงแม้ว่าเธอจะปรารถนาพระโพธิญาณก็ตาม ก็มุ่งพระนิพพานเหมือนกัน เอา

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

จิตจับพระนิพพานเป็นปัจจัย แล้วก็ทำทุกอย่างๆ ที่อธิษฐานไว้เพื่อพระนิพพาน คราวนี้วิชาหมอที่เจ้าเรียนนี้มันยังไม่จบ มันยังไม่จบนะลูกปานนะ มันยังมีอยู่อีก

คือว่าคนไข้ที่เราการรักษาโรคกะเราเนี่ย เราต้องตรวจโรคเขาเนาะ โรคนี้เราต้องตรวจ ถ้าเราไม่รู้ว่าเขาเป็นโรคอะไรละก็มันก็เสร็จกันเท่านั้น

วิชาเสกหมากนี่เป็นการตรวจแบบเบาๆ ต่อไปถ้าหากว่าเราสงสัยเราก็อำนาจกายของคนไข้ให้เป็นอากาศ ให้มันเป็นช่องว่าง

แล้วอธิษฐานให้ตัวโรคจงปรากฏ แล้วเราก็อำนาจของเราให้สว่าง มองเห็นโรคได้ชัด โรคที่มันเป็นจริงๆ นะมันเป็นตรงไหน อาการมันเป็นยังไง แล้วก็การที่จะรักษาให้หายยังไง

นั่นมันเป็นเรื่องของทิพจักขุญาณ มันมีวิชาอย่างเดียวกันนี้ที่ทำพร้อมกันได้

ต่อจากนั้นไปท่านก็สอนอากาศกลิน ให้หลวงพ่อบานเพ่งอาการว่างของอากาศเอาเข้าแล้ว

ว่าในโลกนี้ไม่มีอะไร มันสลายตัวหมด ว่างหมด ไม่มีหรอก กอไฟ ต้นไม้ ภูเขา เลกา ผู้คนที่เกิดมาปรากฏ บ้านเรือนก็ตาม ในที่สุดมันก็มีอาการพังเหมือนอากาศ

มันมีสภาพว่าง เรียกว่า อากาสนัญญ

จายตนะ เวลาเพ่งภาพภาวนาว่า **"อากาศกลินัง"**

สำหรับกลินดิน เวลาภาวนา ภาวนาปลู่วิกกลินัง

ต่อมาหลวงพ่อบานท่านก็ทำได้ ไม่เกิน ๓ วัน ท่านบอกว่าไม่เกิน ๓ วัน หรอกคุณเอ๋ย มันเหมือนกัน ของมันเหมือนกัน เปลี่ยนแต่วิธีการนิดเดียว ใช้อารมณ์เหมือนกัน มันจะไปยากอะไร วันแรกก็จะได้เสียแล้ว ท่านว่าอย่างนั้น

ท่านพูดแล้วท่านก็ยิ้ม ยิ้มแล้วก็มองเจ้า ๒ เถรเพื่อนฉัน ท่านก็มองๆ ดูไ้ ๒ คน ท่านบอกว่านี่เขามีวิสัยปัจจัยตามนั้นนะ เขาได้ เขาทำเขาได้ไม่ยาก

แล้วก็หันมาหาฉันว่าเธอนะห้ามนะ ทำได้แต่ทำหมดไม่ได้ ทำได้ไม่เกิน ๗-๘ กอง ครบ ๑๐ ไม่ได้ ถ้าทำได้ละก็ห้ามเล่นฤทธิ์นะ

ท่านบอกว่าเมื่อทำอากาศกลินได้แล้ว หลวงพ่อสุนก็ให้ **อโลกกกลิน** กลินแสงสว่าง

พอได้อาลอกกลินแล้วท่านก็บอกว่าอากาศกลินนี่นะ ถ้าที่ไหนอากาศไม่บริสุทธิ์ เราทำให้อากาศบริสุทธิ์ได้ ที่ไหนมีอะไรเป็นเครื่องปิดบังเราใช้อากาศกลินเป็นเครื่องทำลาย

กำแพงก็ดี หนีบหรืออะไรก็ตามที่เขา มีเครื่องปิดบังอยู่ เราสามารถจะเห็นของ

ในนั้นได้อย่างสบายๆ คือเพิกมันออกไปเสีย

ให้ช่องที่ปิดบังอยู่มันเป็นอากาศไป มันจะว่าง พอความว่างปรากฏ เราก็ใช้อาโลกกลืนแสงสว่างเข้าไปดู แล้วมันจะเห็น

แม้แต่เชื้อโรคที่อยู่ในร่างกายเราก็เห็นเห็นได้ชัด เห็นได้ทุกอย่างตามที่มันมีตามความเป็นจริง

แต่นอกจากนั้น ท่านก็บอกว่า อาโลกกลืนนี่นะ หรือว่าอากาศกลืนก็ดี หรือว่าปฐวีกลืนก็ดี ยังใช้เป็นญาณได้หลายอย่าง

ญาณเครื่องรู้คือ ทิพจักขุญาณ

เราสามารถจะเห็นผี เห็นเทวดา เห็นพรหม เห็นสัตว์นรกได้ทุกอย่าง หรือเห็นอะไรเป็นที่ปกปิดได้

จุตูปปาตญาณ คนที่ตายไปแล้วเกิดที่ไหน แล้วคนและสัตว์ที่มากเกิดนี้มาจากที่ไหน เราก็รู้ได้

เจโตปริยญาณ เราจะสามารถจะรู้วาระน้ำจิตของคนและสัตว์ได้ว่าเขามีสุขหรือมีทุกข์ และก็มีอะไร

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ สามารถจะระลึกถึงชาติต่างๆ ได้

อดีตังสญาณ รู้เรื่องราวในอดีตของคนและสัตว์หรือบ้านเมืองได้ หรือโลกก็ได้

อนาคตังสญาณ รู้เรื่องราวต่อไปก็ได้

ปัจจุปปันนังสญาณ รู้เรื่องราวใน

ปัจจุบัน หรือคนที่อยู่ไกลว่าเวลานี้เขาทำอะไรอยู่ มีความสุขหรือมีความทุกข์ และ

ยถากัมมตาญาณ รู้กฎของกรรม คนเราที่มีความสุขหรือมีความทุกข์ ที่ตายไปแล้วดีหรือชั่ว ที่เกิดมานี้มีความดีหรือความชั่วเป็นอย่างไร เพราะอาศัยกรรมอะไรเป็นปัจจัย กรรมอะไรเป็นต้นเหตุ นี่เราสามารถจะรู้ได้

แล้วหลวงพ่อสุ่นก็สอนให้หลวงพ่อบานฝึกจนหมดครบถ้วนทุกอย่าง

เป็นอันว่ากลืนสำคัญหมด ยังเหลือกลืน ๔ อีก ๔ อย่าง เป็นอันว่าหลวงพ่อสุ่นท่านมีแบบฉบับในการสอนด้วยวิธีล่อใจคน

คือคนชอบวิชาหมอมานั่งก็เอาวิชาหมอเข้าไปสอน แต่ความจริงเอากลืนเข้าไปสอน

ถ้าพูดกันตามหลักแล้วท่านก็สอนไม่ผิด เพราะว่าหมอทางใจนี่นะถ้าไม่ได้กลืนเสียอย่างเดียวไม่มีทางจะช่วยใครได้เลย ช่วยได้ก็ช่วยไม่จริง เป็นการช่วยแบบนั้นแหละ เป็นการช่วยแบบตุ๋นๆ นะ เขาเรียกว่าช่วยแบบตุ๋นๆ ช่วยจริงจังไม่ได้

เอาละสำหรับวันนี้ ขอความสุขสวัสดีพิพัฒน์มงคลสมบุญพรพูนผล จงมีแก่ลูกหลานทุกคนที่รับฟัง **สวัสดี.**

(โปรดติดตามอ่านต่อในฉบับหน้า)

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

คำสอนที่สาขลม

ปี ๒๕๓๓

ตอนที่ ๑๔

(๑๓ พ.ค. ๓๓)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิธีฐานอักษร : กชกร ใบไม้

วันนี้เป็นวันที่สองในการเจริญพระกรรมฐาน สำหรับการเจริญพระกรรมฐาน ก็ขอพูดย้ำ เมื่อวานนี้พูดเรื่องอะไรบ้าง เมื่อวานหลวงพ่อบอกอะไรบ้างว่า จำไม่ได้ เมื่อวานนี้เสียงมันแย

เริ่มต้นด้วยอานาปานุสสติ

ก็ขอเริ่มตอนต้น ตอนต้นก็เหมือนกับตอนปลาย คือ

๑. การใช้อานาปานุสสติ อันนี้มีความจำเป็นมากนะ อานาปานุสสติการรู้ลมหายใจ เข้าหายใจออกนี่ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นตั้งแต่เริ่มต้นยันนิพพาน ไม่มีใครเขาทิ้งกัน

ถ้าหากทิ้งอานาปานุสสติ เราจะรู้สึก ว่าร่างกายมีทุกขเวทนามาก

ถ้าหากเรายึดอานาปานุสสติไว้ ร่างกายจะมีทุกขเวทนาน้อย

ถ้าบังเอิญลมหายใจเข้าออก (อานาปานุสสติ) ถึงฉณาน เราจะไม่มีความรู้สึกใน ทุกขเวทนาของร่างกาย

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสกับพระสารีบุตรว่า พระสารีบุตรนะ ดูก่อนสารีบุตร ตถาคตเองก็เป็นผู้มากในอานาปานุสสติ หมายความว่าทำเป็นประจำเหมือนกัน

ก็รวมความว่าพระพุทธเจ้าเองยังใช้ ถ้าเราไม่ใช้เราก็เก่งกว่าพระพุทธเจ้า

ถ้าเก่งกว่าพระพุทธเจ้าเมื่อไหร่ก็ไปอยู่ กับเทวทัตเมื่อนั้นแหละ

ก็เป็นอันว่า อันดับแรกทุกคนต้องใช้ อานาปานุสสติคือรู้ลมเข้ารู้ลมออก

หลังจากนั้นให้ภาวนาด้วย คำภาวนา นี้ไม่จำกัด จะใช้อะไรก็ได้ตามชอบใจ แต่ว่าทางที่ดีอนุสสติมี ๑๐ อย่าง

อนุสสติ ๑๐

อนุสสติ แปลว่าตามนึกถึง
นึกถึงใน ๑๐ อย่างนี้ อย่างใดอย่าง
หนึ่งเป็นประจำ อย่างนี้ลงนรกไม่ได้

๑. **พุทธานุสสติ** นึกถึงพระพุทธเจ้า
เป็นอารมณ์ ที่เราภาวนาว่า **พุทโธ**

๒. **ธัมมานุสสติ** นึกถึงพระธรรมเป็น
อารมณ์ ที่เราภาวนาว่า **ธัมโม**

๓. **สังฆานุสสติ** นึกถึงพระสงฆ์เป็น
อารมณ์ ที่เราภาวนาว่า **สังโฆ**

๔. **สีลानุสสติ** นึกถึงศีล คิดว่าศีล
มีกัลลิกขาบทเราจะปฏิบัติให้ได้ โดยเฉพาะ
อย่างยั้งศีล ๕

๕. **จาคานุสสติ** นึกถึงทานการบริจาค

๖. **เทวดานุสสติ** นึกถึงความดีของ
เทวดา

ความดีของเทวดาก็หมายความว่า
คนที่ เป็นเทวดาได้ต้องมี **หิริกับโอตตปปะ**
คือธรรม ๒ อย่าง ได้แก่ อายความชั่ว
กลัวความชั่ว

๗. **กายคตานุสสติ** นึกถึงร่างกาย
ว่ามีอาการ ๓๒

๘. **มรณานุสสติ** นึกถึงความตาย

๙. **อุปสมานุสสติ** นึกถึงพระนิพพาน
เป็นอารมณ์

๑๐. **อานาปานุสสติ** นึกถึงลมหายใจ
เข้าออก

ในอนุสสติทั้ง ๑๐ ข้อนี้ ขอให้เลือก

เอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้เป็นประจำ

ถ้าพอใจอย่างไหนมากใช้อย่างนั้นเป็น
ประจำ แต่อย่างอื่นเราจะใช้ด้วยก็ได้เป็น
บางเวลา

แต่ส่วนที่เราจะพึงใช้ทั้ง ๑๐ อย่าง
อย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นประจำอย่าให้
ขาด

คำว่าไม่ขาดก็หมายความว่าเวลาก่อน
จะนอนหรือเวลายามว่างเราคิดเรื่องนี้ ถ้า
มีภาระอย่างอื่นเราก็คิดอย่างอื่นไปตาม
เรื่องตามงานที่เราจะพึงทำ

หรือก่อนจะหลับนึกถึงก่อน ตื่นใหม่ๆ
นึกถึงหน่อยหนึ่ง อย่างนี้เป็นอารมณ์ แสดง
ว่าเรากันอบายภูมิกันได้ นี่ว่ากันตามแบบ
ฉบับนี้นะง่าย ๆ นะ

นะโมตักสะ

ตัวอย่างที่พูดวันนี้ เรื่องนะโมตักสะๆ
จำได้ไหม

เขาบอกว่ามีเจ็กหรือจีนก็ไม่รู้ ผู้ชาย
น่ากลัวจะเจ็ก ไฉนจีนนะเป็นผู้หญิงนะ
(หัวเราะ) แกฆ่าหมูอยู่เป็นปกติ

แล้วต่อมาพอแก่เข้า ก็นึกว่าการฆ่า
สัตว์เป็นของไม่ควร ก็ทำบุญใหญ่ ตั้งใจ
ทำบุญ

เวลาจะใส่บาตร ก่อนจะใส่บาตรก็ยก
มือไหว้พระสงฆ์ แล้วเวลาสวดมนต์ก็ว่า
นะโมตักสะๆ ได้แค่นี้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พอเวลาป่วยจะตายเข้าจริงๆ เวลาแกป่วยแกยังนึกกะโม้ตักสะของแกอยู่นะ

พอดีเห็น **ยมทูต** คือเทวดา ๔ องค์ จะมารับ เพราะเห็นแกเป็นคนน่ารักน่าชังถือใช้ไหม พอ ๔ องค์จะมารับ

พอเห็นเทวดา ๔ องค์เข้าก็นึกขึ้นมาว่า นะโมตักสะๆ เทวดาเปิดเลย

นี่เล่าให้ฟังอย่างนี้เขาเล่าสู่กันมา ถ้าพูดตามเหตุผลนี้ใช้ได้เลย

คำว่า **นะโม ตัสสะ** นะโมแปลว่านมัสการ ตัสสะ แปลว่าพระพุทธเจ้าองค์นั้น

คืออารมณ์แกเป็นกุศล ขณะใดถ้าอารมณ์เป็นกุศล อกุศลก็ถอยลงจากตัวจะต้องไปสวรรค์ก่อน

พระยายมราชสอบสวน

ที่นี้หากเวลานั้นคนของพระยายมคือเทวดา ๔ องค์มารับเนี่ย เทวดา ๔ องค์มารับนี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องตกนรกแน่นอนมันยังไม่แน่นอน

คือยังไม่มีเกณฑ์ที่จะต้องตกนรก เขาต้องไปสอบสวนกันก่อน ไปรอการสอบสวน

ถ้าเวลาสอบสวนจริงๆ พระยายมท่านจะพูดถึงบาปที่เราทำตามความเป็นจริงทุกอย่าง เขารู้หมดไม่ต้องห่วง

แอบคนอื่นนะแอบได้แต่แอบตัวเราเองแอบไม่ได้นะ

ที่นี้ตัวเราเองอาจจะผลอได้ แต่เทวดาท่านไม่ผลอ

ก็เป็นอันว่า บาปทุกอย่างที่เราทำท่านพูดหมด ท่านถามว่าเอ็งทำอย่างนั้นมาใช่ไหมๆ ว่าเรื่อยไป

ถ้าถามไปงวดแรก เราหยุดไม่ตอบก็แสดงว่ายอมรับไม่เถียงนะ

ถ้าเขาถามใหม่ถามอีกเที่ยวหนึ่ง ถ้ายังนิ่งอยู่ก็แสดงว่ายอมรับ

ที่นี้ท่านก็ถามใหม่เป็นเที่ยวที่สาม ถ้ายังนิ่งอยู่ก็แสดงว่ายอมรับว่าบาปจริง

ถ้าไม่บาปจริงนี้เขาต้องค้าน ถ้าค้านคำเดียวจะลงนรกไม่ได้

ที่นี้ต่อมา ท่านก็ถามถึงเรื่องบุญกุศลถามเรื่องบุญกุศลที่เราทำโดยตรง ที่เราทำบางทีเราจำไม่ได้หรอก แต่ท่านจำได้ บัญชีท่านแน่นอน

ถาม ๓ ครั้ง

ท่านถามทุกอย่างโดยถามซ้ำๆ ให้เรานึกถึง ถ้าเรานึกถึงไม่ได้เมื่อเขาถามถึง ๓ ครั้ง ถ้าหากใครไปสำนักพระยายมได้ บางครั้งจะเห็นว่าพระยายมปวดหัวเหมือนกัน

พอถามถึง ๓ ครั้งไม่ตอบว่าทำบุญอย่างไรอย่างหนึ่งไม่ตอบ ลูกขึ้นกระต๊อบ โต๊ะตั้งตั้งโครมคราม อยากจะให้ निकออก

แต่ถ้าถ้า निकไม่ออกจริงๆ ท่านก็ถือว่าต้องเป็นไปตามกฎของกรรม ต้องส่งให้นาย

นิริยบาลเขาเอาไปลงโทษที่นรก

ทีนี้ถ้าบังเอิญเรานึกขึ้นมาได้อย่างใดอย่างหนึ่ง บุญที่เราทำมากแต่มันจะนึกไม่ออกทุกอย่าง พอนึกได้อย่างเดียวเขาจะปล่อยทันที

ตัวอย่างคนตายแล้วฟื้น

ขอเล่ายกตัวอย่างนิดหนึ่งนะ ไม่มีตัวอย่างมันจะวงกันนะ

ตัวอย่างก็เหมือนในสมัยเมื่อฉันอายุ ๑๗ ปี ไม่ใช่ฉันเองนะ พบพระองค์หนึ่ง ท่านบวชประมาณ ๑๐ พรรษา

ถามว่าเขาคุยกันเรื่องธรรมะ ฉันก็ไม่ค่อยรู้ธรรมะธัมโม ท่านพูดให้ฟังเราก็ชอบใจนะ เพราะท่านพูดดี

ท่านพูดธรรมะแล้วก็เปรียบเทียบกับทางโลกให้ฟังอย่างง่ายๆ เราก็เข้าใจ คนฟังก็เข้าใจ

ลงท้ายฉันก็ถามท่านว่า หลวงน้ำจะลึกไหมครับ

ท่านบอกว่า หลวงน้ำตัดสินใจตั้งแต่วันบวชแล้วว่าจะไม่ลึก

ถามว่าเพราะอะไรจึงไม่ลึก

ท่านก็เล่าให้ฟัง แล้วชี้มาที่ฉัน

เมื่อขณะที่อายุ ๑๗-๑๘ ปีตอนนั้น เป็นนักยิงนก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนกกระจาบนี้ยิงมาก นกกระจาบบ้าง นกกระยางบ้าง นกพิราบบ้าง ยิงมาก ปริมาณมากจริงๆ

และก็มาช่วงทำยมี่ไก่ ๒ ตัว ท่านเชือดคอไก่เพื่อแกง เชือดคอแล้วคิดว่าตายเมื่อปล่อยไ้ก็วิ่งไป ก็ไปจับมาเชือดใหม่ เป็นอันว่าวันนั้นไ้วันที่จะมีเรื่องใหญ่ที่ท่านจะบวชไม่ลึก สมัยวัยรุ่นนะ

ท่านบอกว่ามันปวดฟันมีความรู้สึกปวดฟันมาก อยู่ๆ มันก็ปวดเฉยๆ ก็ไปหาหมอเพื่อให้หมอรักษาหรือให้หมอถอนก็พอดีหมอเขายังไม่วาง ยังมีคนไข้อยู่ พี่สาวก็เอาเลือบุให้ที่หน้าห้องของหมอ แล้วก็นอนคอย

ในเวลานั้นเองก็มีท่านผู้ทรงเกียรติ ๔ ท่าน คนใจดี ๔ คนนั่งแดงใส่แดงมา มาถึงก็มารับเอาไป บอกไ้หนูไปกับลุง ไ้หนูก็ว่าง่ายเดินตามลุงไป มันขึ้นกันไม่ได้แล้ว

พยานบาป

พอไปถึงเขตของพระยายมก็ปรากฏว่าเห็นเจ้าไก่ ๒ ตัวที่เชือดคอ มันเที่ยวจิกอะไรกินอยู่แถวนั้น แล้วก็เห็นนกบินว่อนจำได้เลยว่าไ้นกพวกนี้ที่เคยยิงตาย

เขาก็พาไปหาสำนักพระยายม

พระยายมท่านก็ถามตามความเป็นจริง ท่านก็ถามว่าเคยยิงนกและเคยฆ่าไก่ไหม เจ้าไ้ก็วิ่งเข้าไปเลยบอกว่าไ้นี้ใจร้ายมากครับ ฆ่าผม ๒ ครั้ง ๒ หน

ท่านถามว่าฆ่ายังไ้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ไปบอก พอเชือดคอแล้วผมยังไม่ตาย ผมวิ่งไปมันไปจับมาเชือดคอใหม่ ได้ ๑ คดีแล้วนะ

มาคดีที่ ๒ เจ้านกที่บินไปบินมานะ มันบินมารวมตัวกันมาเกาะที่นั่น มันรายงานว่าไอ้ที่นั่นใจร้ายมากยิงพวกผมเป็นปีบ เอาคราวเป็นปีบเลยใช้ไหม

ท่านถามว่าเป็นความจริงไหม

ก็ยอมรับท่านว่าเป็นความจริง

แล้วท่านก็ถามว่าเคยทำบุญอะไรมาบ้างไหม เรื่องทำบุญนะถาม ๓ ครั้งนี้ก็ไม่ออก

ท่านบอกว่า ถ้านี้ก็ไม่ออกก็ขอให้ถือ เป็นไปตามกรรมของคน

นายนิรยบาลก็นำออกไป

พยานบุญ

พอนายนิรยบาลนำออกไปยังไม่ทันจะผ่านประตู ก็มีเต่าตัวหนึ่งคลานเข้ามา ท่านบอกว่า ซ้าก่อนๆ ความดีเขามีอยู่

พระยายมก็เรียกให้กลับมาใหม่ ท่านก็เรียกเต่าเข้ามาถามว่าความดีมีอย่างไร

เต่าก็บอกว่า เมื่อสมัยนั้นขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ วันหนึ่งเขาเดินมาปรากฏพบ กับคนเมา จับเต่าตัวนี้จะไปแกงกิน เขา มาขอซื้อแล้วนำไปปล่อย

ท่านก็ถามเต่าว่ามีอะไรเป็นหลักฐาน

เต่าก็บอกว่า มีชื่อของเขาเป็นหลักฐาน

สลักชื่อที่หน้าอก

พอเขาจับหงายขึ้นมา กลายเป็นชื่อพี่สาว แต่นายบัญญัติเขาละเอียด นายบัญญัติ เขาบอกว่าพี่สาวเป็นคนใช้ให้ไปซื้อ และเป็น คนใช้ให้ไปปล่อย ก็ถือว่าเป็นบุญ

บอกเพียงเท่านี้ พระยายมท่านก็บอกว่า ในเมื่อความดียังมีอยู่ ก็ยังไม่ควรลงนรก

บอกนายนิรยบาลว่าให้ไปก่อน ปล่อย ให้กลับพื้นขึ้นมาใหม่

ที่นี้พอพื้นขึ้นมา ไอ้โรคปวดฟันก็หาย นี่มันมีเรื่องแบบนี้

ให้พระยายมเป็นพยาน

แต่ว่าพวกเรานี้สบายกว่านะ พวกเรา ได้เปรียบกว่า เพราะว่าการอุทิศส่วนกุศล ทุกครั้งเราให้พระยายมเป็นพยาน

ไอ้อย่างนี้อย่าว่าเล่นกันนะ คือเวลา ว่าให้ว่าด้วยความจริงใจ ท่านจะบันทึกไว้ เพราะว่ามีหลายรายแล้วที่ฉันไปเห็นมา

อันนี้เจริญกรรมฐานแล้วคุยกันได้ ไป ยินหาท่าน ปรากฏว่าคนนั้นยังไม่ถึงคิวที่ จะเข้ามาสอบสวน พอดีเขานำไปพอดี

ท่านก็เลยบอกว่าเอาอี ๒ คนนั้นเขา มาก่อน ยังไม่ต้องรอคิว มายืนอยู่เปล่าๆ

พอเข้ามาถึงแล้ว ท่านไม่ได้ซักคนนั้น นี้ ท่านบอกว่าเขาทำบุญแบบนั้น ท่านพูด หมดเลยว่าเขาให้ฉันเป็นพยานไว้

ในเมื่อเขาทำบุญแบบนี้ให้เขาไปรับ

ผลความดีก่อน ไหลออกไปเลย เป็นนางฟ้าไปเลย

อย่างนี้น่าเอาอย่างนะ พอคำใครเขาเสร็จ พอใจสบายก็นึกถึงว่าลุงพรงี้จะไปถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ

ถ้าหลวงพ่อไม่มาก็จะเก็บสตางค์ไว้สัก ๒๐๐ ก่อน เพื่อถวายสังฆทาน (หัวเราะ) ให้ลุงเป็นพยานด้วย น่ากลัวจะได้มากนะ

ก็รวมความว่าถ้าก่อนจะตายถ้าเรานึกถึงความดี ความดีก็จะช่วย

การบูชาพระ ให้ทำเป็นประจำ แล้วก็ทำไปอย่างนี้เรื่อยๆ

ต่อไปในวันหน้า ถ้าถึงเวลานั้นถ้าไม่ได้บูชาพระใจไม่สบาย อย่างนี้ถือว่าเป็นฉนวนในพุทธานุสสติ ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ คือพอถึงเวลาปั๊บบໍต้องบูชาพระ ถ้าไม่บูชาพระ รำคาญใจ ต้องทำ อย่างนี้ท่านถือว่าเป็นฉนวน

ถ้าอย่างนี้ตายแล้วลงนรกไม่ได้ ต้องไปสวรรค์ก่อน

วิธีห็นรกแบบง่าย ๆ

ก็มาพูดกันถึงการห็นรกแบบง่าย ๆ คือ
๑. ใช้วิธีบูชาพระเป็นประจำ การบูชาพระ การสวดมนต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสวดมนต์ก็ไม่ได้มีความจำเป็นต้องสวดมาก แต่ถ้าว่าอะไรไม่ได้มาก ก็ว่า **อิติปิ โสฯ** บทเดียวก็พอ

คือตั้ง **นะโม ๓ จบ** แล้วว่า

พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิฯ

ธมฺมํ สรณัง คัจฉามิฯ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิฯ

แล้วว่า **อิติปิ โสฯ** บทเดียวก็พอ

หลังจากนั้นถ้ามีเวลาติดต่อกันเลย ก็นั่งภาวนาว่า **พุทฺโธ** สัก ๒-๓ นาทีเท่านี้ก็พอแล้ว

ถ้าทำอย่างนี้ทุกวันตามเวลาที่กำหนดไว้ เวลาไหนเป็นเวลาที่เราว่าง เราควรจะมี

การถวายข้าวพระพุทฺธ

และอีกประการหนึ่งถ้าจะให้ยิ่งไปกว่านั้น ก็จัดการถวายอาหารแก่พระพุทฺธรูปทุกวัน

แต่การถวายอาหารนี้ความจริงไม่ใช่การถวายทาน แต่เป็นการบูชา จะเป็นอาหารหวาน อาหารคาวก็ได้ เป็นผลไม้ก็ได้ ให้เป็นประจำวัน

ถ้าถึงเวลาแล้วต้องถวายท่าน ถ้าถึงเวลาไม่ถวายไม่สบายใจ อย่างนี้ก็เป็นฉนวนในพุทธานุสสติด้วย เป็นฉนวนในจาคานุสสติด้วย

ถ้าอย่างนี้ทุกคนเวลาตายลงนรกไม่ได้ นี่เอาแบบเบาๆ กันก่อนนะ คือห็นรกแบบเบาๆ

ทีนี้ต่อมาก็เป็นการห็นรกแบบหนัก เอาแน่นนอน **ก็คือทุกคนตั้งอารมณ์ไว้เพื่อ**

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พระโสดาบัน

ความจริงพระโสดาบันเป็นของไม่หนัก หนักใหม่ ไม่หนักหรือ พระโสดาบันนะ ไม่หนัก เราอาจจะหนักกว่าท่านนะ เราลงนรกได้ ท่านลงไม่ได้ ท่านไม่หนัก

สังโยชน์ ๓ ของพระโสดาบัน

พระโสดาบันก็มีแค่สังโยชน์ ๓ คือ พระโสดาบันก็ดีหรือพระสกิทาคามีก็ดี มีหลักการปฏิบัติ ๓ ข้อเหมือนกัน แต่ทว่าเครื่องเครียดต่างกัน

ข้อแรกคือ ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่าชีวิตของเราต้องตาย

ความตายนี้เราอย่าประมาทนะ จงอย่าคิดว่าเวลานี้อายุยังน้อยยังไม่ตาย หรือว่าอายุมากแล้วแต่ไม่ป่วยไข้ไม่สบาย จะยังไม่ตาย

อย่าลืมนะเวลานี้โรคไหลตายมีมากแล้วนะ กลัวใหม่ ไม่กลัวหรือ ทำไม่ไม่กลัวละ

ฉันว่าเป็นโรคไหลตายนะดีมันหลับสบายไข้ใหม่ แต่อย่าเพิ่งตายเลยนะ เดี่ยวฉันจะอด

ก็เป็นอันว่า จงนึกว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง

ความตายจะมีกับเราเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ คิดว่าเราอาจจะตายวันนี้ไว้เสมอ แล้วก็สร้างความดี

การสร้างความดี ก็คือ

๑. ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า

๒. ยอมรับนับถือพระธรรม

๓. ยอมรับนับถือพระอริยสงฆ์

พระสงฆ์ที่จำกัดเฉพาะพระอริยสงฆ์ก็เพราะว่าพระสงฆ์จริงๆ ไม่แน่นอนนัก

บางองค์ท่านก็แย่มากจริงๆ นะ บางองค์ก็พอไปไหว บางองค์ก็ไม่ไหว ถ้าไปเจอพระประเภทไม่ไหวเข้า เราไปยอมรับนับถือเข้า เราก็จะไปนรกกับท่านด้วย

เอากันแค่พระอริยสงฆ์ก็แล้วกัน นี่เป็นประการที่ ๒

ประการที่ ๓ สำคัญที่สุดคือ **ศีล**

พยายามรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ และโดยเฉพาะศีลนี้มีความสำคัญมาก

เราอาจจะคิดว่าเราบกพร่อง ก็ตั้งใจไว้ว่าวันนี้ทั้งวันเราจะไม่ยอมละเมิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง

ในเมื่อเวลาก่อนจะหลับก็ทบทวนว่า ตั้งแต่เช้าถึงเวลานี้ เราละเมิดศีลข้อใดบ้าง ถ้าเห็นว่าบกพร่องข้อใดข้อหนึ่งก็คิดต่อไปว่าวันพรุ่งนี้เราจะไม่ยอมบกพร่อง

ถ้าทำอย่างนี้จริงๆ ไม่เกิน ๓ เดือน ทุกคนจะสามารถทรงศีล ๕ ได้บริสุทธิ์ผุดผ่อง

ถ้าหากทรงศีล ๕ ได้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อารมณ์เวลานั้นก็ต้องการพระนิพพานเป็นทีไป เขาเรียกว่า **อุปสมานุสสติ**

ความจริงถ้าละสังโยชน์ได้ ๓ อย่าง คือ

๑. **สักกายทิฏฐิ** มีความรู้ลึกว่าร่างกายต้องตาย

๒. **วิจิกิจฉา** ละสงสัย คือยอมรับนับถือพระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์

๓. **สีลัพพตปรามาส** มีศีล ๕ บริสุทธิ ถ้าอย่างนี้ก็เป็นพระโสดาบันเต็มที เรียกว่า **สัตตักขัตตุง** เป็นพระโสดาบันอย่างหยาบ

พระโสดาบันชั้นสัตตักขัตตุง

พระโสดาบันอย่างหยาบนี้ก็หมายความว่าถ้าตายจากความเป็นคน ถ้าเราไม่พบพระพุทธเจ้าเทศน์นะ ก็ไปเป็นเทวดาบ้าง เป็นนางฟ้าบ้าง เป็นพรหมบ้าง แล้วก็ลงมาเป็นคน คือลงนรกไม่ได้แน่

ต้องวนไปเวียนมาอย่างนี้อีก ๗ชาติ จึงเป็นพระอรหันต์ นี่หมายถึงว่าไม่พบพระพุทธเจ้าที่จะเทศน์ต่อไปนะ

พระโสดาบันชั้นโกลังโกละ

ต่อไปถ้าเราเริ่มมีกรรมบถ ๑๐ เข้าครอบงำร่วมกับศีล ๕ แต่ว่าศีล ๕ นี้เคร่งครัดไม่ต้องระวังแล้วไม่ขาดแน่ ทรงตัวแน่

แต่กรรมบถ ๑๐ ยังต้องคอยระวังอยู่ แต่ก็ไม่ขาดในกรรมบถ ๑๐ คือว่า

กรรมบถยังไม่มั่นคงนัก

อย่างนี้เรียกพระโสดาบันชั้นโกลังโกละ คือชั้นที่ ๒ นี่หมายถึงว่าถ้าบำเพ็ญบารมีอีกแค่ ๓ ชาติ จึงเป็นพระอรหันต์

พระโสดาบันชั้นเอกพิชิ

ต่อไปถ้าบำเพ็ญบารมีชั้นกรรมบถ ๑๐ ครบถ้วนไม่ต้องระวัง ศีล ๕ ก็ไม่ต้องระวัง กรรมบถ ๑๐ ก็ไม่ต้องระวัง จิตใจรักพระนิพพานเป็นอารมณ์

อย่างนี้ถ้าไม่พบพระพุทธเจ้าในชาติข้างหน้า เราก็บำเพ็ญบารมีอีกชาติเดียวคือ กลับลงมาเกิดเป็นมนุษย์อีกชาติเดียวไปนิพพาน เป็นพระอรหันต์

ทำบุญทุกอย่างหวังพระนิพพาน

แต่ถ้าเวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน จะทำบุญมากก็ตามน้อยก็ตาม ทำบุญกับพระก็ตาม ให้ทานกับคนก็ตาม ให้ทานกับสัตว์ก็ตาม

ให้คิดไว้เสมอว่า เราให้ทานหรือทำบุญครั้งนี้ เราไม่หวังผลตอบแทนจากท่านผู้รับ เราต้องการผลอย่างเดียวคือพระนิพพาน

ถ้าถึงเวลาบูชาพระก็เหมือนกัน เราต้องการพระนิพพาน ถึงเวลาฟังเทศน์ฟังธรรมอะไรทุกอย่าง ทำความดีทุกอย่าง เราต้องการนิพพานทั้งหมด

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

แม้แต่ให้ทานกับขอทานเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม เราให้เพื่อนิพพาน เราไม่ต้องการเพื่อผลตอบแทนของเขา

ถ้าเราทำอย่างนี้ ถ้าบังเอิญเรายังไม่เป็นพระโสดาบัน และก็เวลาตายไม่ลงนรก เวลาจะตายไปโกรธใครเขานิดเดียวลงนรกนะ ต้องฝึกไม่โกรธไว้นะ ตายแล้วไม่ลงนรกก็ไปเกิดบนสวรรค์

ถ้าเกิดบนสวรรค์ก็พบพระศรีอารียกันแน่ เพราะพระศรีอารียนี้ใช้เวลาอีกประมาณล้านปี ท่านจะอุบัติขึ้นมาใหม่

อายุขัยบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ถ้าเราเป็นเทวดาหรือนางฟ้าบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เทวดาหรือนางฟ้าก็ตาม ชั้นดาวดึงส์นี้มีอายุ ๑,๐๐๐ ปีทิพย์

๑๐๐ ปีของเรา เป็น ๑ วันของเขา

๓๐ วันเป็น ๑ เดือน

๑๒ เดือนเป็น ๑ ปีเหมือนกัน

ฉะนั้นถ้าถามว่าเราไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ก็จะมีอายุเท่าไร จันว่ามันไม่ถึง ๑๐๐ ปีทิพย์ พระศรีอารียก็ตรัสรู้

เมื่อฟังเทศน์จากพระศรีอารียจบเดียวอาศัยที่อารมณ์จิตเรานึกถึงพระนิพพาน ถ้ามีอารมณ์อ่อน ฟังเทศน์จบเดียวก็จะเป็นพระโสดาบัน ในฐานะที่เป็นนางฟ้าหรือเป็นเทวดา เพียงแค่ครั้งที่ ๒ ก็เป็นพระอรหันต์

ถ้าบังเอิญถ้าเรามีอารมณ์เข้มข้น คีลเรอบกพร่องบ้าง แต่ความเคารพพระพุทธรเจ้าพระธรรม พระอริยสงฆ์เรามีจริง

ความตายเราก็นึกถึงจริง มีเปลอบ้าง ไม่เปลอบ้างเป็นของธรรมดา แต่จิตใจรักพระนิพพานจริงๆ

ถ้าเพียงแคอย่างนี้ ฟังเทศน์จบเดียวเป็นพระอรหันต์เลย นี่วิธีง่ายๆ นะ

แต่ว่าข้อสำคัญคือตอนที่ตาย อย่าให้จิตมันฟุ้งซ่าน คือว่าอย่าให้จิตมันเศร้าหมอง

จิตก่อนตาย สำคัญมาก

พระพุทธรเจ้าทรงตรัสว่า

"จิตเต อสังกิลิฏฐเหตุ ทุกคติ ปาฎิกังขา"

ถ้าก่อนจะตาย ถ้าจิตใจเศร้าหมอง ต้องไปสู่ทุกคติ

"จิตเต ปริสุทฺธเต สุกคติ ปาฎิกังขา"

ก่อนจะตายจิตใจบริสุทธิ์ผ่องใสจะไปสู่สุคติ

เรื่องนี้มีความสำคัญมาก และก็ต้องระมัดระวังว่า

๑. อย่าโกรธเร็ว ให้โกรธช้าๆ เล็กเร็วๆ ถ้าเขาด่ามา ๑ คำ ยังไม่โกรธเก็บไว้ก่อน

ถ้าเขาด่ามาเป็นคำที่ ๒ ยังไม่โกรธ แต่พอด่าคำที่ ๓ เราด่าย้อนไป ๑๐ คำให้ แถมเลย (หัวเราะ) อีแบบนี้ไปแน่

วิธีการฝึกก่อนหลับ

วิธีฝึกคือเวลาก่อนจะหลับ ให้เราจับอานาปานุสสติ คือนึกถึงลมหายใจเข้าออก ตอนนี้ถึงแม้ว่าเราจะได้อิมโนมยิทธิ เราก็ไม่ยารู้ ไม่ยารู้เห็นอะไรทั้งหมด ตัดการเห็นออกไป นึกถึงลมหายใจเข้าออก นึกถึงคำภาวนา นึกถึงพระพุทธเจ้า

แต่ว่าความจริงถ้าได้อิมโนมยิทธิแล้ว ถ้านึกถึงแล้วจิตมันเต็มกำลังมันไปเองนะ ถ้ามันไปเองก็ช่างมัน

ถ้าหากเรานึกถึงอยู่ ไม่คิดถึงอะไรเลย ไม่คิดอยากเห็นภาพเทวดา เห็นพรหม ไม่ต้องการอะไรทั้งหมด ต้องการรู้ว่าเวลานี้ลมเข้า เวลานี้ลมออก เวลานี้ภาวนาตาม และนึกถึงภาพพระพุทธเจ้าไว้ อย่างนี้ทำให้ชิน แม้คืนหนึ่งสัก ๒-๓ นาที่ก็พอ

เอานอนนะ ไม่ต้องนั่งนะ แล้วก็ปล่อยให้หลับไป

ต่อไปอารมณ์นี้มันจะชิน ในเมื่อเราล้มตัวนอนเมื่อไหร่ มันจะภาวนาเอง มันทรงตัวเองนะ

และบางครั้งถ้าเราได้อิมโนมยิทธิแล้ว ถ้ากำลังมันเต็ม มันไปของมันเอง ก็ปล่อยมัน

ถ้ามันไปเอง ก็อย่าบังคับ ปล่อยมันไปตามเรื่อง เพราะกำลังมันเต็ม

จิตมีสภาพ ๒ อย่าง

เพราะจิตมันมีสภาพ ๒ อย่าง คือ บางครั้งมันต้องการสงบ บางครั้งมันต้องการท่องเที่ยว

ถ้าจิตท่องเที่ยวออกจากร่างกายก็ถือว่าจิตไกลจากกิเลส

ถ้าจิตอยู่กับร่างกายเป็นจิตสัจจะ ไม่นึกถึงอย่างอื่นทั้งหมด จิตก็ไม่ยุ่งกับกิเลสเหมือนกัน ได้ผลเท่ากัน

ก็รวมความว่าการแนะนำวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท คอก็ยังไม่วายเลย ไม่รู้เที่ยวนี้มันเป็นอย่างไรง

เสียงแห่งเพราะว่าหมอบอกว่า มีน้ำที่หัวใจ แล้วหัวใจใครไม่มีน้ำก็ตายสิ คือหัวใจก็มีเลือด

ที่นี่ให้น้ำเข้าไปอยู่ที่หัวใจมากเกินไป มันไม่ใช่เลือดนะ น้ำอยู่นอกหัวใจไม่ได้อยู่ในหัวใจ แต่ว่าบริเวณรอบๆ หัวใจมีน้ำ

หมอก็เลยให้ยาดึงน้ำออกจากหัวใจ เสียงก็เลยแห้ง คอแห้งไปด้วย ก็รู้สึกว่หน้าใจ เดินขึ้นเดินลงมันเหนื่อย แต่ว่าสองวันนี้ดีขึ้น หมอให้ยาแล้วดีขึ้นนะไม่เหนื่อย รวมความว่าวันนี้เอาแค่นี้ละ ต่อไปก็ขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจสมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน สวดดี.

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ข้อคิดจากธรรมะ

"การรู้ลมหายใจเข้าหายใจออกนี้ ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นตั้งแต่เริ่มต้นยันนิพพาน ไม่มีใครเขาทิ้งกัน ถ้าหากทิ้งอานาปานุสสติ เราจะรู้สึกว่าร่างกายมีทุกขเวทนา มาก ถ้าหากเรายึดอานาปานุสสติไว้ ร่างกายจะมีทุกขเวทนาน้อย ถ้าบังเอิญลมหายใจ เข้าออก (อานาปานุสสติ) ถึงฉาน เราจะไม่มีความรู้สึกในทุกข์เวทนาของร่างกาย"

"แต่ว่าพวกเราเ็นสบายกว่านะ พวกเราได้เปรียบกว่า เพราะว่าการอุทิศส่วน กุศลทุกครั้ง เราให้พระยายมเป็นพยาน โอ้อย่างนี้อย่าว่าเล่นกันนะ คือเวลาว่า ให้ว่าด้วยความจริงใจ ท่านจะบันทึกไว้ เพราะว่ามีหลายรายแล้วที่ฉันไปเห็นมา"

"การถวายอาหารแก่พระพุทธรูปทุกวัน แต่การถวายอาหารนี้ ความจริงไม่ใช่ การถวายทาน แต่เป็นการบูชา จะเป็นอาหารหวาน อาหารคาวก็ได้ เป็นผลไม้ ก็ได้ ให้เป็นประจำวัน ถ้าถึงเวลาแล้วต้องถวายท่าน ถ้าถึงเวลาไม่ถวายไม่สบาย ใจ อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นฉานในพุทธานุสสติด้วย เป็นฉานในจาคานุสสติด้วย ถ้า อย่างนี้ทุกคนเวลาตายลงนรกไม่ได้ เอาแบบเบาๆ กันก่อนนะ คือหนีนรกแบบเบาๆ"

"ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ชีวิตของเราต้องตาย ความตายนี้เราอย่า ประมาทนะ จงอย่าคิดว่าเวลานี้อายุน้อยยังไม่ตาย หรือว่าอายุมากแล้วแต่ไม่ ป่วยไข้ไม่สบาย จะยังไม่ตาย"

"พยายามรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ และโดยเฉพาะศีลนี้มีความสำคัญมาก เรา อาจคิดว่าเรอบกพร่อง ก็ตั้งใจไว้ว่าวันนี้ทั้งวันเราจะไม่ยอมละเมิดศีล ๕ ข้อใด ข้อหนึ่ง ในเมื่อเวลาก่อนจะหลับก็ทบทวนว่า ตั้งแต่เช้าถึงเวลานี้ เราละเมิดศีล ข้อใดบ้าง ถ้าเห็นว่าบกพร่องข้อใดข้อหนึ่ง ก็คิดต่อไปว่าวันพรุ่งนี้เราจะไม่ยอม บกพร่อง ถ้าทำอย่างนี้จริงๆ ไม่เกิน ๓ เดือน ทุกคนจะสามารถทรงศีล ๕ ได้ บริสุทธิ์ผุดผ่อง ถ้าหากทรงศีล ๕ ได้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อารมณ์เวลานั้นก็ต้องการ พระนิพพานเป็นที่ไป เขาเรียกว่าอุปปมาสนุสสติ"

คำสอนที่สายลม

ปี ๒๕๓๒

ตอนที่ ๕

(๖ ก.พ. ๓๒)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิสูจน์อักษร : กชกร ใบไม้

ญาติโยมทั้งหลายวันนี้ก็เป็นวันที่ ๓ ของการเจริญพระกรรมฐาน เมื่อวานนี้พูดถึงนิพพิทาญาณ คือความเบื่อหน่าย

วันนี้มูญจิตุทัมยตาญาณ คำนี้ด้วยความใคร่ให้พ้นไป อันนี้เป็นวิมุตติ

ในเมื่อจิตเข้าถึงความเบื่อหน่ายเป็นนิพพิทาญาณ เมื่ออารมณ์เบื่อกើงขึ้นก็ต้องการพ้น

การเจริญกรรมฐานอย่าเอาเฉพาะวิปัสสนาญาณเพราะมันไม่มีผล ถ้าจะเจริญเฉพาะสมถภาวนาเฉยๆ ก็ไม่มีผล จะต้องมีทั้ง ๓ อย่างพร้อมกัน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์ คือศีลบกพร่อง สมาธิไม่ทรงตัว

ถ้าสมาธิไม่มี ปัญญาไม่เกิด

วิปัสสนาญาณคือตัวปัญญา

ขณะที่ใช้อารมณ์พิจารณาร่างกาย วิปัสสนาญาณเขาทำอย่างเดียวคือพิจารณา ขั้น ๕

ขั้น ๕ คือ ร่างกาย

ร่างกาย คือ ขั้น ๕

คือให้พิจารณาร่างกายว่ามันไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา อันนี้เรียกว่าตีรวม แต่ถ้าจะทำการจริงๆ ต้องใช้การตัดเฉพาะจุด ถ้าใช้การตัดตูมใหญ่แล้วหวังความเป็นอรหัตต์ทีเดียว มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น เป็นของยากเพราะอารมณ์พระอรหัตต์หนักมาก แต่ว่าถ้าทำตามลำดับจะไม่หนัก

เมื่อวานนี้พูดถึงนิพพิทาญาณ ขอย้อนอีกนิดหนึ่ง เพื่อญาติโยมบางท่านไม่ได้มา

คำว่า **นิพพิทาญาณ** หมายถึง ความเบื่อหน่ายในร่างกาย

การเจริญวิปัสสนาญาณถ้าไม่ถึงจุดนี้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ก็ถือว่ายังไม่ถึงมุมต้นหรือจุดต้นของวิปัสสนาญาณ

วิปัสสนาญาณมีจุดสำคัญอยู่ ๒ จุด คือ นิพพิทาญาณ ความเบื่อหน่าย นี่เป็นเบื้องต้น กับ สังขารูปেকชาญาณ ขั้นสุดท้าย มีสองข้อเท่านั้น ความจริงมี ๔ ข้อ

ถ้ายังไม่ถึงความเบื่อหน่าย มันจะไม่ถึงมุมต้นของวิปัสสนาญาณ คือเรียกว่ายังไม่เข้าถึงวิปัสสนาญาณก็แล้วกัน เป็นแต่เพียงการเตรียมตัว

ความเบื่อร่างกาย

ที่นี้การตัดจริงๆ การนึกถึงภาพการเบื่อ ตัวนี้ตัวสำคัญมาก เราจะเบื่อตรงไหนกันแน่

ก็หาทางเบื่อตามความเป็นจริงที่มันเกิดกับอารมณ์ของเรา ซึ่งแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน บางท่านมีงานมาก อาจจะใช้อารมณ์เบื่อในงานก็ได้

ขึ้นชื่อว่าความเหนื่อยยากในงานเกิดขึ้นก็เพราะอาศัยร่างกายอย่างเดียว

ถ้าเราไม่มีร่างกายอย่างนี้ ความทวิก็ไม่มี ความกระหายก็ไม่มี ก็ไม่ต้องมาเหนื่อยอย่างนี้

ร่างกายนี้น่าเบื่อ เพราะทำให้เราเหนื่อย เพราะมีการงาน

ถ้าร่างกายมีความหิวมีความกระหาย ก็เบื่อร่างกายเพราะมันหิว อย่างนี้ก็ได้อีก

ถ้าร่างกายมีการป่วยไข้ไม่สบายขึ้นมา ก็คิดว่าถ้าเราไม่มีร่างกายเสียอย่างเดียว ความป่วยไข้ไม่สบายก็ไม่มี

การป่วยไข้ไม่สบายมีขึ้นก็เพราะอาศัยมีร่างกายอย่างนี้ก็ได้

การพลัดพรากจากของรักของชอบใจเกิดขึ้น ก็คิดว่าถ้าเราไม่มีร่างกาย เขาไม่มีร่างกาย เราก็ไม่มีเรื่องต้องเสียใจ

ที่เราต้องพลัดพรากจากกัน ต้องเสียใจ เพราะมีร่างกายเป็นเหตุ อย่างนี้ก็ได้อีก

วันหนึ่งไม่ต้องใช้เวลามาก เฉพาะวิปัสสนาญาณใช้เวลาเพียงเล็กน้อย แต่ให้อารมณ์มันเบื่อจริงๆ

อย่าลืมว่า เบื่อแล้วประเดี๋ยวเดียวมันก็เลิกเบื่อ ก็ช่างมัน ค่อยๆ ทำ ค่อยๆ เบื่อให้มันชิน

ท่านจุฬปันทก

ก็ดูตัวอย่างท่านจุฬปันทก ซึ่งเป็นตัวอย่างที่มีความสำคัญมาก เพราะว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์ คำว่าดึกดำบรรพ์นี้นานมาก นานแสนนาน

ในสมัยนั้นท่านจุฬปันทกเป็นพระมหากษัตริย์ แล้ววันหนึ่งก็เสด็จเลียบพระนครขณะที่เลียบพระนครไป อากาศมันร้อนเหงื่อก็ไหล

ท่านก็นำผ้าเช็ดหน้าที่มีสีขาวมาซับเหงื่อเช็ดตัดเช็ดหน้า เหงื่อก็ติดผ้า มีคราบ

เกิดขึ้น ผ้าก็มีสีดำขึ้นมา

ท่านก็พิจารณาคิดว่า ร่างกายของคนเรา มีความน่าเกลียดโสโครกเพียงนี้เชียวหรือ เวลานั้นมีความรู้สึกว่ามันน่าเกลียด คือรังเกียจในร่างกาย เปื่อร่างกาย

แต่อาการเปื่อของท่านจุฬปัณณก ซึ่ง เป็นพระมหากษัตริย์ ตามพระบาลีท่านบอก ว่ามีประเดี้ยวเดียว

พอเลียบพระนครเสร็จก็เลิกเปื่อ แล้วในชาติต่อมา ก็ไม่เคยทำอารมณ์ เปื่อแบบนี้ให้เกิดขึ้น

แต่ทว่าพอถึงชาติสุดท้าย พระพุทธเจ้า ถือว่ากรรมฐานกองนี้เป็นกรรมฐานสำคัญใน อารมณ์ของจุฬปัณณก จึงได้ให้ผ้าขาวกับ ท่านจุฬปัณณกไป

ให้เอาผ้าวางในมือแล้วคลึงไปคลึงมา ปรากฏว่าไม่เข้าผ้าก็ดำ

ท่านพิจารณาเห็นว่าผ้าดำ ก็เลยเห็นว่าร่างกายสกปรก ก็เกิดนิพพิทาญาณ ความ เปื่อหน่าย ก็เป็นพระอรหันต์ในเวลานั้น

รวมความว่า ความเปื่อแม้ว่าเราทำได้ วันละน้อยก็เป็นปัจจัยใหญ่ในการที่จะบรรลุ มรรคผล

วิธีคิดและปฏิบัติ

แต่อย่าลืมนะว่ามันจะเปื่อเดียวเดียว ก็ช่างมัน อย่างเวลาก่อนนอนถ้าจะนึกถึง ความเปื่อจุดใดจุดหนึ่ง หรือความลำบาก

ที่เกิดขึ้นในวันนี้ก็ได้

หรือว่าเวลาตื่นขึ้นมาใหม่ๆ จิตกำลัง สบาย นึกถึงการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่เราทำแล้วเบื่อหน่ายก็ได้

ให้มีความรู้สึกว่าการเกิดเป็นมนุษย์มัน มีความทุกข์อย่างนี้ มีความไม่ดีอย่างนี้ มีความเปื่ออย่างนี้ เราไม่ต้องการเกิดอีก เรา ต้องการนิพพาน

สมมุติว่าถ้าทำได้ดีอย่างนี้ทุกวัน วัน ละสองสามนาที่ จะนั่งก็ได้ จะนอนก็ได้ ไม่มีการจำกัด

ถ้านั่งสบายก็นั่ง นิ่งไม่สบายแต่นอน สบายก็นอน ก็ใช้ได้ คือใช้อารมณ์คิด ให้มันมีอารมณ์เปื่อจริงๆ ลักษณะที่สอง นาที่ก็พอ

หลังจากนั้นคิดถึงการทำงานอย่างอื่นต่อไป อารมณ์อย่างนี้มันจะทรงตัว เมื่อถึง เวลาใกล้จะตาย เพราะคนทุกคนต้องตาย มันก็ต้องป่วยไข้ไม่สบายก่อน

เมื่อความป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้น แล้ว อารมณ์เปื่อมันเคยมีมาแล้ว ก็เกิดเปื่อทั้ง ร่างกาย

เมื่อเปื่อทั้งร่างกายจริงๆ เวลานั้น อารมณ์เปื่อมันจะเปื่อจริงๆ มันไม่ถอยหลัง กลับมาชอบใจอีก

เพราะคนจะตายนี้อาการดีขึ้นไม่มี มี แต่อาการที่มันหนักขึ้นทุกวัน

ในเมื่ออาการน้อยๆ ยังเปื่อ อาการ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

มากขึ้นก็เบื่อหนักขึ้น

ในเมื่อเบื่อถึงที่สุดจิตก็ไม่รับในร่างกาย
คนที่จะเป็นพระอรหันต์ก็ดี จะไปนิพพาน
ก็ดี มันอยู่ตัวเดียวที่ร่างกาย

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระพาหิยะ
ว่า พาหิยะ เธอจงอย่าสนใจในรูป เพียง
แค่นี้คนเดียวนะ

ก็รวมความว่าเป็นการย่อนรอยถอย
หลังถึงนิพพิทาญาณ

มุญจิตุภยตาญาณคือการอยากจะ
ให้พ้นไป ในเมื่อร่างกายในโลกนี้เป็นของ
น่าเบื่อก็อยากพ้น การพ้นนี้ถ้าอยากพ้นเฉยๆ
นี่มันไม่พ้น

ถ้าอยากพ้นจริงๆ ต้องปฏิบัติธรรม
เพื่อพ้น ที่เรียกว่าวิมุตติ

วิมุตติคือความหลุดพ้น

การปฏิบัติต้องตัดสังโยชน์

การหลุดพ้นอย่างไร ก็ต้องศึกษา
สังโยชน์ ๑๐

สังโยชน์ ๑๐ เป็นตัวปฏิบัติเพื่อความ
พ้นจริงๆ

สังโยชน์ ๓ เบื้องต้นถ้าเราตัดได้อย่าง
หายาบ เราก็เป็นพระโสดาบัน

ถ้าอารมณ์ใจละเอียดขึ้นมาหน่อย เรา
ก็เป็นพระสกิทาคามี

ถ้าตัดสังโยชน์ได้ ๕ ข้อ เราก็เป็น
พระอนาคามี

ถ้าตัดสังโยชน์ได้ ๑๐ ข้อ เราก็เป็น
พระอรหันต์

ก็ต้องมาศึกษาสังโยชน์ ๓ เบื้องต้น
ก็คือ

๑. สักกายทิฏฐิ

๒. วิจิกิจฉา

๓. สลัปปตปราคาส

คำว่า **สักกายทิฏฐิ** ต้องแบ่งเป็น ๓
ชั้นนะ ศัพท์เดียวกันแต่ใช้อารมณ์เป็น ๓
ชั้น ไม่เหมือนกัน

ถ้าสักกายทิฏฐิของพระโสดาบันกับพระ
สกิทาคามี ก็เพียงใช้ความรู้สึกว่าชีวิตนี้มัน
ต้องตาย

อย่าลืมนะว่าพระโสดาบันกับพระสกิทาคามี
ใช้ปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย แต่
มีศีลบริสุทธิ์

มีความรู้สึกว่าร่างกายนี้มันต้องตาย อัน
นี้เป็นสักกายทิฏฐิ ตัวตัดร่างกาย คือยัง
ถือว่าร่างกายเป็นเราเป็นของเราอยู่ แต่ใน
ที่สุดมันก็ต้องตายไป

วิจิกิจฉา ตัดความสงสัยในความดีของ
พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์

คือว่ายอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระ
ธรรม พระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจ ไม่
เคลือบแคลงสงสัย

สลัปปตปราคาส ทรงศีล ๕ บริสุทธิ์
ชื่อว่าเห็นตามหลักวิชา

ถ้าหนักปฏิบัติจริงๆ ตอนนี่จิตต้องรัก

พระนิพพานเป็นอารมณ์ อันนี้แถมเข้ามาจะ
รวมความว่า วิมุติขั้นแรกคือหลุดพ้น
เราก็จะพ้นจากอบายภูมิก่อน

พระโสดาบัน ๓ ขั้น

ถ้าเราทรงความเป็นพระโสดาบันได้ก็ดี
พระสัทธาคามีกี่ดี ก็ขั้นเชื่อว่าการเกิดใน
อบายภูมิ คือการเกิดเป็นสัตว์นรก เป็น
เปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่
มีอีก

อย่างต่ำที่สุดเราจะมาเกิดก็แค่พรหม
แล้วขึ้นไปเป็นเทวดาหรือพรหม

ถ้าเป็นพระโสดาบันอย่างอ่อนที่เรียก
ว่า **สัตตักขัตตุง** อย่างนี้ก็เกิดเป็นมนุษย์
๗ ชาติ เป็นเทวดาหรือพรหม ๗ ชาติ
ก็ได้เป็นพระอรหันต์ไปนิพพาน

ถ้าทรงอารมณ์พระโสดาบันชั้นกลางที่
เรียกว่า **โกลังโกละ** ก็เป็นมนุษย์ ๓ ชาติ
เป็นเทวดาหรือพรหม ๓ ชาติ ก็ไปนิพพาน

ถ้าเป็นพระโสดาบันชั้นละเอียด (**เอก
พิชชี**) หรือพระสัทธาคามิ ตายจากมนุษย์
เป็นเทวดา ลงจากเทวดาเป็นมนุษย์ แล้ว
เป็นอรหันต์ไปนิพพาน

รวมความว่าวิมุติขั้นต้นก็ตัดอบายภูมิ
ก่อน ถ้ายังไปนิพพานไม่ได้ แต่มีความ
จำเป็นต้องทำ ถ้าไม่ทำตามหลักสูตร การ
บรรลุมรรคผลจะไม่มี

สำหรับพระโสดาบันก็ดี พระสัทธาคามิ

ก็ดี ไม่หนักสำหรับบรรดาท่านพุทธบริษัท
ที่มีความไม่ประมาท

อันดับแรก **ลักกายทิฏฐิ** พยายาม
ฝึกใจ ตื่นขึ้นมาจากตื่นนอนใหม่ๆ ให้คิด
ทันทีทันใดว่า

ชีวิตมันอาจจะต้องตาย เพราะคนเกิด
มาแล้วก็ต้องตาย มันจะตายเมื่อไหร่ก็ตาม
ที่ เราขอยึดความดีไว้เป็นที่พึ่ง

นั่นคือเราขอยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งแน่นอน
ไม่คลายตัว

แล้วก็พยายามทรงศีล ๕ ให้บริสุทธิ์
สำหรับศีล ๕ มีความสำคัญ ก็ดู
ว่าศีล ๕ ลิกขาบทที่ความจริงเราไม่ต้อง
ระวังทั้ง ๕ ข้อ เพราะบางลิกขาบทเรา
รักษาได้แล้ว

ที่ว่ารักษาได้แล้วก็คือ ลิกขาบทใดที่
เราไม่ละเมิดเป็นปกติ ลิกขาบทเหล่านั้น
แสดงว่าเราทรงตัวแล้ว

ก็เหลือแต่ลิกขาบทบางลิกขาบทของ
ศีล ที่เรายังทรงตัวไม่ได้ ต้องระมัดระวัง
ตั้งใจไว้ก่อนล่วงหน้า

ลิกขาบทที่เคยละเมิดลิกขาบทนี้ วัน
พรุ่งนี้เราจะไม่ละเมิดเด็ดขาด

พอเช้าตื่นขึ้นก็คิดว่า วันนี้ทั้งวันเรา
จะไม่ละเมิดศีล ๕ เด็ดขาด

แล้ววันนั้นทั้งวันมันก็อาจจะลืม ก็เป็น
ของธรรมดา เพราะมันชินในการเผลอ ชิน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ในการลืมนั่น เผลอบ้างลืมนบ้าง พลาดไป พอเวลาจะนอนก็กลับก็คิดทบทวน ดูว่า

วันนี้เราพลาดศีลข้อไหนบ้าง ถ้าคิด ออกว่าพลาดศีลข้อไหน คิดว่าวันพรุ่งนี้ทั้ง ๕ ข้อเราจะไม่ยอมพลาด

เราทดสอบแบบนี้ ทำแบบนี้ทุกวัน อารมณ์จิตจะขึ้น ความระมัดระวังจะถี่ขึ้น จะขึ้นขึ้น

ในที่สุด ไม่นานนักก็จะทรงศีล ๕ ได้ ถ้าทรงศีล ๕ ได้บริสุทธิ แล้วยอมรับนับถือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริง คำว่าความตายไม่ลืมนั่นไม่ได้นึกทั้งวัน วันหนึ่งอาจจะนึกครั้งเดียวก็ได้ แต่ไม่ประมาทในชีวิต คือคิดว่าจะตาย

แล้วจิตรักพระนิพพานเป็นอารมณ์ อย่างนี้ท่านเรียกว่าพระโสดาบัน

ต่อไปถ้าอารมณ์ละเอียดขึ้น พอถึงขั้น พระสัทธรรมคัมภีร์ตัดเท่ากัน แต่ความรู้สึก ในความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลง ก็ดี จะน้อยลงและเบาบางลง

เพราะความโลภตัดด้วยสันโดษ ยินดี เฉพาะทรัพย์สินที่เราได้เป็นของตน ถ้าหากว่าเป็นพระสัทธรรมคัมภีร์บรรดาท่านพุทธบริษัท

หรือพระโสดาบันชั้นเอกพิชิตตาม อันนี้ไม่ใช่มีแต่ศีล ๕ มีกรรมบถ ๑๐ ควบ เพราะจะเห็นว่า พระสัทธรรมคัมภีร์

หรือพระโสดาบันชั้นเอกพิชิตจะมีความโกรธ เบาบางมาก ความอยากรวกก็เบาบาง

ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี เบาบาง ทั้งนี้เพราะมีกรรมบถ ๑๐ ควบคู่

กรรมบถ ๑๐

สำหรับกรรมบถ ๑๐ มี ทางกาย ทางวาจา และทางใจ

ถ้าทางกายมี ๓ อย่าง คือ

๑. ไม่ฆ่าสัตว์
๒. ไม่ลักทรัพย์
๓. ไม่ประพฤติดุคในกามเหมือนศีล ๕

สำหรับด้านวาจามี ๔ อย่าง สำหรับศีลนี้วาจามี ๑ ข้อแค่มุสาวาท แต่กรรมบถ ๑๐ นี้ด้านวาจามี ๔ อย่าง คือ

๑. ไม่พูดปด
๒. ไม่พูดคำหยาบ
๓. ไม่พูดส่อเสียดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน

๔. ไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหลไร้ประโยชน์ ทางกายคล้ายคลึงกับศีล แต่ยังขาดข้อสุรา แต่คนมีความดีขนาดนี้เขาก็ไม่ดื่มสุราแล้ว

สำหรับวาจาละเอียดกว่าเพราะมี ๔ ชั้น แต่ศีลไม่เข้าไปคุมใจ แต่กรรมบถ ๑๐ นี้ คุมใจ

สำหรับทางใจมี ๓ อย่าง คือ

๑. ไม่คิดอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของบุคคลอื่นใดโดยไม่ชอบธรรม

คิดว่าถ้าของเขาก็เป็นของเขา ของเราก็คือของเรา ไม่อยากลักไม่อยากขโมยของเขา เรามีเท่าไรพอใจเท่านั้น

๒. ความโกรธยังมีอยู่ แต่ไม่จองล้างไม่จองผลาญ ไม่จองเวรจองกรรมใคร

๓. ยอมรับนับถือคำสอนของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะไม่เปลี่ยนแปลง ที่เรียกว่า **สัมมาทิฐิ**

พระโสดาบันชั้นเอกพิชิตตาม พระสัททาคามีก็ตาม ตัดสังโยชนได้เท่ากันแต่มีอารมณ์ละเอียดกว่า

จะเห็นว่าวาจาโกหกก็ไม่โกหกด้วย ไม่พูดคำหยาบด้วย ไม่ยุยงเขาด้วย ไม่พูดเพื่อเจ้อเหลวไหลด้วย ระวังวามากขึ้น

แล้วก็ต้องไประวังทางใจ ถ้าทรัพย์สินสมบัติของใครก็เป็นของเขา ของเราก็คือของเรา ของเขาก็เป็นของเขา เราจะไม่อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของใครโดยไม่ชอบธรรม ถ้าเขาไม่ให้ความเต็มใจ จิตก็ตัดไปเรื่องนี้

อารมณ์ความอยากรวกก็น้อยลงไป ลดลงไป

ต่อมาอารมณ์ความโกรธ ความพยาบาท ไม่มี มีแต่ความโกรธ ตามธรรมดาเรามีโกรธแล้วก็มีพยาบาท คือโกรธแล้วยังมีการจองโกรธ คือโกรธค้าง

แต่ว่าพระสัททาคามีกับพระโสดาบันชั้นเอกพิชิตไม่มี ความโกรธมีอยู่ แต่การจองล้างจองผลาญไม่มี แสดงว่าโกรธเบาว่า

ต่อมาก็สัมมาทิฐิ มีความเห็นชอบ คือเห็นชอบตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ส่วนใดที่พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า ไม่ควร ให้เว้นเสีย เราก็เว้นตาม

ส่วนใดที่ควรปฏิบัติเราก็ปฏิบัติตาม อย่างนี้ก็ถือว่าจิตท่านเข้าถึงพระสัททาคามี

ตัวอย่างพระโสดาบัน

ตัวอย่างของพระโสดาบัน ไม่ใช่พระสัททาคามี ก็มีคหาชายนายหนึ่ง คือมีคนขอทานคนหนึ่ง ขอเล่าย่อยๆ นะ เธอเป็นขอทานและเป็นโรคเรื้อน

ต่อมาได้ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า จบเดียวก็เป็นพระโสดาบัน

กลางคืนมานอนที่บ้านก็คิดว่า ถ้าพระพุทธเจ้าทราบว่าเป็นพระโสดาบัน พระองค์คงจะดีใจมาก

ตอนเช้าก็ตั้งใจไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อกราบทูลให้ทรงทราบ

ตอนนั้นพระอินทร์ท่านก็ทดลองใจว่า อีตาขอทานโรคเรื้อนคนนี้ จะเป็นพระโสดาบันจริงหรือไม่จริง

ท่านก็ไม่แปลงตัวมา มาเป็นพระอินทร์ ชัด ลอยขวางหน้า ถามว่า นายขี้เรื้อน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

แกล้งไปไหน

ขอทานโรคเรื้อนกับบอกว่า ฉันจะไปเฝ้า
พระพุทธเจ้า

พระอินทร์ก็ถามว่า ไปเฝ้าทำไม
เธอก็บอกว่า เมื่อวานฉันฟังเทศน์
ได้เป็นพระโสดาบัน

แต่วันนี้จะกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ
พระอินทร์ก็อยากจะทดลอง เพราะตาม
ธรรมดา พระโสดาบันย่อมมีความมั่นคงใน
พระไตรสรณคมน์ ไม่เคลือบแคลงสงสัย
ในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริย
สงฆ์

ก็เลยทดลองใจว่า เธอ เวลานี้เป็น
ขอทาน แล้วก็เป็นโรคเรื้อนด้วย ถ้าเธอ
พูดตามฉันพูด แม้จะไม่ตั้งใจก็ไม่ใช่ไร
สักแต่ว่าพูด ถ้าเธอพูดตามฉันได้ ฉันจะ
บันดาลให้เธอหายจากโรคเรื้อน

แล้วจะบันดาลทรัพย์สินต่างๆ ให้ตกมา
จากฟากฟ้า ให้เธอเป็นมหาเศรษฐียิ่งกว่า
คนอื่นทั้งหมด

เขาก็ถามว่า ให้พูดอย่างไร

พระอินทร์ก็บอกว่า เธอจงพูดว่า พระ
พุทธเจ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้า พระธรรมไม่ใช่
พระธรรม พระสงฆ์ไม่ใช่พระสงฆ์ เอาแค่นี้
ไม่ต้องตั้งใจพูด แค่สักแต่ว่าพูดเฉยๆ

แกล้งเลยชี้หน้าว่าพระอินทร์ บอกว่า
พระอินทร์ถ่อยจงถ่อยไป หว่าเราเป็นคนจน
แต่ความจริงเราจนเฉพาะโลกียทรัพย์ แต่

อริยทรัพย์เราไม่จน เพราะเวลานี้เราเป็นพระ
โสดาบัน เราไม่พูดตามท่าน

เมื่อพระอินทร์เห็นความมั่นคงอย่างนี้
แล้วก็ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าก่อน กราบทูลให้
ทรงทราบว่า อีตาขอทานโรคเรื้อนนี้มีความ
มั่นคงแน่

พระพุทธเจ้าก็บอกว่าเขาเป็นพระโสดาบัน
จริง นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความเป็นพระ
โสดาบัน เพราะพระโสดาบันจะไม่ยอมละเมิด
พระไตรสรณคมน์ ไม่ยอมปราชญ์พระ
ถ้าถามว่า ถ้านักบวชที่ทำตัวไม่ดี ทำหนี
ได้ไหม

ขอตอบว่าทำหนีได้นะ

คำว่าพระนี่เขาหมายถึงตั้งแต่พระโสดาบัน
ขึ้นไป เพราะตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปเขา
ไม่ทำชั่ว

รวมความว่าจริยาของพระโสดาบันหรือ
พระสกิทาคามีก็เป็นอย่างนี้

ต่อมา ก็วิมุตติอีกตอนหนึ่ง แต่เป็น
ตอนที่ ๓ ก็คือตัดเข้าหาพระอนาคามี ตอน
นี้แนะนำกันเฉยๆ ให้รู้นะ

การอยากจะพ้นเฉยๆ นะมันไม่พ้น
เราต้องเข้าไปตัดสังโยชน์ได้ด้วย

สังโยชน์ของพระอนาคามี

สังโยชน์ตัวพัวพันที่เป็นพระอนาคามีต้อง
มี ๒ นั่นคือ **กามฉันทะ** ความพอใจใน
รูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย

ลัมผัสระหว่างเพศ ตัดขาดจากอารมณ์ของใจ ให้จิตทรงตัว

แล้วตัดขาดจากอารมณ์ของความโกรธ ความพยาบาท ความจองล้างจองผลาญด้วย คือตัดกามฉันทะกับปฏิกัมมด้วย

ปฏิกัมม คืออารมณ์ไม่พอใจ

ตอนนี้ถ้าทำตามลำดับมันจะไม่หนัก ถ้าจุใจจนเข้าทำแล้วหนักมาก เพราะมันเป็นกำลังฌาน

ถ้าเป็นพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี ขึ้นมาแล้ว อันนี้ไม่หนัก เพราะค่อยๆ ใต้

การตัดกามฉันทะ ก็ใช้อุสุภกรรมฐาน กับกายคตานุสสติ

กายคตานุสสติเห็นว่าร่างกายมันไม่ดี ถ้าเห็นว่าร่างกายสกปรกเป็นอุสุภกรรมฐาน ให้ปฏิบัติพร้อมกัน

เห็นว่าร่างกายของเราก็น่าเกลียด ร่างกายของคนอื่นก็น่าเกลียด เติมน้ำไปด้วยความสกปรกโสโครก มีน้ำเลือดน้ำเหลืองน้ำหนองเป็นต้น

ต่อไปก็มีการเน่าการเหม็นการตาย คิดอย่างนี้แล้วกัน พุดย่อยๆ

ต่อไปจิตก็เห็นความเปื่อยหน่ายในร่างกาย คิดว่าร่างกายมันไม่ดี

ร่างกายสกปรกอย่างนี้ เราก็น่าเกลียด มีร่างกายอย่างนี้ต่อไปอีก

รวมความว่าตอนนี้ตัดกามฉันทะด้วย กายคตานุสสติกับอุสุภกรรมฐาน

พอเข้าไปตัดปฏิกัมม ใช้พรหมวิหาร ๔

พรหมวิหาร ๔ คือ

๑. **เมตตา** ความรัก เรามีความรัก ในคนและสัตว์ทั้งโลกเหมือนกับความรักตัวเรา ไม่อยากจะทำอันตราย

๒. **กรุณา** ความสงสาร จิตหวังอยาก จะเกื้อกูลคนให้มีความสุขเหมือนเกื้อกูลตัวเรา

๓. **มุทิตา** มีจิตอ้อนโยน คือ ตัดความอิจฉาริษยา เห็นใครได้ดีพลอยยินดีด้วย

๔. **อุเบกขา** วางเฉย ตัวนี้สำคัญมาก เห็นใครเพเลียงพล้ำเราไม่ซ้ำเติม ถ้าทำอย่างนี้คิดอย่างนี้เป็นปกติไม่ซ้ำ จิตจะมีแต่ความเยือกเย็น

การปฏิบัติเพื่อตัดโทสะ

แต่การปฏิบัติเพื่อตัดโทสะนี้บรรดาท่าน พุทธบริษัท พระพุทธเจ้าวางไว้ ๒ อย่าง

คือถ้าใช้พรหมวิหาร ๔ เป็นที่ไม่ถูกใจ ก็ใช้กสิณ ๔ อย่างใดอย่างหนึ่ง คือ กสิณสีแดง กสิณสีเขียว กสิณสีเหลือง กสิณสีขาว

เลือกเอาสีใดสีหนึ่งที่เรารักชอบใจ ถ้าทำกสิณนี้จนเป็นฌาน หรือจิตทรงฌานใน กสิณนี้ กำลังของโทสะจะบรรเทาลงมาก จะมีกำลังเหลือน้อย บางครั้งจะมีความรู้สึกเหมือนไม่เหลือเลย

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ต่อเมื่อเราเจริญวิปัสสนาญาณควบ
ประเดี้ยวเดียวโทยะก็สลายตัวไป

ก็รวมความว่าถ้าจะเป็นพระอนาคามี
ต้องเพิ่มสังโยชน์อีก ๒ ข้อ คือ

๑. กามฉันทะ

๒. ปฏิฆะ

ถ้าต้องการเป็นพระอรหันต์ให้ตัดอีก
๕ อย่าง คือ

๑. รูปราคะ ไม่หลงในรูปฌาน

๒. อรูปราคะ ไม่หลงในอรูปฌาน

๓. มานะ ไม่ถือตัวถือตน

๔. อุทธัจจะ มีอารมณ์ไม่ฟุ้งซ่าน จิต
มุ่งตรงนิพพานจุดเดียว

๕. อวิชชา ตัดอารมณ์ของความโง่
คือตัดความโง่ก็หมายความว่า ตัดอารมณ์
ที่ติดในมนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก

การที่คิดว่ามนุษยโลกก็ดี เทวโลกก็ดี
พรหมโลกก็ดี สวยและดี เป็นที่น่าอยู่ ไม่
มีสำหรับเรา

เราเห็นว่ามนุษยโลก เทวโลก พรหม
โลกเป็นเขตของความทุกข์ ไม่ใช่เขตของ
ความสุข

เราไม่ต้องการเกิดในโลกทั้ง ๓ อีก
เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน

หลังจากนั้นจิตก็สงบระงับจากอารมณ์
ทั้ง ๔ คือ

กามฉันทะ ความรักในระหว่างเพศ
ก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ก็ระงับ

จากจิต จิตทรงสังขารูปกษญาณ คือวาง
เฉยในร่างกาย

ร่างกายจะป่วยไข้ไม่สบาย ทุกขเวทนา
มีอยู่ แต่จิตไม่ก่อกวน

ร่างกายจะแก่ก็แก่ไป จิตไม่ก่อกวน

ร่างกายจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน จิตไม่
ก่อกวนก็แล้วกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างยอมรับนับถือตามความ
เป็นจริง ว่าตามธรรมดาของโลกเป็นอย่าง
นี้ อย่างนี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์

คำว่าอารมณ์พระอรหันต์จำไว้ง่ายๆ ว่า
พระอรหันต์ทรงอารมณ์สังขารูปกษญาณ

คำว่าสังขารูปกษญาณแปลว่าวางเฉย
ในร่างกาย

ร่างกายของท่านเองก็ดี ร่างกายของ
คนอื่นก็ดี ท่านก็วางเฉย

คำว่าวางเฉย หมายความว่า มันจะป่วย
ก็ถือว่าธรรมดาของมันต้องป่วย จะต้องรักษา
มันเพราะทุกขเวทนามีอยู่

ถ้ามันจะไม่หายก็เชียว มันจะตายก็เชียว
ตาย ท่านไม่หนักใจเรื่องความตาย

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะถ้าตายจาก
ความเป็นคน ท่านก็ไปนิพพาน ความสุข
เบื้องต้นของท่านมี

เอาละ..บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย
คุณมากี่มาก สงสัยว่าจะจำไม่ค่อยได้ ต่อ
นี้ไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจ
สมาทานศีล-สมาทานพระกรรมฐาน **สวัสดี.**

ข้อคิดจากธรรมะ

"การเจริญกรรมฐานอย่าเอาเฉพาะวิปัสสนาญาณเพราะมันไม่มีผล ถ้าจะเจริญเฉพาะสมถภาวนาเฉยๆ ก็ไม่มีผล จะต้องมีทั้ง ๓ อย่างพร้อมกัน คือ คีล สมาธิ ปัญญา ถ้าคีลไม่บริสุทธ์ คือคิลบกพร่อง สมาธิไม่ทรงตัว ถ้าสมาธิไม่มี ปัญญาไม่เกิด"

"ขึ้นชื่อว่าความเหนื่อยยากในงานเกิดขึ้นก็เพราะอาศัยร่างกายอย่างเดียว ถ้าเราไม่มีร่างกายอย่างนี้ ความหิวก็ไม่มี ความกระหายก็ไม่มี ก็ไม่ต้องมาเหนื่อยอย่างนี้ ร่างกายนี้หน้าเบื่อ เพราะทำให้เราเหนื่อยเพราะมีการงาน"

"ถ้าร่างกายมีความหิวมีความกระหาย ก็เบื่อร่างกายเพราะมันหิว ถ้าร่างกายมีการป่วยไข้ไม่สบายขึ้นมาก็คิดว่า ถ้าเราไม่มีร่างกายเสียอย่างเดียว ความป่วยไข้ไม่สบายก็ไม่มี การป่วยไข้ไม่สบายมีขึ้นก็เพราะอาศัยมีร่างกายอย่างนี้ก็ได้ การพลัดพรากจากของรักของชอบใจเกิดขึ้นก็คิดว่าถ้าเราไม่มีร่างกาย เขาไม่มีร่างกาย เราก็ก็นึกถึงเรื่องต้องเสียใจ ที่เราต้องพลัดพรากจากกัน ต้องเสียใจ เพราะมีร่างกายเป็นเหตุ"

"ความเบื่อแม้ว่าเราทำได้วันละน้อยก็เป็นปัจจัยใหญ่ในการที่จะบรรลุมรรคผล"

"อย่าลืมนึกว่าพระโสดาบันกับพระสกิทาคามี ใช้ปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย แต่มีศีลบริสุทธ์ มีความรู้สึกร่างกายนี้มันต้องตาย อันนี้เป็นลักกายทิฏฐิ ตัวตตร่างกาย คือยังถือว่าร่างกายเป็นเราเป็นของเราอยู่ แต่ในที่สุดมันก็ต้องตายไป วิจิกิจฉา ตัดความสงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ คือว่ายอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจ ไม่เคลือบแคลงสงสัย สิล্পพตปราคาส ทรงแคิล ๕ บริสุทธ์"

"เห็นว่าร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของคนอื่นก็ดี เต็มไปด้วยความสกปรก โสโครก มีน้ำเลือดน้ำเหลืองน้ำหนองเป็นต้น ต่อไปก็มีการเน่าการเหม็นการตาย ต่อไปจิตก็เห็นความเปื้อนในในร่างกาย คิดว่าร่างกายมันไม่ดี ร่างกายสกปรกอย่างนี้ เราก็ก็นึกจะมีร่างกายอย่างนี้ต่อไปอีก รวมความว่าตอนนี้ตัดกามฉันทะ ด้วยกายคตานุสสติกับอสุภกรรมฐาน พอเข้าไปตัดปฏิกิริยา ใช้พรหมวิหาร ๔ ให้จิตทรงตัว"

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

คำสอนที่สายลม

ปี ๒๕๓๑

ตอนที่ ๕

(๓ เม.ย. ๓๑)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิธีจันอักษร : กชกร ไบไม้

“เมื่อขณะที่ศีรษะถึงหมอน เวลาตาหลับ จิตมันยังไม่หลับ ก็คิดตามความเป็นจริงว่า การเกิดในโลกมนุษย์มันเป็นทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก เป็นเทวดาหรือพรหมก็สุขชั่วคราว เราไม่ต้องการมันอีก เราต้องการนิพพาน”

วันนี้เป็นวันที่สองเนื่องด้วยการเจริญพระกรรมฐาน สำหรับวันนี้จะขอแนะนำในเรื่องธาตุ หรือตามภาษาบาลีว่า ธาตุบรรพ

บรรพ ก็คือ ตอน

ตอนที่พูดเรื่องธาตุ

ธาตุก็คือ ธาตุ ๔ ได้แก่ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ

ความจริงแต่ละตอนของพระพุทธเจ้า ท่านไม่มาก เว้นไว้แต่นวสีนี้มาก แต่เวลาพูดกันก็ไม่มาก ถ้าวากันตามนั้นก็หลั้หมด

ห้ามทิ้งอานาปานุสสติ

รวมความว่าก่อนที่จะพูดอะไรทั้งหมด ในอันดับแรกก็ขอเตือนญาติโยมพุทธบริษัท ก่อน

กรรมฐานกองที่สำคัญที่สุด ญาติโยม จะทำกองไหนก็ตาม แต่จะทิ้งไม่ได้ นั่นคือ

อานาปานุสสติกรรมฐาน

ก่อนที่จะภาวนาว่าอย่างไรก็ตาม พิจารณาว่าอย่างไรก็ตาม ต้องรู้ลมหายใจเข้าออก ก่อน

อานาปานุสสติกรรมฐานเป็นกรรมฐาน คุมกรรมฐานทุกกอง ต้องขึ้นต้นก่อน

หลังจากขึ้นต้นด้วยอานาปานุสสติ คือ ลมหายใจเข้าหายใจออก

หายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า

หายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก

นี่คืออย่างหยาบเป็นขั้นต้น

ต่อไปคือ หายใจเข้ายาวหรือสั้น หายใจออกยาวหรือสั้นก็รู้อยู่ นี้อย่างละเอียด

ถ้าละเอียดถึงที่สุด สมาธิสูงสุดเป็นฌาน ถ้าเวลานั้นจิตทรงฌานเล็กน้อย ฌานเบื้องต้นคือ ฌาน ๑, ฌาน ๒, ฌาน ๓

จะรู้อาการของลมตั้งแต่กระทบจมูกเรื่อยมาจนถึงศูนย์เหนือสะดือ ลมหายใจออกกระทบศูนย์สะดือ กระทบหน้าอก กระทบปลายจมูก จะรู้ตัว

ถ้าหากว่ามีความรู้สึกอย่างนั้นให้ทราบว่าเป็นจิตเป็นฌาน

ถ้าถามว่าฌานอะไร

ก็ต้องตอบว่าฌาน ๑ ถึง ฌาน ๓ ไม่ใช่ฌาน ๔

อาการของฌาน ๔

ถ้าฌาน ๔ จิตจะไม่มีความรู้สึกสัมผัสกับลมหายใจ คือว่าประสาทกับจิตแยกกันเด็ดขาด

จะมีความรู้สึกเหมือนไม่หายใจ แต่ความจริงหายใจ แต่ว่าจิตกับประสาทแยกกัน จิตไม่รับทราบเรื่องของประสาท

เป็นอันว่าตอนต้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคนใช้ลมหายใจเข้าออกก่อน

ลมหายใจเข้าออกนี้ก็เรียกว่าอานาปานุสสติ เป็นกรรมฐานที่กันความฟุ้งซ่านของจิต

ถ้าจิตมีความฟุ้งซ่าน ถ้ารู้ลมหายใจเข้าออก มันจะยับยั้งทันที นี่อันดับต้นนะ

ต่อไป ก่อนที่จะทำกรรมฐานกองอื่นหรือว่ามหาสติปัฏฐานสูตร

มหาสติปัฏฐานสูตรนี้โดยเฉพาะ ๓ วัน คือ เมื่อวานนี้ วันนี้ กับพรุ่งนี้ เป็นกรรมฐานที่มีความสำคัญมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นกรรมฐานเฉพาะตัดอารมณ์เข้าถึงอนาคามีและอรหัตต์ ที่ในกรรมฐาน ๔๐ เรียกว่า **กายคตานุสสติ** แต่ว่าในมหาสติปัฏฐานสูตรท่านแยกไปเป็นปฏิญญาบรรพ ภาต ๔ บ้าง นวสีบ้าง

ยึดกรรมฐานกองสำคัญ

รวมความว่าก่อนจะรู้อะไรทั้งหมด ให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทยึดกรรมฐานกองสำคัญที่สุดไว้ก่อนตอนต้น นั่นคือ

๑. **มรณานุสสติกรรมฐาน** จงมีความเข้าใจตามความเป็นจริงว่าชีวิตนี้ต้องตาย

๒. **เข้าถึงไตรสรณคมน์** ไม่สงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ยอมรับนับถือด้วยปัญญา

๓. **ทรงศีล ๕ หรือกรรมบถ ๑๐ ให้บริสุทธิ์** ให้จิตทรงตัวอย่าละเมิด

ใหม่ๆ มันก็ลึ้มบ้าง เป็นของธรรมดา พอไปนานๆ ก็ชิน แล้วในช่วงเดียวกันจิตหวังพระนิพพานเป็นที่ไป

ถ้าทรงใจได้ตามนี้จำเป็นจะต้องทรง

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ถ้าหวังมหาสติปัญญาสูตรนี้บางที่ไม่ทันนะ เพราะว่ามหาสติปัญญาสูตรนี้ท่านตั้งอารมณ์ไว้โดยเฉพาะ คือจะปฏิบัติตอนใดตอนหนึ่งก็ตามให้หวังผล ๒ อย่าง คือพระอนาคามี และพระอรหันต์

ที่พูดมาเมื่อนี้เป็นอารมณ์ของพระโสดาบันกับพระสกิทาคามี อันนี้ต้องเอาไว้ก่อน

อารมณ์พระโสดาบัน

หากว่าจิตใจของบุคคลใดเข้าถึงอารมณ์ของพระโสดาบัน เราจะเป็นพระโสดาบันหรือไม่เป็นก็ตาม ไม่ต้องสนใจ สนใจอย่างเดียวว่าเราลืมความตายหรือเปล่า

ถ้าเราไม่ลืมความตาย จิตใจเรายอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจหรือเปล่า

ถ้ายอมรับนับถือจริง ให้ดูศีล ๕ และกรรมบถ ๑๐ ถ้าแค่ศีล ๕ ก็ถือว่าเข้าถึงไตรสรณคมน์ ถ้าทรงกรรมบถ ๑๐ ได้ ก็ถือว่าเป็นพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี

ญาติโยมบางคนจะบอกว่าบางคนอ่านหนังสือ หนังสือบอกว่าสัพพัตถปรมาส ถ้าศีล ๕ ก็ดี ศีล ๘ ก็ดี ข้อมุสาวทนี้ห้ามไว้อย่างเดียวคือห้ามมุสาวาท

พระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี ท่านไม่พูดมุสาวาทด้วย ไม่พูดคำหยาบเป็นที่สะเทือนใจของบุคคลผู้รับฟังด้วย ไม่ใช่

วาจาเสื่อมเสียให้ชาวบ้านแตกกันด้วย ไม่ใช่วาจาเหลวไหลไร้ประโยชน์ด้วย

จริงๆ แล้วพระโสดาบันทรงกรรมบถ ๑๐ ประการ ไม่ใช่ศีล ๕ โดยเฉพาะ กรรมบถ ๑๐ กับศีล ๕ คล้ายคลึงกัน แต่แยกไปด้านของจิตใจ

สังโยชน์ ๓ ประการ คือ

๑. **ลักกายทิฎฐิ** มีความรู้สึกรู้ว่าต้องตาย อย่าลืม

๒. **วิจิกิจฉา** ไม่สงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ยอมรับนับถือด้วยความเคารพจริง

๓. **สีลัพพตปรามาส** มีศีล ๕ และกรรมบถ ๑๐ ครบถ้วน

๔. **จิตมุ่งหวังพระนิพพาน**

พระโสดาบันมี ๓ ชั้น

เพียงเท่านี้ทุกคนจะตัดอบายภูมิได้เลย ตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป ขึ้นชื่อว่าเกิดในนรกก็ดี ในเปรตก็ดี อสุรกายก็ดี สัตว์เดรัจฉานก็ดี จะไม่มีสำหรับท่าน

ท่านจะเกิดอย่างต่ำแค่มนุษย์ มิฉะนั้นก็เทวดาบ้างพรหมบ้าง วนกันไปวนกันมา ถ้าบารมีเต็มก็ไปนิพพาน เป็นพระอรหันต์ พระโสดาบันมี ๓ อย่าง คือ

๑. **สัตตักขัตตุง** ต้องเกิดอีก ๗ ชาติ จึงเป็นพระอรหันต์ อารมณ์เบามากอ่อนมาก แต่ไม่ลงอบายภูมิแน่

๒. **โกลังโกละ** จิตทรงตัวปานกลาง ไม่เคร่งเครียด ไม่ตึงนัก ไม่ละเอียดยัก อย่างนี้ต้องเกิดอีก ๓ ชาติจึงเป็นพระอรหันต์

๓. **เอกพิชี** คืออย่างละเอียดยัก มีกำลัง เสมอพระสัทธาคามี หมายความว่าเกิดอีก ชาติเดียวเป็นพระอรหันต์ นี้ว่ากันตามแบบ

ทำลายสังโยชน์ ๓

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหมด ก่อนจะทำอย่างอื่นทั้งหมด ให้ยึด ทำลายสังโยชน์ ๓ ประการให้ได้ก่อน

ความรู้สึกว่าไม่ตายจงอย่ามีแก่จิต การสงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ จงอย่ามี ใช้ปัญญา ก่อน เราอย่าเชื่อเฉยๆ ว่าควรหรือไม่ควร

การทรงศีล ๕ และกรรมบถ ๑๐ จง มีครบถ้วน จิตหวังนิพพาน

ถ้าตั้งอารมณ์ไว้อย่างนี้มหาสติปัฏฐานสูตรจะทำได้หรือไม่ได้ไม่สำคัญ

เพราะอย่างน้อยคำว่าพระโสดาบันแปลว่าผู้เข้าถึงกระแสพระนิพพาน เข้าในขอบเขตพระนิพพาน ไปไหนไม่ได้ จะลงนรกก็ไม่ได้ เกิดเป็นเปรตก็ไม่ได้ เป็นอสุรกายก็ไม่ได้ เป็นสัตว์เดรัจฉานก็ไม่ได้ เราก็คมีความสุข

ธาตุ ๔

ต่อไปนี้ก็มาว่าถึงมหาสติปัฏฐานสูตร

ที่จะว่ากันต่อไป

ตอนนี้เป็นเรื่องของธาตุ ๔ คือธาตุบรรพ คำว่าธาตุ ๔ ก็ไม่มีอะไร พูดยกันเป็นภาษาไทยเลย ภาษาบาลีไม่ต้องใช้กัน หรืออาจจะเปลือยไปก็ได้

คำว่าธาตุ ๔ คือ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ

พระพุทธเจ้าทรงแนะนำว่า ภิกษเว ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาเนืองๆ อย่างนี้ว่า ร่างกายของคน กายภายในคือ ร่างกายเราก็คือ กายภายนอกคือร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ประกอบไปด้วยธาตุ ๔ คือ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ

อุปมาเรื่องโค

ท่านบอกว่า ธาตุทั้งหลายทั้งหมดนี้เป็นของน่าเบื่อ เป็นของไม่น่ารัก ท่านสมมุติเอาว่า เธอทั้งหลายถ้าฆ่าโค ๑ ตัว จงเอาเนื้อกระดูกหนังไปวางไว้กองหนึ่ง เอาส่วนที่เป็นน้ำไปวางไว้กองหนึ่ง ธาตุลมและธาตุไฟไม่รู้จะกองไว้ตรงไหน

ท่านจัดไป ๒ กอง ก็คิดว่าพระพุทธเจ้าท่านเรียงเป็น ๒ กองคือธาตุลมและธาตุไฟ คือไม่สามารถเอามากองได้

รวมความว่า ท่านบอกว่า เอาทั้งสองอย่างไปกองเข้าแล้วพิจารณาดูว่า อย่างไหนมันสวยสดงดงามบ้าง จงมีความเข้าใจตามความเป็นจริงว่า **ร่างกายนี้เป็นธาตุ ๔**

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ส่วนที่แข็ง คือ เนื้อก็ดี หนังก็ดี กระดูกก็ตาม ฟันก็ตาม เล็บก็ตาม ทั้งหมดนี้เป็นธาตุดิน

แล้วส่วนที่เป็นธาตุน้ำไหลไปในร่างกาย คือเป็นธาตุน้ำ

ความอบอุ่นเป็นธาตุไฟ

ลมหายใจเข้าหายใจออกเป็นธาตุลม

รวมความว่าธาตุทั้ง ๔ ประกอบเข้าเป็นร่างกาย เป็นเรือนร่างที่ตัณหาสร้างขึ้น มันไม่มีความสุข มันมีแต่ความทุกข์

สมถภาวนา

ธาตุ ๔ คือ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟนะ ในตอนนี้ท่านบอกว่าเป็นสมถภาวนา หรือจะคิดว่าสมถกรรมฐาน ข้อนี้ไม่ยาก ยากไหม ไม่มีข้อไหนยาก

ธาตุทั้ง ๔ อย่างนี้ไม่มีการทรงตัว ถ้าพูดว่าธาตุ ๔ เป็นสมถภาวนาหรือเป็นสมถกรรมฐาน

ความจริงสมถกรรมฐานหรือวิปัสสนากรรมฐานนี้ของควบกัณณะ เพราะอยู่ด้วยกัน

แล้วต่อไปก็ใคร่ครวญสภาวะของเนื้อก็ดี ของหนังก็ดี แล้วธาตุดินก็ตาม ธาตุลมก็ตาม ธาตุไฟก็ตาม ธาตุน้ำก็ตาม

ธาตุน้ำคืออะไร คือน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ปัสสาวะ เสดด น้ำลาย เป็นธาตุน้ำข้างใน

หนัง เนื้อ กระดูก เล็บ ฟัน เป็นธาตุดิน

ความอบอุ่นเป็นธาตุไฟ เราเอามากองไม่ได้

การไหลไปไหลมาของลม เป็นธาตุลม ลมหายใจ เราเอามากองไม่ได้

ท่านก็เลยบอกให้เอามากองไว้ ๒ กอง แล้วนั่งดูว่ากองไหนมันดี

เราจะเห็นตามความเป็นจริงว่า ทุกกองไม่มีดี เรามีดินก็ทุกข์เพราะดิน ตอนนี้เป็นวิปัสสนาญาณนะ เมื่อขึ้นนี้เป็นสมถภาวนา

ทุกข์เพราะธาตุดิน

ต่อไปนี้เป็นวิปัสสนาภาวนา เราก็มองดูดิน เรามีธาตุดินเราก็ทุกข์เพราะดิน

ธาตุดินมีอะไรบ้าง มีฟันเราก็ปวดฟัน หนักๆ เข้าเราก็ถอนฟัน แล้วก็ปลุกฟันไม่จบ อาการปวดฟันรำคาญที่ฟันเป็นทุกข์ แล้วฟันโยก ฟันคลอน ปวดฟันเป็นทุกข์ นี่ทุกข์จากธาตุดิน

ร่างกายเป็นธาตุดิน ถ้าร่างกายบกร่อง ส่วนใดส่วนหนึ่งกระทบกระทั่งกับหนามหรือเข็ม มีความเจ็บก็เป็นทุกข์

ที่นี่ ธาตุดิน แสดงสภาพถึงการอ่อนแอ นั่นคือความป่วยไข้ไม่สบาย

อาการทั้งหลายทำให้ธาตุดินทรุดโทรม ตัวเราก็เป็นทุกข์ ป่วยนี้มันเป็นทุกข์ ขึ้นชื่อว่า มีธาตุดินเราก็ทุกข์เพราะดิน

ทุกข์เพราะธาตุน้ำ

มีธาตุน้ำเราก็ทุกข์เพราะน้ำ

ปัสสาวะ เสดด น้ำลาย ถ้าปกติเราไม่มีทุกข์ ถ้าปัสสาวะคั่งตัว ปัสสาวะไม่ออก หรือปัสสาวะไม่สะดวก พอประกอบด้วยเสดดน้ำลาย ต้องขากต้องถุย เจ็บคอ ปวดทางปัสสาวะ อาการอย่างนี้ก็เป็นทุกข์ เรียกว่าทุกข์เพราะน้ำ

ถ้าเลือดน้อยเกินไปเราก็ทุกข์ ทุกข์เพราะเลือดน้อย

รวมความว่าการที่เรามีธาตุดิน เราก็ทุกข์เพราะดิน เรามีธาตุน้ำ น้ำขัดข้องในร่างกาย เราก็ทุกข์เพราะน้ำ

ทุกข์เพราะธาตุไฟ

เรามีธาตุไฟมีความอบอุ่น ถ้าธาตุกำเริบมากเกินไปใด ความร่ำร้อนเกิดมากขึ้น เราก็ทุกข์เพราะไฟ ไฟในร่างกาย

ถ้าธาตุไฟน้อยลงไป ร่างกายเย็น เราทุกข์เพราะไฟน้อย

ทุกข์เพราะธาตุลม

ธาตุลมถ้าพอดิบพอดีเราก็มีความสุข ถ้าลมบกพร่องหายใจไม่พอก็มีความทุกข์ ถ้ามากเกินไปก็เหนื่อย ก็มีความทุกข์ ก็รวมความว่า ธาตุดินเราจัดเข้ามาอยู่ในอริยสัจ

การเห็นทุกข์นี้คือเห็นอริยสัจ

พระพุทธเจ้าทรงแนะนำตามนี้ว่าร่างกายของทุกคนเป็นธาตุ ๔ คือ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ

ท่านบอกว่า พยายามจัดให้มาเรียงกันเข้า พิจารณาดูว่าอะไรมันดีหรือไม่ดี คือร่างกายภายในคือร่างกายของเราก็ดี มีธาตุ ๔ เหมือนกัน คือธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ

แล้วธาตุแต่ละธาตุก็ไม่ได้สมบูรณ์นักเดี่ยวธาตุนั้นพร่อง อาการธาตุ ๔ ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งพร่อง เวลานั้นเกิดอาการป่วย

ถ้าธาตุ ๔ สมบูรณ์ ร่างกายแข็งแรงนี้เราก็พร่อง ดินน้ำมันพร่องให้เห็น ต่อไปน้ำก็มาพร่องให้เห็น

ธาตุ ๔ เป็นปัจจัยให้ทุกข์

รวมความว่าธาตุทั้งหมดทั้ง ๔ ธาตุเป็นปัจจัยของความทุกข์ เรามีทุกข์เพราะมีธาตุ ๔ เป็นเรือนร่าง

คำว่าเราไม่ใช่ธาตุ ๔ แต่เป็นกายภายในที่เรียกว่าทิสสมานกาย หรือภาษาหนังสือเขาเรียกว่าวิญญาณบ้าง เรียกว่าจิตบ้าง

ถ้าจะให้ตรงก็ต้องเรียกว่าทิสสมานกาย คือกายที่เราไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเนื้อ นั่นคือเรา

เวลานี้เราอาศัยธาตุ ๔ เป็นเรือนร่าง ธาตุ ๔ มีการเคลื่อนไหวไม่ทรงตัวเราก็มีทุกข์

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

รวมความว่า เราเอง กายภายในของเราก็เป็นทุกข์ กายบุคคลอื่นภายนอก เขาก็มีทุกข์เช่นเดียวกัน

แม้แต่กายสัตว์เดรัจฉานก็มีทุกข์

ท่านให้มองเห็นทั้งกายภายในและกายภายนอก และมองเห็นว่ากายภายในและกายภายนอกต่างก็มีทุกข์เหมือนกัน ตอนนี้เป็นวิปัสสนาญาณ เข้าอริยสัจ ตัวสำคัญมาก แล้วต่อไปก็มองดูความเสื่อม

ร่างกายเราก็ดี ร่างกายบุคคลอื่นก็ดี เกิดขึ้นมาแล้วมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา เมื่อมองความเสื่อมเกิดขึ้น ตอนนั้นก็เข้าอารมณ์ของพระอนาคามี

นิพพิทาญาณ

ก็ต้องอารมณ์ไว้ในความเบื่อหน่าย คือ **นิพพิทาญาณ** มองว่า ร่างกายของเรา เราอุปถัมภ์ค้ำชูเลี้ยงดูอย่างดี ร่างกายก็ทรุดโทรม ร่างกายก็ป่วย ร่างกายคนอื่นก็มีสภาพเหมือนกัน

เมื่อวานนี้พูดถึงความสกปรก วันนี้พูดถึงความไม่ทรงตัว

ในเมื่อมันไม่ทรงตัวแบบนี้ มันก็เป็นของน่าเบื่อ ถ้าเราจะเกิดมีร่างกายอย่างนี้ อีกก็ชาติ สสภาพไม่ทรงตัวมันก็เป็นอย่างนี้ทุกชาติ

เพราะอาศัยสภาวะไม่ทรงตัวของมันมีอยู่ จึงมีอาการของความทุกข์ คือทุกข์เวทนา

ต่อมาก็มาดูว่า คนทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ ทั้งที่มีทุกข์เวทนาอย่างหนัก ต้องดูแลร่างกายอย่างหนัก แต่ร่างกายก็พัง เราก็พัง เขาก็พัง เราก็ตาย เขาก็ตาย

ในระหว่างนี้ความเบื่อหน่ายในร่างกายย่อมเกิดขึ้น เบื่อในธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ มีอารมณ์เกิดขึ้น มันก็เบื่อ คำว่าเบื่อตัวนี้ท่านเรียกว่านิพพิทาญาณ แต่ต้องเบื่อจริงๆ นะ อย่าเบื่อบ้าง ไม่เบื่อบ้าง เผลอๆ ไม่เบื่อมาก

อารมณ์เบื่อ ถ้าเบื่อจริงๆ เกิดขึ้นมา ท่านเรียกนิพพิทาญาณ เป็นอารมณ์ของพระอนาคามี

อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับจิต

ตัวเบื่อตัวนี้เกิดขึ้น จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างกับจิตใจ

อารมณ์ลด ๒ ประการจะเกิดขึ้นตาม ถ้าเราเบื่อจริงๆ นะ ปฏิบัติเล็กน้อย อย่าไปเชื่อใจว่าเบื่อจริงๆ ไม่แน่นอน

ทุกอย่างต้องสัมผัส ถ้านึกว่า...แบบนี้นะไม่จริง ต้องสัมผัสจริง ถ้าสัมผัสจริงแล้วอารมณ์ไม่รู้สึกละตามนั้น จึงชื่อว่าเบื่อแท้

ถ้าอาการเบื่อหน่ายเกิดขึ้น นิพพิทาญาณเกิดขึ้น อารมณ์ที่ติดตามมาจะต้องละทิ้งกัน ทำลายกัน นั่นคือกามฉันทะกับปฏิฆะ

ความเบื่อเกิดขึ้น **กามฉันทะ** ความรู้สึกตัวในเพศก็ลดตัวลง หนักเข้าความรู้สึกในเพศไม่มี

สัมผัสเพื่อนระหว่างเพศ หหมดเรื่องใช้อะไรไม่ได้ ความรู้สึกไม่มี

ข้อต่อไปคือ **ปฏิมะ** อารมณ์ไม่ชอบใจอย่างจริงจังไม่มี หมายความว่าอารมณ์โกรธที่ประกาศเป็นศัตรูนั้นไม่มีแน่ นี่ขั้นแรกของมหาสติปัฏฐานสูตร เข้าจุดแรกคือพระอนาคามี

พระพุทธเจ้าทรงแนะนำต่อไป ตัวนี้เป็นนิพพิทาญาณ วิปัสสนาญาณ อริยสังด้วย เข้าถึงนิพพิทาญาณตัดสังโยชน์

วางเฉย

ต่อไป ข้อสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำว่า เธอทั้งหลายจงคิดอย่างเดียวว่า เราไม่สนใจทุกสิ่งทุกอย่างในโลก เราไม่ติดในร่างกายของเรา คือกายภายใน เราไม่ติดในร่างกายภายนอก คือกายคนอื่น เราไม่ติดในวัตถุธาตุใด จิตวางเฉย

เมื่อมีกายมันหิวเราก็เลี้ยงกาย มันหนาวเราก็หาของอุ่นมาให้ประคับประคองกาย มันร้อนเราก็หาของเย็นมาให้ประคับประคองกาย เป็นการบรรเทาทุกข์เวทนา

แต่ถ้าร่างกายจะพังก็เชยงพัง เป็นหน้าที่ของกาย เราไม่มีความเยื่อใยในร่างกาย

หมายความว่า ร่างกายจะตายก็ไปบนบานศาลกล่าว ขอไม่ตายตาย มันไม่มีผล อารมณ์อย่างนั้นไม่มี

สังขารุปกชาญาณ

ในเมื่อทุกอย่างเกิดขึ้น ร่างกายมันจะแก่ จิตก็สลาย เเฉย ร่างกายมันร้อนเกินไป มันหาทางหนีทางไหนไม่ได้ก็เฉย

หนาวเกินไป ไม่มีทางหลบก็เฉย

ถ้าร่างกายป่วยใช้ไม่สบายมันหนีไม่ได้ก็เฉย ปล่อยมัน ร่างกายมันอยากจะตายก็เฉย อย่างนี้ท่านเรียกว่าสังขารุปกชาญาณ สังขารุปกชาญาณนี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์

รวมความว่า มหาสติปัฏฐานสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำ บอกให้หวังผล ๒ อย่าง ไม่ได้หวังพระสัทธาคามีหรือพระโสดาบัน ให้หวังเฉพาะพระอนาคามีกับพระอรหันต์

วิธีปฏิบัติของญาติโยม

ฉะนั้น บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท การหวังอย่างนี้หวังได้ แต่ผลมันเกิดยาก

ก็อย่าประมาทคิดว่า คนทุกคนที่หนึ่งที่นี้ทั้งหมดไม่มีใครสามารถเป็นพระอรหันต์ ถ้าคิดอย่างนี้ผิด ความเป็นพระอรหันต์มีได้ ๒ ตอน

ตอนแรกขณะที่ทรงชีวิตอยู่ ทำงาน ทำการได้ พุดได้ เดินได้ ไปไหนก็ได้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ตอนนี้ตัดกิเลสเป็นสมุจเฉตพหุหนาก็ได้ แต่รู้สึกว่าจะเป็นการปฏิบัติที่ยากหน่อย เพราะต้องอาศัยบารมี ถ้ามีบารมีเข้มข้นก็ไม่หนัก

ตอนนี้มีตอนหนึ่งที่เป็นพระอรหันต์ ก็นั่งง่าย และเป็นกันเอยะ นั่นคือตอนป่วย และก็ใกล้จะตาย

ไอ้ป่วยช่วงที่จะตายนี้มันมีทุกข์เวทนา อย่างหนัก คำว่าเป็นสุขจะไม่มีในขณะนั้นเลย มันจะมีการเป็นทุกข์ทุกจุด

อาศัยที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังคำแนะนำจากพระบ้าง จากเพื่อนฆราวาสกันบ้าง ที่มีความรู้ อ่านหนังสือบ้าง ดูตัวอย่างบ้าง ดูประวัติต่างๆ บ้าง ก็มีความรู้สึก

การเกิดเป็นมนุษย์มันทุกข์ ไม่ดี การเกิดในอบายภูมิมีทุกข์ใหญ่ ไม่ดี

ส่วนที่ดีจริงๆ ก็คือพระนิพพาน สวรรค์หรือพรหมโลกก็ไม่ดี ดินะแต่ดีไม่นาน เราไม่ชอบ จิตเราต้องการนิพพาน

ใช้เวลาก่อนหลับฝึกให้ชิน

ที่นี้คำว่าจิตต้องการนิพพาน เขาใช้เวลาแบบไหน เขาใช้เวลาอย่างง่าย คือ เวลา ก่อนที่จะหลับ ศีรษะกับหัวสองอย่างนี้ถึงหมอน พูดยุกไหม เรียกศีรษะหรือหัว ไปบอกศีรษะ บอกฉันไม่มีศีรษะมีแต่หัว

เมื่อขณะที่ศีรษะถึงหมอน เวลาตาหลับ จิตมันยังไม่หลับ ก็คิดตามความเป็นจริง

ว่า การเกิดในโลกมนุษย์มันเป็นทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก เป็นเทวดาหรือพรหมก็สุขชั่วคราว เราไม่ต้องการมันอีก เราต้องการนิพพาน

คนที่จะไปนิพพานอย่างไร

คนที่จะไปนิพพานอย่างไร คือ

๑. ให้ท่านตามกำลังที่จะพึงให้ได้ เป็นการตัดโลภะ ความโลภ รักษาศีล คือ เมตตา กรุณา ทั้ง ๒ ตัวคลุม เป็นการค่อยๆ ตัดโทสะ ความโกรธ

ไม่ติดในความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของโลก เป็นการตัดโมหะ ความหลง

เราก็คิดในใจว่าขึ้นชื่อว่าความโลภ อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของคนอื่น จะไม่มีในเรา การประกาศตัวเป็นศัตรูกับใครจะไม่มีในเรา

การหลงผิดในร่างกายว่าเป็นเรา เป็นของเรา ร่างกายไม่ตาย จะไม่มีในเรา

เราจะปล่อยไปตามสภาพ ตายเมื่อไหร่ขอไปนิพพานเมื่อนั้น

เอาอย่างนี้สักวันละ ๒ นาทีก่อนหลับ แต่ให้ทุกวันนะ คือว่าไม่ต้องเหมือนกับที่พูดนี้เสมอไป

เราจะไม่โลก ไม่โกง

ให้คิดอย่างเดียวว่า เราจะไม่โลก ไม่แย่งเขา ไม่โกงเขา

คำว่าโลกนี้ ถ้าขยันหมั่นเพียรนี้เขาไม่

ถือว่าโลก เป็นสัมมาอาชีวะ

เราจะไม่แย่ง ไม่คดไม่โกง ไม่ขโมย
ของใคร

๑. ตัดความโลภอย่างหยาบ

๒. เราจะทรงศีล เพราะอาศัยเมตตา
และกรุณาทั้งสองอย่างควบคุม เป็นการ
ค่อยๆ ตัดความโกรธ

๓. เราจะเห็นว่าร่างกายพังแน่ เรา
ไม่ต้องการมันอีก เป็นการตัดความหลง
ค่อยๆ คิดอย่างนี้แล้วก็หวังนิพพาน
เป็นที่ไป ทำจิตให้มันชิน ลึกเล็กๆ น้อยๆ
ไม่ต้องมากนักะ เพียงสักสองสามนาทีกี่
ปล่อยจิตกลับไป

มีผู้ปฏิบัติได้ผลหลายคนแล้ว

ถ้าท่านทำทุกวันอย่างนี้ ถ้าทำทุกวัน
ตื่นใหม่ๆ สักนิด สักสองถึงสามนาทีกี่จะดี
มาก เพราะจิตว่าง ตอนนั้นจิตหายเหนื่อย

ถ้าทำได้อย่างนี้ทุกวัน ถ้าขณะใดถ้า
มันป่วย อาการจะเครียดจริงๆ ตอนนั้น
จิตของทุกคนจะเริ่มเป็นสังขารูปกษญาณ

อารมณ์มันจะเฉยต่ออาการทั้งหมด
เฉยต่อร่างกายของตัวเอง มีความรู้สึกที่
ร่างกายจะพังก็ช่างมันปะไร

เฉยต่อร่างกายของบุคคลอื่น เฉยต่อ
วัตถุธาตุต่างๆ มันเฉยจริงๆ อย่างนี้เป็น
กันหลายคนแล้วนะในคณะของเรา

และอาตมาเองเคยป่วย แล้วมันก็เป็น

อย่างนั้นเหมือนกัน เขามาทัก เมื่อเขา
มาบอกก็เลยบอกว่า ความจริงเป็นอย่างนั้น
ตอนนี้เขาเรียกสังขารูปกษญาณอย่างอ่อน

เมื่อสังขารูปกษญาณอย่างอ่อนเริ่ม
ขึ้น ถ้าทุกขเวทนามากขึ้น สังขารูปกษญาณ
มันจะครบถ้วนบริบูรณ์ นั่นคือตัดกิเลส
ทั้งหมดเอง

เมื่อตัดกิเลสทั้งหมดก็เป็นพระอรหันต์
แบบนี้ได้กันเยอะ คือก่อนจะตายเป็น
พระอรหันต์กันเยอะ เพราะจิตคุยเรื่อง
นิพพานจนชิน

ทรงอารมณ์พระโสดาบันให้ทรงตัว

ฉะนั้น ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท
ทุกคน วันนี้เราศึกษาเรื่องธาตุในมหาสติ
ปัฏฐานสูตร ความจริงอย่าคิดว่าง่าย

เราพูดกันมันง่าย แต่อารมณ์มันหนัก
แต่ทว่าก็จงอย่าประมาทในตัวเอง

ให้มีความรู้สึกในร่างกายว่าเป็นธาตุด้วย
ยึดอารมณ์พระโสดาบันให้ทรงตัวด้วย

แล้วถือการวางเฉยในร่างกายของเรา
ร่างกายของบุคคลอื่นหรือทรัพย์สินต่างๆ

ค่อยๆ วาง วางได้วันละ ๑ นาที
ก็ใช้ได้ อย่างนี้ถ้าจะตายเมื่อไหร่ อารมณ์
ใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทจะตัดสังขาร-
ูปกษญาณได้ นั่นคือเป็นพระอรหันต์

ต่อไปนี้ขอบรรดาญาติโยมทุกท่าน ตั้งใจ
สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน **สวัสดี.**

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ข้อคิดจากธรรมะ

"ถ้าฉันทาน ๔ จิตจะไม่มีความรู้สึกสัมผัสกับลมหายใจ คือว่าประสาทกับจิต แยกกันเด็ดขาด จะมีความรู้สึกเหมือนไม่หายใจ แต่ความจริงหายใจ แต่ว่าจิต กับประสาทแยกกัน จิตไม่รับทราบเรื่องของประสาท"

"พระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี ท่านไม่พูดมุสวาทด้วย ไม่พูดคำหยาบ เป็นที่สะเทือนใจของบุคคลผู้รับฟังด้วย ไม่ใช่วาจาส่อเสียดให้ชาวบ้านแตกกันด้วย ไม่ใช่วาจาเหลวไหลไร้ประโยชน์ด้วย"

"คำว่าพระโสดาบันแปลว่าผู้เข้าถึงกระแสพระนิพพาน เข้าในขอบเขตพระนิพพาน ไปไหนไม่ได้ จะลงนรกก็ไม่ได้ เกิดเป็นเปรตก็ไม่ได้ เป็นอสุรกายก็ไม่ได้ เป็น สัตว์เดรัจฉานก็ไม่ได้"

"รวมความว่าธาตุทั้ง ๔ ประกอบเข้าเป็นร่างกาย เป็นเรือนร่างที่ตัณหาสร้าง ขึ้น มันไม่มีความสุข มันมีแต่ความทุกข์"

"ธาตุดินมีอะไรบ้าง มีฟันเราก็ตบฟัน หนักรๆ เข้าเราก็ตอนฟัน แล้ว ก็ปลุกฟัน ไม่จบ อาการปวดฟันรำคาญที่ฟันเป็นทุกข์ แล้วฟันโยก ฟันคลอน ปวดฟันเป็นทุกข์ นี่ทุกข์จากธาตุดิน ร่างกายเป็นธาตุดิน ถ้าร่างกายบกพร่อง ส่วนใดส่วนหนึ่งกระทบกระทั่งกับหนามหรือเข็ม มีความเจ็บก็เป็นทุกข์ ที่นี้ธาตุ ดินแสดงสภาพถึงการอ่อนแอ นั่นคือความป่วยไข้ไม่สบาย อาการทั้งหลายทำให้ธาตุ ดินทรุดโทรมตัว เราก็คือเป็นทุกข์ ป่วยนี้มันเป็นทุกข์ ขึ้นชื่อว่าธาตุดินเราก็คือทุกข์ เพราะดิน"

"มีธาตุน้ำเราก็คือทุกข์เพราะน้ำ ปัสสาวะ เสดด น้ำลาย ถ้าปกติเราไม่มีทุกข์ ถ้าปัสสาวะคั่งตัว ปัสสาวะไม่ออก หรือปัสสาวะไม่สะดวก พอประกอบด้วย เสดด น้ำลาย ต้องขากต้องถู เจ็บคอ ปวดทางปัสสาวะ อาการอย่างนี้ก็เป็น ทุกข์ เรียกว่าทุกข์เพราะน้ำ ถ้าเลือดน้อยเกินไปเราก็คือทุกข์ ทุกข์เพราะเลือดน้อย"

"เราไม่สนใจทุกสิ่งทุกอย่างในโลก เราไม่ติดในร่างกายของเรา คือกายภายใน เราไม่ติดในร่างกายภายนอก คือกายคนอื่น เราไม่ติดในวัตถุธาตุใด จิตวางเฉย"

หลวงพ่อสอนไว้

เวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน จะทำบุญมากก็ตาม
น้อยก็ตาม ทำบุญกับพระก็ตาม ให้ทานกับคนก็ตาม
ให้ทานกับสัตว์ก็ตาม

ให้คิดไว้เสมอว่า เราให้ทานหรือทำบุญครั้งนี้ เรา
ไม่หวังผลตอบแทนจากท่านผู้รับ เราต้องการผลอย่างเดียว
คือพระนิพพาน

ถ้าถึงเวลาบูชาพระก็เหมือนกัน เราต้องการพระนิพพาน
ถึงเวลาฟังเทศน์ฟังธรรมอะไรทุกอย่าง ทำความดีทุกอย่าง
เราต้องการนิพพานทั้งหมด

แม้แต่ให้ทานกับขอทานเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม
เราให้เพื่อนิพพาน เราไม่ต้องการเพื่อผลตอบแทน
ของเขา

